

Buông Tay Để Níu Kéo

Contents

Buông Tay Để Níu Kéo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4: Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	53

Buông Tay Để Níu Kéo

Giới thiệu

Hôn nhân đích thực là gì? Là cuộc sống hạnh phúc mà người phụ nữ mong muốn? Chính vì nghĩ như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay-de-niu-keo>

1. Chương 1

Im lặng ngồi trên ghế sofa, Lịch Thư Hòa nhìn phòng khách rộng lớn và người giúp việc đang bận rộn trong bếp, nhận ra bản thân mình chẳng có việc gì để làm.

Cô buồn chán đứng dậy, tầm mắt rơi trên mặt bàn sắt của sổ, cô vừa cắm hoa xong chưa kịp thu dọn mấy thứ bừa bộn. Liếc thấy người giúp việc đang bận rộn, cô định sẽ đi dọn dẹp một chút.

Dùng hoa hồng làm điểm nhấn, cô cắt tỉa hết lá và gai nhọn ở phần dưới, trang trí xung quanh vài đoạn

cánh vừa cắt ra. Cắm hoa xong, người giúp việc vội vàng kéo cô sang ngồi một bên nói khi nào hết bận sẽ lập tức thu dọn ngay.

Cô bỗng cảm thấy buồn cười, mấy thứ đồ linh tinh đó chỉ cần lấy giấy báo bọc lại cho vào túi ni lông rồi mang ra ngoài vứt, nào có nguy hiểm như lời người giúp việc nói đâu. Thực ra bản thân cô cũng có thể làm được, không hiểu chồng cô đã dặn dò người giúp việc như thế nào mà coi cô như một người yếu đuối không làm được chuyện gì vậy.

Cô cẩn thận dọn dẹp đồng hồ lộn trên mặt bàn, chăm chú đến mức không nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông đi vào phòng khách.

“Em đang làm gì vậy?” Giọng đàn ông không vui ẩn chứa một chút tức giận vang lên.

Lịch Thư Hòa giật mình hoảng sợ, vội vàng buông đồ vật ở trong tay ra, không cẩn thận bị gai hoa hồng đâm vào lòng bàn tay.

Cô khẽ cau mày, sau đó quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Nghiêm Lập Cương, giống như một đứa trẻ phạm lỗi chỉ biết cúi đầu cắn môi, cô thấp giọng giải thích: “Em không làm gì cả. Vừa cắm hoa xong, tiện tay thu dọn một chút thôi...”

Nghiêm Lập Cương nhíu mày, ngắt lời cô: “Em biết anh không nói tới chuyện đó, anh hỏi tại sao em phải thu dọn mấy thứ này? Thím Lâm đâu? Tiểu Nguyệt đâu? Người đâu hết cả rồi?”

Anh bỏ tiền thuê người giúp việc để cô không phải tự mình làm những việc này, chỉ cần mỗi ngày ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi anh là được rồi.

Ban đầu anh định ngày ngày đưa cô đến công ty, muốn cô lúc nào cũng ở trong tầm mắt của anh, nhưng vì cô không thích không khí ở đó cho nên anh đành phải để cô ở nhà một mình.

“Thím Lâm đang nấu cơm, Tiểu Nguyệt đang giặt chăn mền và quần áo.” Lịch Thư Hòa vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời anh. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của thím Lâm đang đứng ở cửa phòng bếp, cô không nhịn được kéo ống tay áo của anh “Đừng như vậy, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Anh nhìn cô, ngữ điệu không nóng không lạnh, từ từ nói “Anh thuê họ là muốn họ sắp xếp mọi việc trong nhà chu đáo để em được nghỉ ngơi thật tốt, cho nên những lý do đó anh không chấp nhận.”

Nghỉ ngơi? Lịch Thư Hòa nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, cô vốn dĩ không cần nghỉ ngơi, thời gian nghỉ ngơi của cô đã quá nhiều rồi.

“Lập Cương, hàng ngày ở nhà em đều không có việc gì làm, không cần nghỉ ngơi. Huống chi đây chỉ là một chút chuyện nhỏ...”

“Được rồi, chuyện này anh sẽ xử lý, những thứ này trước tiên cứ bỏ xuống đã, chờ thím Lâm xong việc sẽ dọn.” Nghiêm Lập Cương biết cô hay mềm lòng, nên không để cô nói hết câu đã ngắt lời.

Anh liếc mắt một cái, thím Lâm đang nơm nớp lo sợ đứng một bên lập tức đi tới.

“Chờ tôi nấu cơm xong sẽ thu dọn ngay, cô chủ cứ lên lầu nghỉ ngơi trước đi.” Thím Lâm vội vàng nói. Thực ra, lượng công việc trong gia đình này cũng không nhiều, nhưng mà cậu chủ không phải là người dễ tính, mỗi lần nói chuyện với cậu ta, bà và Tiểu Nguyệt đều cảm thấy vô cùng áp lực.

Lịch Thư Hòa đang định nói thêm, nhưng nhìn vào ánh mắt khẩn cầu của thím Lâm, cuối cùng cô khẽ thở dài, lời muốn nói cũng chỉ có thể nuốt trở về.

Ở trong ngôi nhà này dường như cô không có nhiều quyền phát ngôn, nhất là việc nữ công gia chánh, chồng cô và người giúp việc đều không cho cô động tay vào.

“Được, em đi nghỉ ngơi một chút.” Đây chẳng phải lần đầu tiên cô nhượng bộ. Cô lại thở dài, nhìn chồng với ánh mắt chờ đợi, nói “Một chút nữa chúng ta nói chuyện nhé?”

Nghe vậy, lập tức khuôn mặt Nghiêm Lập Cương trở lên cứng nhắc, nhưng anh vẫn gặt đầu.

Lịch Thư Hòa là một người phụ nữ rất nhạy cảm, cô đương nhiên có thể nhận ra vẻ mặt mắt tự nhiên và đáng vẻ gấp gáp muốn rời đi của chồng mình, trong lòng dấy lên một chút khổ sở và bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn không nói gì xoay người lên lầu.

Nhưng cô không biết rằng lúc cô xoay người bước lên lầu, ánh mắt anh nhìn theo vô cùng dịu dàng, chỉ là sau khi bóng dáng cô biến mất ở hành lang, vẻ mặt nhu hòa lập tức tan biến.

Hắn quay đầu, nhìn thím Lâm vốn dĩ đã thở phào nhẹ nhõm đứng một bên, nghiêm khắc chất vấn: "Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, mọi việc trong nhà đừng để cô chủ tự mình làm? Nếu như sau này còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ chấm dứt hợp đồng với công ty các người, thay người làm khác."

Thím Lâm cúi thấp đầu không dám lên tiếng giải thích, cho đến khi người đàn ông toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo này nói xong đi lên lầu, bóng anh khuất sau hành lang, bà mới dám thở hắt ra.

Aiza, thời buổi bây giờ muốn kiếm chút tiền cũng thật không dễ dàng gì.

Nghiêm Lập Cương lên tầng hai, đó là không gian sinh hoạt riêng của vợ chồng họ, nhìn thấy trên ghế sofa trong phòng khách nhỏ là đáng vẻ mềm mại, yếu ớt của vợ mình đang ở đối diện.

Anh hơi híp mắt lại, có chút hoảng hốt, hình ảnh như vậy khiến anh nhớ đến đoạn quá khứ nhiều năm về trước với rất nhiều kỉ niệm.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đứng ở ban công tầng hai chăm sóc hoa, mặt trời chiếu rọi thân ảnh của cô, cô tươi cười trong sáng, ngây thơ như vậy.

Khi đó anh chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, một anh chàng nghèo kiệt xác với hai bàn tay trắng, đối với cô công chúa nhỏ của ông chủ mình chỉ có thể ngưỡng mộ, trừ lần đó ra, anh không dám nghĩ quá xa vời.

Nhưng hai năm sau, sau khi dùng điều kiện trao đổi, cô trở thành vợ của anh, so với tên tiểu tử nghèo ngày trước lúc này cuộc sống của anh đã tốt hơn nhiều, trong công ty cũng có chút danh tiếng, không phải kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cũng coi như có tương lai.

Thời gian đầu sau khi kết hôn, mỗi ngày anh đều bận rộn đến khuya mới trở về nhà, khi đó hai vợ chồng bọn họ chen chúc trong một gian phòng chật hẹp không đến 20m², không có người giúp việc, mọi việc trong nhà đều đến tay một mình cô.

Trong khoảng thời gian đó, anh lần đầu tiên biết được thì ra cô gái nhìn qua có vẻ nhu nhược, yếu đuối này lại cứng cỏi như vậy, cho tới bây giờ cô cũng không hề kêu ca phàn nàn, mỗi tối đều yên lặng chờ đợi anh trở về.

Cô không biết, thực ra anh hiểu được sự vất vả của cô, mỗi ngày nhìn thần sắc mệt mỏi và lòng bàn tay dần trở lên thô ráp đó anh đều cảm thấy rất đau lòng.

Mỗi buổi tối, nhìn cô vẻ mặt nhu hòa say ngủ dưới ánh đèn, anh luôn tự nói với chính mình, chờ anh thành đạt nhất định sẽ không để cô phải làm bất cứ việc gì, sẽ làm cho cô trở thành một nàng công chúa hạnh phúc nhất trên đời, giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt vậy.

Lịch Thư Hòa nghe thấy tiếng bước chân, nhất thời không muốn quay đầu lại, không nghĩ đến người đàn ông kia cũng như vậy, một câu cũng không nói, cứ im lặng đứng sau lưng cô, dường như chờ cô chủ động lên tiếng.

Rốt cuộc cô xoay người, nhìn người đàn ông đứng trước mặt, tim vẫn không nhịn được đập nhanh hơn.

Anh mặc bộ tây trang màu đậm do cô tỉ mỉ lựa chọn, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng điểm đường viền màu bạc, tôn lên dáng người cao ngất, ngũ quan thâm thúy, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng, hai mắt dài hẹp, lông mày rậm, gương mặt toát lên vẻ nghiêm nghị, không giận mà uy.

Người đàn ông cô yêu say đắm, tưởng rằng sẽ mãi mãi sống bên anh đến trọn đời, theo thời gian năm này qua năm khác công ty anh ngày một mở rộng, giữa hai người dường như lại có chút bất đồng.

Thấy anh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không nói một lời, cô mấp máy môi, ở trong lòng không khỏi thở dài.

“Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Cô lên tiếng khiến anh giật mình, lông mày nhíu chặt, hai giây sau không nặng không nhẹ hỏi một câu: “Ngày hôm nay thế nào?”

“Rất tốt.” Cô bắt đầu dĩ trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm vào anh “Ngoại trừ cái này còn gì nữa không?”

Anh lại dừng vài giây rồi mới lên tiếng “Tiền còn đủ dùng ko? Nếu không đủ, anh sẽ bảo thư ký chuyển thêm tiền vào tài khoản của em nhé?”

Cô nắm chặt hai tay, cảm giác móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau đớn, cố gắng giữ cho vẻ mặt của mình thật bình tĩnh, không để anh nhìn ra bất kì dấu vết thương tâm nào.

Bắt đầu từ khi nào hai người bọn họ nói chuyện với nhau lại ít ỏi đến đáng thương như vậy?

Hình như tất cả những gì anh nói với cô ngoại trừ dặn dò cô không được tranh làm cùng người giúp việc, thì cũng chỉ hỏi cô ăn cơm chưa, ngày hôm nay như thế nào, có đủ tiền dùng hay không.

“Được rồi, em muốn nói là...” Cô cắn môi dưới giải thích “anh đừng trách thím Lâm, lúc đó thím ấy ở dưới bếp chuẩn bị cơm, căn bản không biết em tự mình dọn dẹp mấy thứ kia.”

“Anh trả tiền cho bọn họ là muốn bọn họ chăm sóc em, không muốn em vất vả thêm lần nữa, đây cũng là yêu cầu duy nhất của anh. Nếu như bọn họ một chút chuyện con con này cũng không làm được, anh nghĩ anh có thể đổi người được rồi.”

Lúc nói chuyện về mặt anh nghiêm túc, giọng nói lạnh lùng lại mang theo chút châm chọc, càng làm cho cô cảm thấy sợ hãi, không hoài nghi gì nữa, lời anh nói hoàn toàn là thật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời trắng xanh, mi mắt rũ xuống, cô muốn giải thích thay người giúp việc vài câu, lại không nghĩ đến chỉ vài câu nói làm sao có thể thuyết phục được người đàn ông cổ chấp này.

Nghiêm Lập Cương nói xong, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên trở lên tái nhợt, nhận ra lời nói của mình hù dọa đến cô. Với tính cách vốn cứng rắn, lạnh nhạt của anh nhất thời không biết làm thế nào để hóa giải bầu không khí nặng nề này, chỉ có thể để sự trầm mặc lặng lẽ tràn lan giữa hai người.

“Anh đi thay quần áo đã.” Cuối cùng anh lên tiếng trước đánh vỡ sự trầm mặc, nhưng chỉ là thay mình tìm một cái cớ rời đi mà thôi. Thực ra, anh rất muốn cùng cô nói chuyện thêm nữa, nhưng thật không biết làm thế nào để lấy lòng cô, không biết nói gì để cô vui vẻ.

Vì vậy sau khi nói xong, anh thậm chí không dám nhìn thẳng cô, liền quay đầu đi về phía phòng của bọn họ, để lại cô một mình luống cuống đứng tại chỗ.

Lịch Thư Hòa đột nhiên cảm thấy viền mắt hơi ướt, một cảm giác ảm ức không nói thành lời chiếm giữ ở trong lòng, nhịn không được đưa hai tay ôm lấy bờ vai mình, cố gắng tạo một chút cảm giác ấm áp.

Cô đã từng sống trong căn phòng chật hẹp nhưng cũng không cảm thấy khó chịu, vậy mà giờ đây tại sao căn nhà rộng lớn này ngược lại làm cho cô cảm thấy trống trải, ngột ngạt đến thế.

Lịch Thư Hòa cầm trong tay một tờ giấy, bên trên có ghi địa chỉ công ty của Nghiêm Lập Cương, tay kia cầm một chiếc túi xách bên trong là đồ ăn tự tay cô làm. Nhìn đi nhìn lại địa chỉ kia vài lần cô mới bước vào tòa nhà sang trọng cao vút trước mắt.

Một năm trước công ty của anh đã chuyển đến nơi này, hôm nay là lần đầu tiên cô đặt chân đến đây.

Lẽ tan nhận ra cô nên nhiệt tình giúp cô bấm thang máy lên tầng trên, chờ cô vào thang máy liền gọi điện thoại thông báo với thư ký, tránh việc thư ký mới tới không biết bà chủ mà không cho vào.

Cho nên lúc Lịch Thư Hòa lên đến tầng cao nhất đã thấy cô thư ký nhỏ đứng chờ ở cửa thang máy: “Phu nhân, mời cô đến phòng khách nghỉ ngơi trước. Chủ tịch đang ở trong phòng hội nghị, khoảng nửa tiếng sau cuộc họp kết thúc sẽ đến tìm cô.”

“Tôi chờ ở đây là được rồi, cô có việc gì thì đi làm đi.” Có chút mất tự nhiên ngồi xuống sofa, Lịch Thư Hòa không muốn thư ký lúng túng trước mặt mình bèn lên tiếng.

Thư kí ấy nãy cười cười rồi đi ra ngoài.

Lịch Thư Hòa nắm chặt túi xách trong tay, nhìn ngó xung quanh, trong phòng trang trí đơn giản và ấm áp, nhưng trong lòng cô lại có chút thấp thỏm không yên.

Nghe nói gần đây Lập Cương bởi vì quá bận rộn nên mấy ngày liên tục đều ăn uống qua loa, cô vốn định bảo thím Lâm chuẩn bị mấy món ngon rồi gọi tài xế đến cầm về cho anh, nhưng cuối cùng cô tự tay chuẩn bị đồ ăn rồi mang đến công ty nhân tiện xem anh thế nào.

Nghĩ đến đây, cô nhin không được nở nụ cười khổ.

Có vợ chồng nhà ai giống vợ chồng nhà cô không, rõ ràng cùng chung sống dưới một mái nhà, vậy mà một ngày nói chuyện với nhau nhiều nhất cũng không đến mười câu. Rõ ràng gần như thế, nhưng cảm giác lại như xa cách tận chân trời vậy.

Gạt bỏ những suy nghĩ không vui, cô chợt nhớ tới mình một đường đi thẳng tới đây, trên mặt hình như có ít bụi bẩn bèn đứng lên định vào phòng vệ sinh rửa lại mặt một chút.

Mới ra khỏi phòng khách không bao xa, cô chợt nghe thấy giọng nói của hai cô gái từ chỗ rẽ hành lang truyền đến, cô dừng bước, nín thở lắng nghe cuộc đối thoại của họ.

Giọng nói của họ đối với cô coi như quen thuộc, một là của cô thư kí nhỏ vừa mới đón tiếp cô, một là trợ lý của Nghiêm Lập Cương – Tần Tang, cũng là đàn em của anh trong trường đại học.

“Chị Tần, đây là lần đầu tiên em nhìn thấy phu nhân chủ tịch, thực sự là rất đẹp, hình như còn trẻ hơn em rất nhiều nữa.”

Tần Tang hừ lạnh một tiếng, giọng nói khinh thường vang lên: “Tuổi trẻ xinh đẹp thì có tác dụng gì? Chuyện gì cũng không làm được, so với bình hoa có khác gì nhau đâu.”

Cô thư kí nhỏ không nghĩ tới một câu khen ngợi của mình lại nhận được câu trả lời như vậy, không khỏi khấn trương nói: “Chị Tần, tại sao lại nói chủ tịch phu nhân như vậy? Em thấy chị ấy cũng rất được nha.”

“Rất được? Em gái, em ấy, nhìn người vẫn còn non lắm. Nhìn cái bình hoa kia chị thật không hiểu nổi tại sao trước đây học trưởng lại kết hôn cùng cô ta?”

“Nếu như nói dùng của hồi môn để giúp đỡ còn nghe được, đằng này lúc cô ta gả vào nhà anh ấy một món hồi môn cũng chẳng có, không giúp đỡ được gì, hơn nữa cô ta lại chẳng tài giỏi, cùng học trưởng kết hôn thật không còn gì để nói.”

“Trước đây chị có qua nhà bọn họ, cả buổi tối học trưởng cùng chị nói chuyện, nói với cô ta không đến năm câu, điều đó nói lên cái gì em biết không?”

Thư kí nhỏ ngây ngốc hỏi ngược lại: “Điều đó nói lên cái gì?”

“Chúng tớ hai vợ chồng nhà này bình thường chẳng có gì để nói với nhau, cùng lắm chỉ là có nhiều hơn một tờ giấy hôn thú, trên thực tế lại giống như hai người bạn thuê chung phòng, có hiểu không?”

Thư kí nhỏ gật gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút không thể gật bừa, bèn nói ra suy nghĩ của chính mình: “Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, phu nhân đối với chủ tịch cũng rất tốt nha. Ít nhất ngày hôm nay còn giúp anh ấy mang đồ ăn ngon tới.” Nếu như bạn trai cô mà cũng nguyện ý mang đồ ăn ngon đến cho cô, vậy cô nhất định sẽ rất vui vẻ.

Tần Tang cười lạnh một tiếng: “Nói đến lại thấy phiền. Trước đây cô ta đều bảo tài xế về nhà lấy mang đến công ty, hiện tại lại tự mình mang đến, cũng không nghĩ xem thời gian buổi trưa học trưởng thường đi ra ngoài tiếp khách hàng, đồ ăn mang đến không biết là vứt đi chỗ nào rồi. Thật là phiền toái!”

“Haizz, nếu không phải học trưởng bảo chị đừng nói ra, thì chị đã sớm nói với cô ta rồi, đã không giúp được gì lại còn làm vướng tay vướng chân thêm.”

Thư kí nhỏ trầm mặc không nói gì.

Lịch Thư Hòa nghe không sót một câu cuộc nói chuyện của hai người, thoáng chốc chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, theo bản năng đi tới trước thang máy, sau đó không tiếng động xuống lầu.

Giờ phút này cô chỉ muốn bịt hai lỗ tai của mình lại, nhanh chóng rời khỏi chỗ này, cho dù đi đến nơi nào cũng được, cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, bởi vì cô sợ sẽ nhìn thấy vẻ mặt thừa nhận những lời nói kia của chồng mình.

Cô sợ, sợ những lời của Tần Tang thực sự đúng với những gì cô suy đoán và luôn giấu kín – thực ra anh không hề cần cô.

Cô rời đi quá nhanh, cho nên không thể nghe thấy giọng đàn ông nghiêm nghị xen vào giữa cuộc nói chuyện của hai người kia. Nghiêm Lập Cương một thân tây trang màu đen bắt mắt, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện làm cho hai người đang mải say sưa nói chuyện giật mình.

“Đừng để tôi nghe thấy những phỏng đoán thiếu căn cứ đó một lần nữa, nếu không đừng trách tôi vô tình, vị trí của hai người cũng có không ít người muốn làm đâu.” Anh đi qua hai người, không quan tâm đến sắc mặt tái nhợt của họ, anh chỉ muốn biết, vợ yêu có phải vẫn đang chờ anh hay không?

Về phần những lời kia của bọn họ, anh căn bản cũng không thèm để ý, vì cho dù có nói bọn họ cũng sẽ không hiểu.

Bọn họ làm sao có thể hiểu tầm quan trọng của cô đối với anh, chỉ trong một giây dường như đã định trước tình yêu say đắm.

Một cái liếc mắt chính là vĩnh cửu.

Lịch Thư Hòa ở bên ngoài đi dạo một lúc lâu, cuối cùng chân đau nhức không chịu nổi mới kêu taxi về nhà. Sau khi về đến nhà, đối với ánh mắt quan tâm hỏi han của thím Lâm, cô cũng không giải thích gì, sắc mặt tái nhợt đi về phòng.

Nằm trên giường lớn mềm mại, giờ phút này cô mới thấy cả người mệt

2. Chương 2

Lịch Thư Hòa còn nhớ như in lần đầu tiên hai người gặp nhau, ngày đó cô đứng trên ban công tầng hai tưới hoa, thấy bố mình đang về đến đầu phố, bên cạnh còn có anh.

Một cái liếc mắt cô cũng biết đó là anh, dù cho từ trước đến nay họ chưa từng gặp mặt.

Bởi vì bố cô luôn luôn khen ngợi anh, lúc thì nói anh làm việc cẩn thận, lúc lại nói anh rất có trách nhiệm, bất kể là công việc gì, có khó khăn cỡ nào chỉ cần vào tay anh là mọi thứ sẽ hoàn hảo. Bố cũng không quên tán dương anh mặc dù xuất thân nghèo khổ nhưng lại rất có chí tiến thủ.

Chính vì thế hình tượng anh ở trong lòng cô là một thanh niên nghèo vượt khó phấn đấu để thành công.

Mặc dù thái độ của anh đối với những người khác không được hòa nhã cho lắm, nhưng mà thiện cảm của bố cô đối với anh chẳng vì thế mà giảm bớt, thậm chí còn luôn miệng nói muốn tìm một anh con rể tài hoa như anh mới đáng tin cậy.

Mà chính cô lần đầu tiên gặp anh trong lòng cũng thầm thừa nhận như vậy.

Chỉ là không ngờ lần thứ hai họ gặp nhau lại ở trong bữa cơm gia đình do chính bố cô sắp đặt.

Trên bàn ăn, cô và anh ngồi đối diện nhau, cô xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, hai tay để trên đùi nắm chặt lại vì quá hồi hộp.

Cô thì hồi hộp như vậy, nhưng ngược lại anh hoàn toàn bình tĩnh, không mảy may dao động. Mặc dù quần áo trên người rất sạch sẽ, nhưng ở chỗ tay áo vẫn nhìn ra được vài vết ố vàng.

Anh ngồi thẳng người, hai mắt nhìn chăm chú chiếc bát trước mặt.

Lịch Vọng Quốc nhìn hai người trẻ tuổi khẽ mỉm cười, đáy mắt hiện lên một tia sáng nói: “Được rồi, trước khi ăn cơm mọi người làm quen một chút đã nhỉ? Thư Hòa, đây là tiểu Nghiêm làm việc trong nhà xưởng của chúng ta – Nghiêm Lập Cương, cậu ấy mới xuất ngũ không lâu, hiện tại ban ngày làm việc ở đây, buổi tối làm ở sở nghiên cứu. Tiểu Nghiêm, con gái của tôi chắc cũng không cần giới thiệu nữa chứ?”

Nghiêm Lập Cương gật đầu “Bình thường chú vẫn hay nhắc đến cô ấy, nên chắc cũng không cần giới thiệu nữa.”

Nghe hai người nói chuyện, Lịch Thư Hòa không kiềm được ngẩng đầu lên, hờn dỗi liếc nhìn bố mình một cái, nói: “Bố ở ngoài nói xấu gì con đấy?”

Lịch Vọng Quốc nhìn con gái ngượng ngùng khoát tay cười ha ha: “Bố nào có nói gì đâu? Chỉ là khen thật thôi mà”.

Lịch Thư Hòa khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Không cần nghĩ cô cũng biết bố cô đã nói gì, khi còn nhỏ nghe xong cũng không hiểu gì, hiện tại những lời khen đó làm cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Hơn nữa hình như cô nhìn thấy trên mặt người đàn ông kia thoáng qua nét chế giễu có phải không nhỉ? Chắc là vậy lắm.

Nghiêm Lập Cương sắc mặt dịu dàng nhìn hai bố con trước mặt, toàn bộ chú ý đều đặt trên người cô gái kia.

Dáng vẻ cô xấu hổ cúi đầu, mắt ngân ngấn nước vì tức giận, làn da đỏ ửng làm cho anh không muốn dời mắt.

Ánh mắt của anh quá mức chăm chú khiến Lịch Thư Hòa có chút không được tự nhiên. Rốt cuộc không cùng bố mình tiếp tục đùa giỡn nữa.

Lịch Vọng Quốc liếc mắt nhìn hai người trẻ tuổi, tâm tình vô cùng tốt cảm thấy thức ăn trên bàn ngon hơn rất nhiều. “Được rồi, được rồi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Lời của ông phá vỡ không khí mập mờ giữa Nghiêm Lập Cương và Lịch Thư Hòa, cũng khiến cho hai người bớt xấu hổ, ba người bắt đầu vừa ăn vừa trò chuyện.

Sau khi ăn xong, tiền Nghiêm Lập Cương ra về, Lịch Vọng Quốc bảo con gái theo ông vào thư phòng.

Ông có vài điều muốn nói với con gái, tuy có chút đột ngột nhưng sớm muộn gì cũng phải nói.

“Thư Hòa, con thấy Nghiêm Lập Cương thế nào?” Lịch Vọng Quốc không quanh co lòng vòng trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Lịch Thư Hòa cũng đoán bố cô sẽ hỏi vấn đề này, khuôn mặt ngượng ngùng hốt hoảng hỏi lại: “Cái gì thế nào ạ? Sao bố lại hỏi con thế?”

Lịch Vọng Quốc nhìn cô con gái đơn thuần, mảnh mai của mình khẽ thở dài, vẫy tay ra hiệu cô ngồi xuống bên cạnh.

“Thư Hòa, có một số chuyện bố tưởng rằng phải rất lâu nữa mới đến, nhưng mà thời gian trôi nhanh quá, bây giờ con cũng đã hai mươi tuổi rồi, bố cần phải nhanh chóng sắp xếp một số chuyện.”

Nghe bố nói những lời giống như trần trời, cô vô cùng hốt hoảng: “Bố, bố đang nói gì vậy?”

Lịch Vọng Quốc vỗ nhẹ đầu con gái, nói: “Từ khi mẹ con mất đến nay cũng đã hơn mười năm rồi, những việc đáng lẽ ra phải do mẹ con thu xếp, nhưng mà bất đắc dĩ một người đàn ông như bố lại phải nghĩ đến. Lập Cương đã làm việc cho công ty nhà mình gần một năm, trong thời gian này bố cũng đã quan sát cậu ta kỹ lưỡng, không thể không nói nó thực sự là một người tốt, một nhân tài hiếm có. Đối với bố, người như vậy mới đủ tư cách làm con rể của bố, còn con? Con thấy thế nào?”

Lịch Thư Hòa có chút giật mình, không thể tin được mình mới hai mươi tuổi đã bị bố hỏi đến vấn đề đối tượng kết hôn này.

Cổ họng khô khốc, hai mắt mở to kinh ngạc nói: “Con? Con thấy cái gì ạ?”

Trong nháy mắt, hình ảnh đôi mắt lạnh đậm và đôi môi mím chặt của Nghiêm Lập Cương chọt ló lên trong đầu cô, khiến cô càng bối rối.

Không phải chưa từng nhìn thấy ai đẹp trai hơn anh, nhưng không biết tại sao lại chỉ có anh mới để lại cho cô ấn tượng sâu như vậy.

“Thấy cậu ta có đủ tư cách làm chồng con gái bảo bối của ta hay không?” Lịch Vọng Quốc cười trả lời.

Thực ra sau bữa ăn hôm nay ít nhiều ông có thể nhìn ra được cảm tình của hai đứa, nhưng mà loại sự tình này không phải ông nói có là có được, chính vì thế ông mới muốn xác nhận đáp án từ chính miệng con gái nhà mình.

“Anh ấy...con...” Lấp bắp nửa ngày, cuối cùng then quá hóa giận cô đứng lên: “Bố! Bố đang suy nghĩ cái gì vậy? Con còn chưa tốt nghiệp đâu! Bây giờ nói cái này, không phải là quá sớm sao?”

Lịch Vọng Quốc không trả lời câu hỏi của con gái mà nghiêm túc hỏi tiếp: “Những cái này là việc nhỏ, con chỉ cần nói cho bố biết con cảm thấy Nghiêm Lập Cương thế nào là được rồi. Thư Hòa, có một chuyện bố sẽ chỉ hỏi một lần, cơ hội cũng chỉ có một lần thôi con.”

Cô sững sốt, lần đầu tiên thấy bố mình tỏ ra nghiêm túc như vậy.

Nghiêm Lập Cương có tốt hay không? Vấn đề này tưởng là đơn giản nhưng mà lại chẳng hề đơn giản chút nào.

“Con không biết...” Cô lúng túng trả lời.

Lịch Vọng Quốc nhú mày, đây không phải là trả lời cho có lệ hay sao: “Thư Hòa, bố nói này, cơ hội chỉ có một lần.”

Lịch Thư Hòa ngẩng đầu nhìn bố mình, hít một hơi thật sâu, trong mắt xuất hiện quyết tâm chưa từng có, “Con biết, bố nói đúng, anh ấy là một người đàn ông tốt, một người có trách nhiệm, có chí hướng lớn. Nhưng đây cũng không phải điều con quan tâm, chỉ là anh ấy đã để lại cho con một ấn tượng rất sâu sắc. Nếu như trước mắt, cần có một người để con nguyện ý nắm tay đi hết cuộc đời, con nghĩ...con sẽ suy nghĩ đến anh ấy.” Nói xong, cô vội vã cúi đầu, khuôn mặt cũng trở lên đỏ ửng.

Trời ạ! Cô vừa mới nói cái gì vậy.

Cô nói như vậy có được coi là tỏ tình hay không đây? Cô lại có thể nói với bố mình rằng cô có tình cảm với một người đàn ông, thậm chí nguyện ý cùng người ta chung sống suốt đời nữa chứ.

Đối với đáp án của cô, Lịch Vọng Quốc cũng không nghĩ gì, dù sao ông cũng sẽ giám thị hai người bọn họ trong thời gian tìm hiểu, nghĩ vậy khóe miệng cười nhẹ nhàng, ông lại thận trọng hỏi thêm một lần nữa: “Vậy nếu bố muốn gả con cho cậu ta, con có đồng ý không?”

Lịch Thư Hòa còn đang trong trạng thái mơ màng lập tức bị lời nói của bố cô làm cho giật mình.

“Gả cho anh ấy?” Hôm nay là ngày cá Tháng Tư sao? Cô bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

“Đúng, nếu như bố muốn gả con cho cậu ta, con sẽ đồng ý chứ?”

“Con...” Cô cứng họng, nói không lên lời.

Đồng ý không? Cùng người đàn ông kia kết hôn? Cô hỏi chính bản thân mình.

Lịch Vọng Quốc nhìn biểu tình quẫn bách trên mặt con gái, trong lòng có chút mềm đi, đổi lại cách nói khác: “Như vậy đi, nếu con đồng ý, chỉ cần gật đầu một cái là được.”

Mặt cô đỏ như gấc, xấu hổ và giận dữ cúi đầu: “Con không biết đâu! Tự bố quyết định là được rồi.” Nói xong, chạy trốn chết ra khỏi thư phòng.

Lịch Vọng Quốc nhìn bóng lưng gấp gáp của con gái, cười lắc đầu.

Xem ra không cần lo lắng con bé sẽ từ chối, ông chỉ hi vọng mình có thể có thêm nhiều thời gian hơn chút nữa...

Nghiêm Lập Cương và Lịch Thư Hòa không ngờ lần gặp mặt thứ ba lại nhanh đến thế, lần này là ở nhà xưởng của Lịch Vọng Quốc.

Tan làm, công nhân viên đã ra về hết cả, chỉ còn lại vài bảo vệ đang chờ người đến thay ca.

“Ồ? Sao hôm nay bố không có ở trong xưởng nhỉ?” Lịch Thư Hòa từ phòng làm việc của bố mình đi ra, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Đi đến cửa nhà xưởng vì không chú ý nên không cẩn thận va phải một người đàn ông.

“A! Xin lỗi...” Cô liên tục nói xin lỗi cho đến khi nhìn thấy tay người đàn ông đỡ cô, nhất thời sửng sốt: “Nghiêm Lập Cương?”

“Là tôi.” Môi nở nụ cười nhợt nhạt, tay không có ý định buông cô ra, cho đến khi cô xấu hổ lùi lại một bước, anh mới luyến tiếc buông tay xuống.

“Ừm, cái đó...tôi đến tìm bố tôi.” Cô lên tiếng giải thích.

“Buổi chiều Giám đốc có việc ra ngoài, có thể sau khi xong việc chú ấy đã về nhà rồi.”

“Ồ.”

Sau vài câu đơn giản, không khí nhất thời rơi vào trầm mặc, Lịch Thư Hòa cảm thấy không dám ngắt đầu, chẳng biết nói gì nữa.

Hôm qua cô cùng bố nói chuyện, không biết người đàn ông này có biết gì về dự định của bố cô không nhỉ? Bố có đề cập đến chuyện này với anh không?

“Em còn muốn đi đâu không?” Anh cúi đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Làn mi dày như cánh quạt khẽ rung động, toàn thân vấy hồng nhạt, khí chất mềm mại, ngọt ngào của cô như một tấm lụa mỏng quấn quýt vờn quanh trái tim anh.

Sau bữa cơm hôm đó, qua lời chú Lịch anh biết được đáp án của cô, một cuộc nói chuyện nghiêm túc giữa anh và chú ấy đã diễn ra.

Anh biết nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, người con gái anh chưa từng dám mơ tưởng trước mắt này, về sau sẽ nắm tay anh cả đời.

Anh đã từng cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng nhìn gương mặt phiếm hồng trước mắt cùng giọng nói có chút run rẩy của cô, anh cuối cùng biết được đây không phải là ảo tưởng của mình mà hoàn toàn là thật.

“Không, tôi muốn về nhà.” Giọng nói của hắn làm cho cô không khỏi cảm thấy khẩn trương, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có thể dùng giọng nói mang theo chút run rẩy trả lời anh.

Anh nhìn cô cho rằng nếu mình nói chuyện lớn tiếng hơn một chút chắc sẽ dọa cô chạy mất dép, cho nên không thể làm gì khác hơn là hạ thấp giọng xuống, nói: “Tôi đưa em về.”

Ngữ khí không cho phép từ chối, hơn nữa anh còn tự mình đi trước một bước, sau đó quay đầu lại nhìn cô, chờ cô tự động đuổi theo.

Bỗng nhiên cô có chút kích động muốn cười. Người đàn ông này thật sự không hiểu lãng mạn là gì. Rõ ràng là muốn đưa cô về nhà, vì sao khẩu khí lại giống như mệnh lệnh vậy chứ?

“Còn không đi sao?” Nghiêm Lập Cương nhìn cô ngơ ngác đứng tại chỗ, anh thấp giọng thúc giục.

“Ách, vâng.” Cô vội vàng đuổi theo, yên lặng đi bên cạnh anh.

Từ nhà xưởng đến nhà cô phải đi qua mấy con phố, người đi lại tấp nập, anh không đi bên cạnh cô, cũng không tìm cách bắt chuyện với cô, điều này khiến cho cô buông lỏng tâm tình nhưng đồng thời cũng có chút mất mát.

Mà người đi ở phía trước đương nhiên sẽ không biết chuyển biến trong lòng cô gái nhỏ, lúc này anh đang mãi suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

Hai người cứ một trước một sau đi về phía trước, chỉ một lúc sau đã tới đầu phố nhà cô, anh dứt khoát dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

“Em có biết...biết chú Lịch dự định...” Câu nói tiếp theo làm thế nào anh cũng không thể nói ra được, bởi vì anh thật không biết nếu biết được những gì mà mình và chú Lịch quyết định ngày hôm đó, cô gái đơn thuần trước mắt này sẽ có phản ứng gì.

Tuy chú Lịch nói cô sẽ không phản đối, nhưng mà anh hiểu rõ vì sao từ trước đến nay mình chưa từng yêu đương bao giờ. Thứ nhất là do anh nghèo, thứ hai là do tướng mạo của anh cũng không đến mức vạn phần xuất chúng, có lẽ sẽ không phải là kiểu mà cô thích. Huống hồ, cá tính của anh khá nghiêm túc, cách nói chuyện với người khác cũng không được tốt cho lắm.

Nhìn anh đột nhiên dừng lại, Lịch Thư Hòa nghi hoặc cũng dừng bước theo, lại không nghĩ rằng vừa quay đầu anh đã nói như vậy.

Cô vốn đã buông lỏng nhất thời trở lên khẩn trương, tròn mắt nhìn anh, ngón tay cũng túm chặt váy.

Nhìn thấy cô biểu tình ngạc nhiên không hề tỏ ra chán ghét, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, chậm rãi nói hết câu: “Em có biết chú Lịch dự định tổ chức lễ đính hôn trước cho hai chúng ta hay không?”

“Đính hôn?” Cô ngậy ngốc hỏi lại anh, giống như lần đầu tiên nghe thấy những lời này.

Chuyện đính hôn cô quả thực không biết, cô vẫn cho rằng ngày đó bố nói những lời kia cùng lắm là để hai người họ lui tới mà thôi.

“Đúng, là đính hôn.” Nghiêm Lập Cương nét mặt căng thẳng nhìn khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc và khó hiểu của cô, anh không biết chú Lịch lại chưa nói chuyện này với cô.

Lịch Thư Hòa không nhìn thấy nét mặt hồi hộp của anh, lấp bắp hỏi: “Tôi nghĩ rằng bố muốn chúng ta...trước tiên qua lại một thời gian?”

Nghiêm Lập Cương tỉ mỉ quan sát phản ứng của cô, phát hiện cô chỉ là kinh ngạc với hai chữ “đính hôn”, còn đối với việc hai người sẽ kết giao cô lại không có chút bài xích nào, lúc này có chút thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng giải thích: “Không phải, chú Lịch muốn chúng ta đính hôn trước.”

Đối với anh mà nói đây là quyết định tốt nhất, bởi vì ở thời điểm hiện tại anh không thể cho cô một hôn lễ hoàn hảo, hơn nữa đính hôn trước hết có thể xác lập quan hệ của hai người giúp anh có thêm thời gian để chuẩn bị mọi thứ tốt hơn.

Hiện tại anh đang có một cơ hội kiếm tiền vô cùng tốt nhưng vốn chưa đủ, mà vấn đề này sẽ nhanh chóng được giải quyết, cho nên điều anh thiếu nhất lúc này chính là thời gian.

“Tôi nghĩ ý của chú Lịch là chúng ta đính hôn trước sau đó mới hẹn hò.” Nghiêm Lập Cương lên tiếng giải thích.

Lịch Thư Hòa kinh ngạc lên tiếng: “Nhưng mà chúng ta mới chỉ gặp nhau có ba lần thôi.”

Đáy mắt Nghiêm Lập Cương thấp thoáng ý cười vui vẻ: “Ba lần gặp mặt đã đủ rồi, không phải sao?”

Cô nhất thời nghẹn lời, thực sự không biết nên trả lời anh thế nào.

Phản đối sao? Có vẻ như quá giả dối đi.

Nhưng nếu nhận lời thì không phải quá nhanh sao? Lịch Thư Hòa cô còn chưa có lớn gan như vậy.

Ở trong đầu cô hiện lên một đồng dấu hỏi chấm, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng phun ra một câu.

“Anh nguyện ý sao?”

Anh không chút do dự trả lời: “Nguyện ý.”

Anh trả lời quá mức gọn gàng khiến Lịch Thư Hòa lần thứ hai không chống đỡ nổi, chỉ biết lúng túng nhìn anh.

Nghiêm Lập Cương không thấy cô nói gì, mày kiếm nhíu lại. Anh không phải phụ nữ nên không biết lúc này cô muốn nghe cái gì hoặc đang do dự điều gì. Anh không thể mua trang sức giá trị xa xỉ tặng cô, cũng không có hoa tươi mềm mại, nhưng anh có thể đảm bảo anh làm được.

“Tôi biết chúng ta mới gặp mặt có vài lần, đính hôn đối với em là chuyện quá đột ngột, nhưng tôi có thể đảm bảo sẽ tận lực mang lại cho em tất cả mọi thứ em muốn, làm cho cuộc sống của em mỗi ngày đều vui vẻ. Như vậy, đối với việc đính hôn của chúng ta em có đồng ý không?”

Anh muốn che chở cô như nâng niu một bông hồng trên quý, mặc dù bây giờ không thể cho cô cuộc sống giàu có, nhưng chỉ cần cho anh thời gian ba năm, thậm chí là ngắn hơn nữa anh cũng có thể hoàn thành lời hứa hẹn hôm nay của mình.

Lịch Thư Hòa kinh ngạc nhìn anh, lời anh nói miễn cưỡng coi như lãng mạn nếu giọng điệu nói chuyện kia không giống như nhà chính trị đang tuyên thệ, còn có ánh mắt của anh không nên giống như đang uy hiếp cô, nếu như vậy thì càng tốt hơn.

Nhưng ngay cả khi như vậy, trong lòng cô vẫn có chút cảm động, không phải bởi vì anh nói ra những lời này, mà là vì nói ra những lời này lại là anh.

“Người đàn ông có thể đem câu “nói được làm được” hoàn toàn chứng thực, từ trước đến giờ bố mới thấy có một người, đó chính là Lập Cương. Nếu cậu ta làm con rể của bố, bố sẽ rất yên tâm.”

Không biết tại sao trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện câu nói này của bố cô, do dự bất an trong lòng thoáng chốc tiêu tan mất một nửa.

Cô lắc đầu, ánh mắt sáng trong nhìn lại anh, sau đó chậm rãi nói: “Em mong muốn có một cuộc sống đơn giản, mỗi ngày trôi qua thực bình an, cùng người nhà yêu thương lẫn nhau. Em mong muốn một cuộc sống như vậy, những điều này, anh có thể cho em được không?”

Anh khẳng định trả lời: “Tôi có thể.”

Nghe câu trả lời của anh, trên mặt cô lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp “Như vậy, em đây rất chờ mong ngày đính hôn của chúng ta.”

Nhìn cô tươi cười duyên dáng, ở trong lòng Nghiêm Lập Cương cũng chờ mong thời khắc hai người xác lập quan hệ.

Khi hai người đang nhìn nhau cười, không ai chú ý tới Lịch Vọng Quốc đang ở một chỗ khác đầu phố về mặt vui mừng, mỉm cười nhìn hai người trẻ tuổi.

“Anh rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi, Lệ Hoa...” Ông thấp giọng lẩm bẩm, câu nói theo gió đêm phiêu tán trong không khí.

May mà hai người dường như rất hòa hợp, nếu không thời gian của ông...chỉ sợ không đủ để tiếp tục tìm kiếm chỗ dựa cho con gái bảo bối...

Lễ đính hôn diễn ra rất đơn giản vì Nghiêm Lập Cương đã không còn người thân nào, mà Lịch gia ngoại trừ Lịch Vọng Quốc cũng không có bà con họ hàng thường lui tới.

Vì Nghiêm Lập Cương không dư dả gì, dùng hết số tiền mình có cũng chỉ có thể mua được một chiếc nhẫn có đính một hạt kim cương vô cùng nhỏ.

Lúc trao nhẫn đính hôn, nhìn chiếc nhẫn nhỏ trên tay cô, trong lòng anh không tránh khỏi căng thẳng, sợ hãi. Anh lo lắng trong mắt cô sẽ xuất hiện xem thường và khinh bỉ. Nhưng nhìn thấy cô đáy mắt lấp lánh ý cười và thỏa mãn, anh bỗng cảm thấy trái tim nhẹ bẫng.

“Sau này...sau này anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn lớn hơn.” Anh thấp giọng nói, hứa với cô, cũng là hứa với chính mình.

Lịch Thư Hòa trước khi đính hôn cũng biết, kinh tế của anh hiện tại không được tốt lắm, nhưng cô không ngờ anh lại mua hẳn một chiếc nhẫn kim cương, tuy nhỏ thật nhưng nó vẫn làm cô vô cùng bất ngờ và hạnh phúc.

Thực ra có nhẫn kim cương hay không cũng không nói lên điều gì cả, bởi vì đối với cô mà nói, thành ý sâu đậm của anh là đủ rồi.

Sau khi kết thúc nghi thức đính hôn, Lịch Thư Hòa trở về phòng tháo đồ trang sức và thay quần áo, còn Nghiêm Lập Cương theo bố vợ đến thư phòng.

Đây là lần thứ hai anh bước chân vào đây, lần đầu tiên ông là ông chủ của anh, còn bây giờ ông là bố vợ của anh, hai người sẽ nói đến một giao dịch, anh sẽ đạt được cả hai điều mà mình mong muốn nhất, một là cô, một là nguồn tài chính.

Lịch Vọng Quốc lấy một túi văn kiện từ trong ngăn kéo ra, bên trong có một tấm chi phiếu và một văn bản. Ông lấy tập văn bản ra đẩy tới trước mặt con rể, kèm theo một chiếc bút máy.

“Được rồi, đây là thỏa thuận của chúng ta, nếu không có vấn đề gì thì kí tên đi.”

Nghiêm Lập Cương ngồi đối diện với ông, cầm bút lên nhưng lại chần chừ không kí.

“Sao lại không kí?”

Anh cầm bút, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên có ơn tri ngộ đối với mình trước mặt, lần đầu tiên có cảm giác không biết nói gì để biểu đạt lòng biết ơn, giọng nói mang theo thành khẩn lên tiếng: “Bố, trước khi kí con muốn nói, con thực sự cảm ơn bố, con sẽ dùng cả đời mình đối xử tốt với Thư Hòa.”

Lịch Vọng Quốc nhìn con rể, trong lòng rất cảm động, ông biết những lời này của cậu đã là chân thành đáng quý và hứa hẹn rồi.

Chỉ có điều ông mong muốn không phải cái này. “Không cần cảm ơn ta, bởi vì ta không chỉ muốn một lời cảm ơn của con đâu.” Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hôm nay ta giúp con, ngoài việc cảm thấy con đáng giá để giúp đỡ, còn có mong con sau này nhớ kỹ ta đã giúp con một lần, chăm sóc thật tốt cho con gái ta. Cái gì mà cả đời hay không cả đời, với ta mà nói toàn là nước chảy mây trôi, nhân lúc ta còn có thể sống thêm vài năm nữa, hãy nỗ lực dốc sức mà làm ăn để cho ta thấy lời hứa hẹn cả đời với Thư Hòa của con có thể làm được bao nhiêu.”

Nghiêm Lập Cương thận trọng gật đầu, ánh mắt kiên định không sợ hãi nhìn bố vợ. “Con hiểu, con sẽ cố gắng hết sức khiến bố hài lòng.”

Trong thư phòng, hai người đàn ông không nói thêm lời nào nữa, chỉ còn lại tiếng ngồi bút và trang giấy ma sát phát ra âm thanh xột xoạt nhẹ nhàng.

Mà nhân vật chính trong câu chuyện của hai người lúc này lại hoàn toàn không biết gì, cô còn đang buồn phiền than vãn tại sao hôm nay nhà tạo mẫu tóc lại phun nhiều keo xịt tóc như vậy, hại cô gội đầu nửa ngày còn chưa hết a...

3. Chương 3

Lịch Thư Hòa nằm trên giường chậm rãi mở mắt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, thì ra cô vẫn có thể ngủ được cả một đêm.

Sắc mặt cô tái nhợt, chịu đựng cơn đau đầu khủng khiếp rời khỏi giường rửa mặt, khi nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy trong gương cô bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn vì hiện tại hai vợ chồng cô hầu như có thói quen ngủ riêng.

Cô không nhanh không chậm trang điểm, bởi vì cô biết lúc này trong nhà ngoại trừ thím Lâm và tiểu Nguyệt cũng chỉ còn một mình cô mà thôi.

Ra khỏi phòng tắm, cô nhìn chiếc hộp được bọc cẩn thận anh đặt ở đầu giường ngày hôm qua, nhin không được cười khổ.

Cô mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền ngọc trai màu hồng phấn, bên dưới lót một lớp vải nhung màu trắng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh trong suốt, nhìn là biết nó có giá trị thế nào. Chỉ tiếc...đây không phải thứ cô muốn.

Cô đóng hộp lại, mở ngăn kéo dưới bàn trang điểm ra, cất chiếc hộp vào trong, bên trong ngăn kéo không biết đã có bao nhiêu chiếc hộp như thế này rồi.

Cả đêm mê mê tỉnh tỉnh, cô cảm thấy đầu mình như sắp nứt ra đến nơi, xuống dưới nhà suýt nữa thì ngất xỉu, dạ dày cũng thấy khó chịu. Cô xoa tay bảo thím Lâm không cần quan tâm đến cô, cầm ly sữa tươi trên bàn lên rồi cứ thế chờ người ngồi tại chỗ.

Thím Lâm nhìn vẻ mặt không có tinh thần của cô, cảm thấy không đúng lắm liền len lén chạy vào phòng khách gọi một cuộc điện thoại.

Sau hai tiếng tút tút, điện thoại có người nhận máy, giọng nói bình thản, lạnh lẽo của Nghiêm Lập Cương truyền đến.

“Chuyện gì?”

“Ách...cậu chủ, cô chủ vừa mới rời giường nhưng mà sắc mặt rất tái, bữa sáng cũng không ăn được cái gì, bây giờ đang cầm ly sữa nhưng không muốn uống.”

Nếu là ở nhà người khác thím Lâm nhất định sẽ không coi loại chuyện nhỏ nhặt này như cơ mật để báo cáo, nhưng trong lòng bà hiểu rõ ở nhà này thì không phải như vậy, cậu chủ luôn luôn đặt cô chủ ở vị trí quan trọng nhất.

Trong phòng làm việc, sau khi nghe thím Lâm báo cáo tình hình, Nghiêm Lập Cương nhíu mày suy nghĩ một chút, như chợt nhớ ra điều gì, anh liếc mắt nhìn quyển lịch trên bàn, thấy trên mặt đánh dấu một ngôi sao lớn liền hiểu ra.

“Chắc là kỳ kinh nguyệt của cô ấy sắp đến, mấy ngày này thím để ý nấu mấy món bổ dưỡng cho cô ấy. Còn nữa, tôi thấy trong tủ lạnh có một ít hoa quả tính hàn, thím đừng cho cô ấy ăn. Thím nấu nước đường đỏ để vào bình giữ nhiệt, khi nào cô ấy cảm thấy khó chịu thì lấy cho cô ấy uống.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đợi một lúc nữa nếu cô ấy vẫn không thoải mái, thím lập tức gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ về xem thế nào.”

Thím Lâm cầm điện thoại không tự chủ gạt đầu, trong lòng cảm thán, bây giờ đi đâu tìm được một người đàn ông tỉ mỉ như vậy a?

Ngay cả kỳ kinh nguyệt của vợ cũng biết, hoa quả có tính hàn cũng nhớ rõ ràng, nói ra chắc chẳng ai tin một ông chủ lớn suốt ngày mặt lạnh lại có thể săn sóc như vậy.

Thím Lâm tưởng Nghiêm Lập Cương đã dặn dò xong, đang định cúp máy thì anh lại lên tiếng: “Thím giúp tôi hỏi một chút, ngày hôm qua cô ấy...có phải ở trong công ty đã nghe thấy gì không? Nếu không thì tại sao chưa nói gì đã bỏ đi.” Nói xong không đợi thím Lâm trả lời anh liền cúp máy, nhìn chằm chằm văn kiện trên bàn, trên mặt lộ ra thần sắc mờ mịt và uể oải.

Cuộc nói chuyện hôm qua của thư ký và trợ lý anh đã nghe thấy hết, cũng đã giáo huấn bọn họ một trận, nhưng mà lúc đến phòng khách tìm cô thì lại không thấy cô đâu, mặt biến sắc anh chạy nhanh xuống dưới tìm, đáng tiếc chậm một bước, bảo vệ nói cô đã đi rồi.

Anh vốn còn muốn tự an ủi mình có thể cô chưa nghe thấy gì cả, nhưng gọi điện thoại cả buổi chiều cho cô, cô không bắt máy, gọi về nhà thím Lâm cũng nói cô chưa về. Khi đó, anh rất hoảng hốt đang định bỏ hết việc ở công ty về nhà thì thím Lâm gọi điện báo cô đã về rồi, làm tảng đá trong lòng anh cũng rơi xuống.

Đôi lúc anh tự hỏi rốt cuộc vì sao hai người họ lại biến thành tình trạng như hiện nay?

Anh còn nhớ rất rõ khi bọn họ chưa kết hôn, bởi vì anh mới bắt đầu tạo dựng sự nghiệp của riêng mình nên thường xuyên bận rộn, rất lâu mới có thể đến thăm cô một lần, hơn nữa mỗi lần chỉ gặp nhau được có một lúc, nhưng mỗi lần thấy cô đều là đáng vẻ tươi cười, vẻ mặt thoả mãn nhìn anh.

Khi đó, cho dù gặp phải bất cứ trở ngại, bất trắc gì chỉ cần nhìn thấy đáng vẻ đó của cô, anh luôn cảm thấy mình lại có thêm dũng khí, can đảm đối mặt, tiếp tục cố gắng tiến về phía trước.

Anh cho rằng ở thời điểm khó khăn nhất đó họ có thể kề vai sát cánh bên nhau thì một khi đã là vợ chồng họ sẽ mãi mãi như vậy nhất định không có chuyện gì xảy ra cả.

Sau khi kết hôn được một năm, công ty anh ngày càng phát triển, thời gian anh ở bên cô ngày càng ít đi, thậm chí có hôm nửa đêm anh về nhà cô đã đi ngủ, sáng hôm sau anh đi làm, cô còn chưa thức dậy.

Hai người rõ ràng chung sống dưới một mái nhà, vậy mà đến mấy ngày không thấy mặt nhau, anh biết mình không thể làm tròn trách nhiệm của một người chồng, vì thế để bù đắp lại anh bắt đầu mua những món quà giá trị xa xỉ tặng cô.

Nhưng mà khi anh cuối cùng có thể nâng cao giá trị của bản thân, cũng là lúc anh phát hiện ra dường như cô càng ngày càng cách xa mình.

Anh nhíu chặt mày, nhìn ảnh cười trên bàn, tay đưa ra, ngón tay cái khê vuốt ve khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô trong ảnh, nhin không được nói nhỏ: “Em rất cuộc muốn gì đây? Anh rất cuộc phải làm sao em mới vui vẻ đây?”

Lịch Thư Hòa ngẩn ngơ ngồi trong phòng không hề biết có một người đàn ông vì tâm trạng của cô mà cuống quýt, hao tổn tinh thần. Cô vẫn còn đang luẩn quẩn với những suy nghĩ của bản thân, không thể tự thoát ra được.

Thật ra cô có chút sợ hãi, mặc dù biết rõ giữa hai người có vấn đề, nhưng lại chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào sự thật đó.

Sau khi kết hôn, thời gian ở chung của bọn họ ít ỏi đến đáng thương, thậm chí có lúc vài ngày cô không thấy mặt anh, hơn nữa sau khi về nhà anh vẫn còn bận rộn chuyện công ty, việc duy nhất cô có thể giúp cũng chỉ là yên lặng ngồi cạnh anh mà thôi.

Anh bận rộn khiến cho tất cả những điều cô muốn nói chỉ có thể nuốt vào trong bụng, sau đó anh sẽ không ngừng mua những món quà đắt tiền tặng cô coi như đền bù.

Nhiều lúc cô rất muốn nói những cái này không phải thứ cô muốn, cô chỉ hi vọng anh có thể ngồi xuống ăn cùng cô bữa cơm, nói với cô vài câu chuyện, nhưng mà những mong muốn nhỏ nhoi đó chẳng thể thực hiện được khi mà công việc của anh cứ càng ngày càng bận rộn.

Anh đã không còn là anh chàng nghèo ngày trước nữa rồi, còn cô vẫn chỉ là một người phụ nữ bình thường, thậm chí còn giống như một thú cưng được anh nuôi dưỡng trong chiếc lồng lớn, mất đi giá trị tồn tại của bản thân mình.

Học muội của anh nói không sai, cô thực sự không thể giúp gì cho anh, ngay cả việc tự mình nấu cho anh một bữa cơm, anh cũng không thích. Cô thực sự muốn hỏi, người vợ này đối với anh có ý nghĩa gì, rốt cuộc thì vị trí của cô là ở đâu?

Đưa tay dè chặt huyết thái dương, trong lỗ tai vang lên những tiếng ong ong khó chịu tựa như người ta đang vò những sợi len trong đầu cô, cảm giác đau đầu ập đến ngày càng dữ dội.

“Cô chủ, cô không thoải mái ở đâu sao?” thím Lâm thận trọng nhìn cô hỏi.

Khuôn mặt tái nhợt cổ nờ nự cười nhợt nhạt “Cháu không sao, chắc tại tối qua ngủ không ngon nên hôm nay có chút đau đầu thôi ạ.” Nói xong cô cảm thấy cơn đau ở bụng dưới ngày càng rõ rệt.

“Vậy tôi đi pha cốc đường đỏ cho cô nhé?”

“Vâng, cũng được, làm phiền thím rồi.”

Thím Lâm gạt đầu, đi lấy trong ngăn kéo ra một lọ đường đỏ, còn không quên lấy luôn quyển sổ nhỏ lật đi lật lại, sau đó mới bắt đầu pha nước đường đỏ.

Quyển sổ nhỏ này là cậu chủ đưa cho bà khi mới tới đây làm việc, lúc đầu bà còn tưởng đây là quyển sổ của người giúp việc trước để lại, sau đó mới phát hiện cái này lại do chính cậu chủ viết. Nội dung bên trong cái gì cũng có, từ món ăn mà cô chủ thích, đến nhãn hiệu quần áo mà cô chủ hay mặc, còn có cả nhãn hiệu nước giặt, thậm chí thói quen dùng nhu yếu phẩm của cô chủ, tất cả đều viết rất rõ ràng, cẩn thận.

Mặc dù bà đã quan sát tỉ mỉ kỹ càng thói quen sinh hoạt của cô chủ rồi, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn phải mang quyển sổ nhỏ ra xem xét lại một lượt mới có thể yên tâm.

Lịch Thư Hòa nhìn thím Lâm ở trong bếp bận rộn, lại thấy quyển sổ kia thường hay xuất hiện, nhin không được đi tới phía sau bà tò mò hỏi: “Thím Lâm, quyển sổ này là gì vậy? Cháu thấy thím hay lấy ra xem, chẳng nhẽ là phương thức bí truyền của thím sao?”

Thím Lâm bị tiếng nói đột ngột của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng lấy tay che quyển sổ lại, “Không có gì, chỉ là mấy thứ công việc thường ngày tôi ghi lại thôi, tuổi tác lớn rồi, có đôi khi quên thứ này thứ kia ấy mà.”

Lịch Thư Hòa nghe xong gật đầu tỏ ý đã hiểu, không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi ra khỏi phòng bếp, cô muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút. Một tay ôm lấy dạ dày đau đớn, bước từng bước đi lên cầu thang về phòng ngủ.

Lịch Thư Hòa nghĩ, chờ một lúc nữa mà không thấy đỡ hơn cô sẽ đi khám bác sĩ.

Thím Lâm nhìn cô rời đi, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vã mang quyển sổ nhỏ cất đi.

Quyển sổ này không thể để cho cô chủ nhìn thấy được, cậu chủ đã từng dặn như thế, bà đại khái có thể đoán ra được nguyên nhân. Cậu chủ có thể viết ra được quyển sổ nhỏ này, có thể thấy bình thường đã dụng tâm quan sát cô chủ bao nhiêu, nếu để cô chủ thấy được, không phải là cô chủ sẽ biết tất cả hay sao? Với tính cách không được tự nhiên của cậu chủ, tuyệt đối không muốn cô chủ phát hiện ra.

Thím Lâm không hiểu nổi hai vợ chồng nhà này, nhin không được than thở: “Aiza, làm một người giúp việc thật cũng không dễ dàng gì.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, dù là Nghiêm Lập Cương hay Lịch Thư Hòa dường như đều muốn quên đi chuyện ngày hôm đó ở công ty, giống như chỉ cần không đề cập tới thì có thể coi như chưa hề xảy ra.

Đến ngày thứ hai Nghiêm Lập Cương phải đi công tác, nên đành dặn dò thím Lâm thay anh chăm sóc Lịch Thư Hòa vài ngày. Anh cảm thấy ngoại trừ ngày hôm trước cô ngủ không được ngon giấc và cơ thể có chút suy yếu, còn những ngày tiếp theo tốt hơn nhiều, chỉ là cô trở nên an tĩnh hơn, nhin không ra có gì không tốt, vì thế anh cũng dần buông lỏng tâm tình.

Nhưng không ai biết rằng, đối với Lịch Thư Hòa câu chuyện vô tình nghe được ngày hôm đó như một chiếc gai nhọn đâm sâu vào tim cô, trở thành nỗi đau thời thời khắc khắc nhắc nhở cô.

Hơn nữa kết quả khám bác sĩ ngày hôm sau cô nhìn thấy cũng khiến cho nội tâm sinh ra một bí mật sâu kín, không lúc nào không nhắc nhở cô nỗi đau đớn này.

Cứ tự dằn vò bản thân mình như vậy cho đến xế chiều, Lịch Thư Hòa đột nhiên nhận được điện thoại của anh, anh nói chiều nay sẽ có một người bạn đến nhà họ ở vài ngày, anh đã bảo trợ lý đưa người tới rồi.

Cô có chút kinh ngạc bởi vì từ trước đến nay rất ít khi nghe anh nói đến bạn thân hay gì cả, mặc dù vậy cô vẫn vội vã cùng tiểu Nguyệt sắp xếp lại nhà cửa, bảo thím Lâm đi chợ mua nhiều đồ ăn để buổi tối tiếp đón khách của anh.

Chỉ là không ngờ tới buổi chiều vị khách mà cô phải tiếp đón lại là hai người con gái.

Một cô gái dáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, người còn lại là trợ lý Tần Tang của Nghiêm Lập Cương.

Vừa vào cửa Tần Tang đã ân cần chào hỏi cô gái bên cạnh, cứ như thể cô ta mới là nữ chủ nhân của căn nhà này vậy. Cô ta dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Chu Lệ tiểu thư, đây là phu nhân chủ tịch của chúng tôi, chủ tịch có dặn dò mấy ngày này mời cô ở lại nhà của ngài ấy.”

Lịch Thư Hòa và thím Lâm ngây ngốc nhìn vị khách cao hơn rất nhiều so với một người phụ nữ bình thường trước mắt này, sau đó thím Lâm dùng vốn tiếng Anh sứt sọc của mình mời cô ấy vào phòng khách, còn Lịch Thư Hòa thì bị Tần Tang giữ lại ở trước cửa.

Tần Tang nhìn Lịch Thư Hòa – cái bình hoa di động trước mắt này, trong lòng nhin không được dâng lên một cỗ tức giận muốn phát tiết.

Cô ta thực sự không hiểu nổi người phụ nữ này rốt cuộc có cái gì tốt, có thể làm cho học trưởng nâng niu cưng chiều hết mực như vậy? Hết lần này đến lần khác luôn luôn bày ra cái bộ dạng như việc gì cũng không quan tâm, làm như chính mình thanh cao lắm, khiến cô ta càng nhin càng thấy ghét.

“Phu nhân chủ tịch, vị khách kia không chỉ là bạn thân bình thường của chủ tịch thôi đâu, cô ấy còn là một học giả nổi tiếng trong giới khoa học công nghệ nữa, là chuyên gia chủ tịch mời tới trong đợt khai thác sản phẩm mới lần này, mong cô tiếp đón cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.” Lịch Thư Hòa gật đầu, không để ý giọng nói khiêu khích của cô ta. Bởi vì từ sau ngày hôm đó, cô đã tự điều chỉnh tốt tâm tình của mình rồi, sẽ không vì những lời nói không đáng đó mà thương tâm.

Có thể hôn nhân của họ bây giờ có vấn đề, nhưng cũng là vấn đề của hai người, người khác có nói như thế nào, cô cũng không muốn để ý tới.

Cô vốn không phải là người dễ dàng lún sâu vào những chuyện tình cảm nam nữ, khi tâm tình rơi vào trạng thái không tốt, cô sẽ cẩn thận suy nghĩ cho đến khi thông suốt, sau đó sẽ tự mình điều chỉnh lại bản thân.

Đương nhiên nói không chừng cô chính là loại người thần kinh thô, ở bên nhau nhiều năm như vậy đến bây giờ mới phát hiện cuộc hôn nhân giữa mình và Nghiêm Lập Cương có quá ít sự trao đổi, dẫn đến quá nhiều vấn đề tồn tại.

Tần Tang vốn tưởng rằng khi nghe những lời này Lịch Thư Hòa ít nhiều sẽ biểu lộ đau lòng thậm chí còn có thể khóc lóc, nào ngờ biểu hiện của cô hoàn toàn không như cô ta dự đoán, chuẩn bị toàn lực đối phó lại như đánh vào bông mềm làm cô ta cảm giác thật vô lực.

“Cô...tôi sẽ chờ nhìn xem cô có thể cao cao tại thượng như vậy được bao lâu? Cái gì cũng không thèm để ý, cô cho rằng Chu Lị kia và học trưởng chỉ là bạn bè đơn thuần thôi sao? Tôi cho cô biết, đến một ngày vị trí Nghiêm phu nhân của cô cũng tặng cho người ta không biết chừng đấy.”

Lịch Thư Hòa đang định rời đi, nghe thấy vậy chậm rãi quay đầu nhìn cô ta: “Cô nói những lời này, đối với cô có ý nghĩa gì chứ?” Ánh mắt cô mang theo một tia thương hại. Không chất vấn bởi vì không cần thiết. Nếu như đó là sự thật, cô hỏi cũng vô dụng, còn nếu là giả, chồng cô nhất định sẽ giải thích với cô.

Kể từ sau lần ở công ty, Tần Tang luôn tận lực đả kích cô, thực ra cô cũng muốn biết vì sao lại như vậy?

Cô biết Tần Tang đối với ông xã nhà mình luôn ôm ấp tình cảm mập mờ, hiện tại thì sao? Khuyến khích một cô gái khác công kích cô, đối với cô ta có ý nghĩa gì cơ chứ?

“Ý nghĩa? Không có ý nghĩa gì cả, nhưng mà chỉ cần bất cứ người phụ nữ nào có thể thay thế được vị trí của cô, tôi đều vui vẻ.” Tần Tang giận dữ nói, hơi thở trở lên gấp gáp.

Cô ta ở bên Nghiêm Lập Cương đã nhiều năm, sớm đã rõ anh đối với cô ta không có tình cảm gì khác biệt, những gì cần nói cô ta đều đã nói cả rồi, học trưởng vẫn giữ cô ta bên cạnh làm trợ lý chỉ đơn giản là coi trọng tài năng của cô ta mà thôi.

Bởi vì biết rõ điều này, cho nên cô ta càng ghét Lịch Thư Hòa hơn, cô ta cho rằng coi như mình không xứng đứng bên cạnh học trưởng, vậy thì cũng nên là một cô gái tài mào song toàn hoặc gia thế tốt mới đúng, chứ không phải chỉ là con gái ông chủ của một công ty nhỏ nhoi kia.

Lịch Thư Hòa lẳng lặng nhìn cô ta, đồng tình trong đáy mắt thu lại, trong lòng khẽ thở dài, sau đó xoay người rời đi, không để ý tới ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng cô của cô ta.

Cô nên tức giận mới đúng...ít nhất...khi biết có người có tư tưởng không yên phận với chồng mình, nhưng nhìn Tần Tang, cô lại cảm thấy chẳng có tí hứng thú nào cả.

Bởi vì cô hiểu rõ, cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ muốn yêu mà không được đáp lại mà thôi.

Không ai vui vẻ hơn ai cả, bọn họ chẳng qua đều vì một người đàn ông mà để bản thân mình trở thành kẻ đáng thương.

Trong thư phòng, Nghiêm Lập Cương và Chu Lị ngồi đối diện nhau, trong tay Nghiêm Lập Cương cầm một chén trà, còn Chu Lị lại cầm một cốc rượu.

“Đừng uống nhiều quá, ngày mai còn có cuộc họp.” Nghiêm Lập Cương nhíu mày, lên tiếng nhắc nhở.

“Ha ha, cậu không định coi tôi là phụ nữ thật đấy chứ? Thế nào? Mặc thế này cũng không tệ nhỉ?” Chu Lợi cao hứng đưa tay lên vén mái tóc vàng, đắc ý nói. Tên khai sinh của anh ta thực ra là Chu Lợi, một người đàn ông hàng thật giá thật.

Lì () và Lợi () đều phát âm giống nhau là “Lì” chỉ có cách viết khác nhau.

Nghiêm Lập Cương nhấp môi dưới, bộ dáng dừng dừng trả lời: “Cho dù cậu ăn mặc trang điểm thành yêu tinh, đối với tôi cậu vẫn là đàn ông, có điều từ góc độ khách quan hay chủ quan thì cũng không tệ đâu.”

Chu Lợi lùi về phía sau thoải mái dựa vào lưng ghế, miễn cưỡng liếc mắt nhìn Nghiêm Lập Cương: “Thế nào? Tôi có chỗ nào giống một người đàn ông hả? Cậu không biết lúc ở sân bay, có bao nhiêu người đàn ông lại gần bắt chuyện với tôi đâu?” Có thể thấy được anh ta hóa trang thành công đến cỡ nào, chỉ cần lấy một cái khăn voan buộc lên cổ che đi hầu kết, đội thêm bộ tóc giả, trang điểm thêm một chút, hơn nữa vóc người anh ta lại cao gầy, một mỹ nhân phương Tây xinh đẹp liền xuất hiện.

“Đừng đem tôi đánh đồng với những người không có mắt đó.”

Chu Lợi cười ha hả, vừa nghĩ tới những người bị Nghiêm Lập Cương coi là “mù mắt” lại càng nhin không được cười như điên.

Nghiêm Lập Cương đúng là một người thú vị, nhớ lúc trước đam mê lớn nhất của anh ta là hóa trang thành con gái, đã dụ dỗ được không biết bao nhiêu người đàn ông háo sắc, lại không nghĩ tới người này chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra anh ta là đàn ông, hơn nữa không những không coi thường, không xu nịnh mà còn coi anh ta giống một người bình thường mà đối xử.

Ha, cũng là loại người thú vị mới có thể khiến cho anh ta vừa nghe đến Nghiêm Lập Cương cần trợ giúp liền bỏ lại mấy nghiên cứu vội vàng quay về.

“Đúng, ánh mắt của cậu tốt thật đấy, tốt đến nỗi vẫn có thể để một trợ lý có ý đồ với cậu ở bên cạnh?” Chu Lợi một hơi uống cạn rượu trong cốc, giả vờ lơ đãng nói: “Hôm nay lúc đưa tôi tới đây, trợ lý của cậu còn đặc biệt tuyên truyền giữa hai chúng ta là quan hệ “không thuần khiết” kia, giống như không làm cho vợ cậu khóc thì không bỏ qua đó.”

Bởi vì từ khi xuống máy bay anh ta không hề mở miệng nói chuyện, hơn nữa bề ngoài giống người Phương Tây, trợ lý của Nghiêm Lập Cương nghiễm nhiên cho rằng anh ta không nói được tiếng Trung cho nên mới to gan ở trước mặt anh ta khiêu khích Lịch Thư Hòa.

“Cô ấy sẽ không khóc.” Nghiêm Lập Cương nét mặt bình tĩnh như cũ, ngón tay thon dài gõ nhẹ chiếc chén trong tay: “Tần Tang đã từng bày tỏ với tôi, có điều tôi từ chối rồi.”

Khi đó anh đã nói rất rõ ràng với cô ta, đời này anh chỉ cần một người phụ nữ là Lịch Thư Hòa, đối với cô ta ngoài thân phận trợ lý ra không còn gì khác, sở dĩ anh vẫn giữ cô ta lại là vì tài năng của cô ta. Dù sao, để đào tạo được một trợ lý có thể phối hợp hiệu suất công việc với anh cũng không phải chuyện dễ dàng, nếu cô ta chịu an phận, anh cũng không có ý định thay đổi người.

“Cậu biết là được rồi. Mà vợ của cậu cũng không vừa đâu nha, hình như chưa nói gì nhiều đã khiến cô trợ lý kia tức giận đến thở phì phò rồi. À, còn nữa, lúc ăn cơm tối nay cậu có thấy vợ cậu có gì không giống bình thường không?”

Lúc đầu anh ta còn nghĩ, không biết lúc Nghiêm Lập Cương về nhà có xảy ra cái cọ hay không, không ngờ lại chẳng xảy ra chuyện gì cả. Trên bàn ăn anh ta và Nghiêm Lập Cương cười cười nói nói như bình thường, mà vợ của Nghiêm Lập Cương thỉnh thoảng ngẩng đầu lên cười trả lời mấy vấn đề, những lúc khác đều yên tĩnh giống như những gì buổi chiều chưa từng xảy ra vậy.

“Cô ấy...vốn khá yên lặng, hơn nữa cũng sẽ không nghi ngờ vô căn cứ khi chưa xác định chuyện gì xảy ra.” Nghĩ tới vợ yêu của mình, ánh mắt Nghiêm Lập Cương thoáng chốc trở lên dịu dàng hơn.

Đối với người đàn ông thần kinh chậm chạp trước mắt này Chu Lợi thực sự không biết nói sao, vô lực lên tiếng: “Lẽ nào cậu không biết phụ nữ đối với việc chồng mình có khả năng ngoại tình, bất kể là ai cũng đều không thể không nghi ngờ hay sao? Cho dù cô ấy không quang minh chính đại chất vấn, thế nào cũng sẽ

nghĩ biện pháp điều tra xem chuyện này là thực hay giả. Cậu không cảm thấy vợ cậu đối với cậu quá mức yên tâm cũng là một vấn đề hay không?”

“Vấn đề gì?” Nghiêm Lập Cương không hiểu nhìn anh ta.

“Tôi phải nghiêm túc nói với cậu, hai vợ chồng các cậu có phải có vấn đề hay không? Cẩn thận hai bên ghen lâu quá, hôn nhân sẽ dễ xảy ra rạn nứt, phát sinh nguy cơ...”

Lời nói còn chưa dứt, Chu Lợi nhìn Nghiêm Lập Cương khuôn mặt chợt lạnh, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm anh ta, giữa chân mày cũng nhăn thành chữ xuyên.

“Đừng đem tôi và vợ tôi ra nói đùa.” Anh tuyệt đối không cho phép tình huống này xảy ra.

Thấy Nghiêm Lập Cương có vẻ thực sự tức giận, Chu Lợi cũng không dám nói tiếp nữa, vội vã cầm lấy bình trà thân mật ngồi vào bên cạnh lấy lòng, khéo léo khoát tay lên bả vai, giả vờ dụ dỗ nhìn anh: “Nghiêm tổng, đừng nóng giận mà. Nào, tôi giúp cậu châm trà.”

“Gần đây cậu lại nhìn thấy cái linh tinh gì vậy?” Nghiêm Lập Cương lạnh lùng liếc mắt, nhưng cũng không đẩy tay anh ta ra.

“Ha ha, chính là hỷ kịch quê cha đất tổ Đài Loan. Cậu biết tôi ở chỗ này buồn chán thế nào mà, đương nhiên muốn xem hỷ kịch, nhập gia tùy tục một chút.”

Nghiêm Lập Cương mặt lạnh, từ chối cho ý kiến thu hồi tầm mắt của mình, đột nhiên cảm giác được cửa thư phòng bị mở ra. Anh nhảy bèn quay đầu, chỉ thấy Lịch Thư Hòa bê một đĩa trái cây, ngây ngốc đứng ở cửa nhìn bọn họ.

“Sao em lại tự mình bê tới vậy?” Anh cau mày đứng lên, dáng dấp vội vội vàng vàng như thể muốn che giấu cái gì đó.

Lịch Thư Hòa không nghĩ tới chính mình lại nhìn thấy một màn như vậy, người phụ nữ hôm qua mới đến làm khách mà lúc này lại bám dính lên người chồng cô, mà chồng cô chỉ khi nhìn thấy cô mới đẩy cô ấy ra...

Nếu như...cô không tới thì sao? Bọn họ sẽ tiếp tục làm cái gì đây? Đột nhiên cô cảm thấy toàn thân lạnh giá.

Đến bây giờ cô vẫn không dám tin đây chính là khởi đầu của sự phản bội, ngay cả đĩa hoa quả trên tay được anh đón lấy lúc nào cũng không biết, cô chỉ biết kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn không biết bản thân nên nói cái gì vào lúc này.

Bỗng nhiên cô nhớ đến một bộ phim đang rất thịnh hành được phát trên ti vi, hình như là người vợ bắt gặp chồng mình và “tiểu tam” ở bên ngoài, lúc này có phải cô nên hỏi một câu: “Tại sao các người có thể như vậy?” hay là “Tại sao anh có thể phản bội em?”

Ngỡ ngàng qua đi, cô lấy lại tinh thần, trên mặt tức khắc khôi phục vẻ bình thản, giữ lại ỉn chút tôn nghiêm. Chỉ có điều sắc mặt có chút tái nhợt vẫn để lộ tâm trạng của cô.

“Cô Chu, có thể cho chúng tôi chút không gian riêng được không? Tôi có chuyện muốn nói với Lập Cương.” Giọng nói thông thả lại lạnh lẽo dị thường, trong lúc đó cô không hề nhìn Nghiêm Lập Cương dù chỉ một cái liếc mắt.

Cô dùng tiếng Anh, hơn nữa là giọng London tiêu chuẩn nói chuyện, mặc dù cô chỉ tốt nghiệp ở một trường đại học bình thường, nhưng trình độ ngoại ngữ của cô cũng không tệ.

Chu Lợi nhìn người phụ nữ gần như sắp phát hỏa trước mắt này, lại nhìn sang bạn tốt vẫn trầm mặc bên cạnh, nhin không được thay cậu ta than thở, sau đó lặng lẽ đi về phòng mình.

Rõ ràng bây giờ không phải là thời cơ tốt để giải thích, hơn nữa cho dù anh ta có nói cái gì cũng có thể trở thành cái cớ che giấu vấn đề của vợ chồng bọn họ. Nếu như cô ấy thực sự hiểu lầm, vẫn nên để bạn tốt tự mình giải thích với vợ của cậu ta thì hơn.

Người ngoài duy nhất đã đi, còn rất quan tâm không quên giúp bọn họ đóng cửa, Lịch Thư Hòa đứng trước mặt Nghiêm Lập Cương, lẳng lặng nhìn người đàn ông cô yêu say đắm nhiều năm liền này.

Quần áo dính dầu mỡ trước đây đã đổi thành một thân âu phục thẳng thớm cao cấp, khuôn mặt anh tuấn đã không còn nét trẻ con mà thay vào đó là dáng vẻ khí phách, trầm ổn của một thương nhân nhiều năm lăn lộn thương trường. Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này đã thành công rồi.

“Anh...có gì muốn nói với em không?” Cô hỏi.

Nghiêm Lập Cương bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không còn chút máu, từ trong đôi mắt của cô anh thấy sự hoài nghi, nhịn không được nhủu mảy “Em không tin anh?”

Lịch Thư Hòa thật sự chịu đủ phương thức đối thoại không có câu trả lời của anh rồi, hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Em có thể thử tin tưởng anh...nhưng mà anh muốn em tin thì cũng nên nói cho em biết, tại sao một người phụ nữ xinh đẹp dựa vào người anh cử chỉ mờ ám như vậy, anh lại không đẩy cô ấy ra chứ?”

Nghiêm Lập Cương lập tức trả lời: “Chu Lợi chỉ là bạn của anh, cậu ta sẽ không có bất kỳ ý nghĩ khác nào đối với anh cả, đương nhiên anh lại càng không có.” Mặc dù Chu Lợi là gay, nhưng trước giờ cậu ta đều thích mãnh nam, bản thân anh không phải là hình mẫu lý tưởng của cậu ta.

“Anh đối với tất cả bạn bè đều gần gũi như vậy sao?” Cô không khỏi ép hỏi.

“Dĩ nhiên không phải tất cả bạn bè đều như vậy.” Ít nhất thì đối với bạn bè là nữ giới anh nhất định sẽ giữ khoảng cách, nếu như anh thực sự có.

Chỉ là anh không nghĩ tới câu trả lời như vậy vào tai cô là có ý nghĩa gì.

Lịch Thư Hòa nhân thần chăm chú nhìn anh, “Lập Cương, anh không thể giải thích rõ ràng với em sao? Anh vẫn nhớ mình là chồng của em chứ? Lúc em nhìn thấy anh và người phụ nữ khác có hành động thân mật như vậy, lẽ nào anh không thể cho em một lời giải thích hoàn chỉnh sao?” Lần đầu tiên ở trước mặt anh cô tỏ thái độ vô cùng cương quyết.

“Thư Hòa, anh biết em hoài nghi điều gì, nhưng điều này liên quan đến chuyện riêng tư của Chu Lợi, cho nên anh không thể nói được. Nhưng mà xin em tin tưởng anh có được không? Bọn anh thực sự chỉ là bạn bè.” Nghiêm Lập Cương dịu dàng nói.

Cô nở nụ cười khổ, trên mặt đều là mệt mỏi: “Em rất muốn tin tưởng, nhưng em không biết mình nên tin tưởng cái gì bây giờ.” Có lẽ việc này chỉ là ngòi nổ, châm ngòi vẫn là những bất mãn và bất an chôn giấu trong lòng cô, cũng khiến cô cuối cùng không chịu được muốn cùng người bên gối ngả bài.

Không đợi anh nói, cô giống như đang tự lẩm bẩm nhìn về một hướng khác phía sau anh tiếp tục nói: “Chúng ta quen biết nhau mấy năm rồi nhỉ? Hình như là lúc em hai mươi tuổi đúng không? Chúng ta đính hôn hai năm, kết hôn bốn năm, đời người phụ nữ có mấy lần sáu năm chứ?”

“Anh có tham vọng của anh, anh muốn nắm bắt cơ hội phát triển sự nghiệp, em ủng hộ anh, sau khi đính hôn, rất lâu rất lâu anh mới đến thăm em một lần, em cũng không để ý, cho dù anh bận rộn đến nỗi chỉ có thể cùng em ăn một bữa cơm, cùng em đi tản bộ một đoạn ngắn, em cũng không sao cả...Thực sự, lúc đó em thực sự một chút cũng không để ý, bởi vì em tự nói với mình rằng rất nhanh thôi mọi việc sẽ ổn cả, anh sẽ làm được những gì đã hứa với em, sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc như em mong muốn...”

Nghiêm Lập Cương nhìn nét mặt của cô dường như có gì đó không đúng, cau mày muốn nói “Thư Hòa...”

Cô không để ý đến anh, ánh mắt tập trung trên khuôn mặt anh, nhìn gò má gầy gò của anh, trong lòng quặn lên đau đớn, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Để em nói hết được không? Nếu không em không biết lần sau chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau là khi nào nữa.”

Có một số việc, cũng đến lúc nên thay đổi và kết thúc rồi.

4. Chương 4: Chương 4

Cô không oán trách, chỉ là dần dần hiểu rõ, yêu đương không thể chỉ có chờ đợi.

Nghiêm Lập Cương chưa từng nghĩ tới một người phụ nữ khi kiên quyết lên lại có thể đáng sợ như vậy, nhất là người phụ nữ anh luôn tưởng là thiện lương để nói chuyện một khi kiên trì, ngay cả anh cũng không có biện pháp nào, càng không biết làm sao nói với cô “không”.

Dưới sự kiên trì của Lịch Thư Hòa cuối cùng anh thỏa hiệp, hai người mặt đối mặt ngồi xuống nói chuyện.

Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi châm chọc, bình thường cô muốn nói chuyện với anh, anh lại luôn bận rộn nói không được mấy câu liền rời đi, hiện tại cô đã chẳng còn mong chờ gì nữa thì anh lại có thể có thời gian rảnh rỗi cùng cô nói chuyện.

“Em vẫn luôn tự an ủi chính mình, phía sau một người đàn ông thành công sẽ luôn có một người phụ nữ vĩ đại, bố em cũng thường nói với em như vậy, cho nên em đợi, đợi đến khi sản phẩm đầu tiên của công ty anh tung ra tràn ngập thị trường, cuối cùng thu được lợi nhuận, đợi qua ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta, rồi sau đó công ty anh lần đầu tiên mở rộng, chúng ta đổi từ căn phòng nhỏ hẹp sang một căn hộ lớn, công ty của anh cũng từ một công ty nhỏ trở thành một công ty lớn...”

“Thế nhưng, anh có biết không? Từ đó mỗi ngày anh đều bận rộn chỉ có thể nói với em vài câu, đến bây giờ khi anh về nhà có thể gọi em một tiếng em đã cảm thấy may mắn rồi, như vậy có đáng buồn hay không?”

“Anh khiến em cảm thấy mình giống như một thú cưng, hôn nhân của chúng ta giống như gông xiềng, mà căn nhà sang trọng này chỉ là một nhà giam. Em bị nhốt trong này, cảm giác mỗi ngày qua đi mình càng trở nên xấu xí, chỉ có thể chờ đợi hi vọng hôm nay anh chú ý tới em nhiều một chút, có thể nói với em nhiều hơn một câu.”

“Em cảm thấy mình hèn mọn đến đáng thương, nhưng mỗi ngày đều tự thuyết phục chính mình hôn nhân của chúng ta không có vấn đề gì cả, chỉ là một đôi vợ chồng không có quá nhiều sự trao đổi mà thôi. Tự lừa mình dối người như vậy cảm giác rất mất mát, anh có hiểu không?”

Giọng nói của cô không chút kích động, giống như đang tự thuật một sự thật, nhưng dáng vẻ bình thản này lại càng khiến người ta cảm thấy không biết làm sao.

Nghiêm Lập Cương vô cùng kinh sợ nhìn cô, bỗng nhiên phát hiện bản thân có phải ngay từ đầu đã làm sai rồi.

Nhìn cô như vậy cảm giác như cô có thể lập tức theo gió bay đi, rời xa khỏi anh, khiến anh không nhận được trở nên căng thẳng.

“Thư Hòa, anh không biết...Anh chỉ muốn cho em những điều tốt nhất.” Giống như khi bọn họ đính hôn, anh ở trước mặt bố vợ đưa ra lời hứa hẹn như vậy.

Anh muốn cho cô một cuộc sống hạnh phúc, một cuộc sống tốt đẹp nhất.

Ai có thể nói cho anh biết, tại sao những nỗ lực của bản thân anh lại khiến cho cuộc sống của cô trở nên hèn mọn đáng thương, những lời lẽ lên án ấy kì thực cô nói ra cũng chẳng vui vẻ gì phải không?

“Em biết...” Cô thấp giọng rì rầm, nhìn ánh mắt khiếp sợ của anh, hốc mắt thoáng chốc phiếm hồng, mũi chua xót, “Em vẫn luôn biết...Em biết anh rất cố gắng, nhưng em thực sự không vui vẻ, rất không vui vẻ...”

Về mặt anh trở nên cứng đờ, tay nắm chặt thành quyền, hai mắt yên lặng nhìn cô, cổ họng khô khốc lên tiếng: “Cho nên?”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, khóe miệng chậm rãi kéo ra một nụ cười, giọng nói mềm nhẹ giống như đang nói sáng nay thời tiết thật tốt vậy “Lập Cương, chúng mình tách ra một thời gian đi.”

“Cho nên nói, các cậu muốn li hôn?” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên phát ra.

Một mảnh trầm mặc.

Chu Lợi không dám tin, chỉ mới qua một buổi tối thôi, sao sự việc lại trở nên hồng бет như vậy?

“Không phải li hôn.” Nghiêm Lập Cương một đêm không ngủ, giọng nói khàn khàn kiên định phản bác, “Chỉ là tạm thời xa nhau mà thôi.” Anh rất kiên trì với cách nói này, cũng chỉ có thể kiên trì cách nghĩ này thôi. Bởi vì giữa bọn họ từ lúc trước khi kết hôn cũng đã kí thỏa thuận li hôn rồi.

Thỏa thuận đó là yêu cầu của bố vợ anh, ông muốn bảo vệ con gái mình một cách tốt nhất, nội dung thỏa thuận bao gồm các điều kiện về phân chia tài sản.

Ánh mắt anh buồn bã, nghĩ tới lúc sáng nay cô cất bước rời khỏi...

Môi anh mím chặt, trong mắt đầy tơ máu, hậu quả của một đêm thức trắng, “Thư Hòa...Em không thể suy nghĩ lại sao?”

Anh lên tiếng thỉnh cầu, vốn dĩ là một người đàn ông lạnh lùng, nhưng để có thể vỗ về lòng của vợ mình, anh cuối cùng vẫn cắn răng nói ra khỏi miệng.

Lịch Thư Hòa kéo theo một vali hành lý, đứng ở cửa quay đầu lại nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Em đã quyết định rồi.”

Lần này rời đi, là cô buông tay một lần, bởi vì thực ra anh là người mang chủ nghĩa đàn ông rất sâu sắc, kiên trì chính là kiên trì, nếu không có một sự kích thích lớn như vậy, cô nghĩ anh sẽ mãi mãi không để ý đến mong muốn và ý kiến của cô.

Anh không cho cô ra ngoài làm việc, ngay cả đến việc nhà cũng không cho cô động tay vào, thế cho nên cô dần dần tách biệt với cuộc sống bên ngoài, không liên lạc với bạn bè trước đây. Cuộc sống trôi qua như vậy khiến cô bắt đầu hoài nghi mình ở bên cạnh anh có giá trị tồn tại gì hay không.

Anh bắt lấy hành lý của cô, “Ít nhất đợi thêm mấy hôm nữa hãy đi, đợi anh giúp em tìm một căn phòng tốt, rồi để thím Lâm sang sắp xếp trước một chút...”

Cô ngắt lời anh, mỉm cười cự tuyệt: “Không, không cần, em có thể tự mình làm được.”

Nếu như mọi việc đều để anh nhúng tay vào, thế chẳng hóa ra là cô chỉ đổi một chỗ ở khác, còn lại vẫn để anh chăm sóc cô mà thôi.

“Vậy em muốn ở chỗ nào? Ăn uống làm sao bây giờ?” Anh cau mày, trước sau vẫn không yên lòng truy hỏi.

Nếu như là đang hẹn hò, có thể cô sẽ rất vui vẻ, tiếp nhận việc anh coi cô giống như một cô bé con mà chiều chuộng, nhưng bây giờ điều cô cần chỉ là sự tin tưởng và tôn trọng của anh.

“Lập Cương, em không phải trẻ con, em sẽ tự chăm sóc bản thân mình.” Cô đẩy tay anh đang cầm hành lý ra, sau đó quả quyết đi tới cửa, “Đợi em tìm được chỗ ở sẽ liên lạc với anh.” Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài gọi taxi, không quay đầu lại liền rời đi...

Vừa nghĩ tới thái độ kiên quyết không chút lưu luyến rời khỏi của cô, vẻ mặt đóng băng của anh nhìn không được trầm xuống vài phần.

Tạm thời xa nhau, đó chẳng phải là sống riêng sao? Bình thường vợ chồng đi tới bước này, cách li hôn không lâu nữa. Chu Lợi dưới đáy lòng nho nhỏ oán thầm.

Nhìn bạn tốt gương mặt nặng nề, lại thêm chút chật vật trước mắt, anh ta cẩn thận thử thăm dò: “Là vì tôi à? Ngày hôm qua tôi dựa vào cậu có hơi gần, vợ cậu hiểu lầm rồi?”

“Không phải.”

“Thật sự không phải?” Chu Lợi trên mặt tràn đầy thăm dò bát quái, nhiệt huyết sôi trào nói: “Nếu thực sự là tôi tạo ra phiền phức này, cậu ngàn vạn lần cũng không nên khách sáo làm gì, tôi có thể đi giải thích mà.”

Nghiêm Lập Cương lặng lẽ nhìn anh ta, lắc đầu, “Không cần, không liên quan gì đến cậu cả, là vấn đề của vợ chồng tôi.”

Nói là không liên quan, nhưng mà ngày đầu tiên anh ta đến vợ chồng người ta đã ở riêng, thế nào cũng làm cho anh ta cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

Vừa nghĩ đến đây, Chu Lợi nhìn người đàn ông bình thường kiêu ngạo đắc ý chết khiếp bây giờ chỉ có thể ngoài chỗ này quần bách, nhin không được mở miệng châm chọc: “Tôi nói cậu ấy à, bình thường không phải là quần bà xã gắt gao lắm sao, thế nào mà đến thời điểm mấu chốt, lại chẳng thấy quyết đoán gì vậy?”

Lời vừa nói khỏi miệng, Nghiêm Lập Cương âm trầm nhìn anh ta chăm chăm, Chu Lợi rùng mình một cái, vội vã giả lả cười pha trò.

“Ha ha, tôi nói bây thôi, nói bây...Không cần để ý đến tôi, tôi đi đây.” Nói xong anh ta phi nhanh ra cửa, biến mất như không khí trước mặt Nghiêm Lập Cương.

Đợi trong phòng khôi phục yên tĩnh, Nghiêm Lập Cương ngồi trên sofa, mặt không đổi sắc rít từng hơi thuốc, từng vòng khói trắng chậm rãi tiêu tán trong không gian.

Chu Lợi nói không sai, đến thời điểm mấu chốt anh lại để cho cô đi, thực sự không phù hợp với tác phong làm việc của anh, nhưng ngày hôm qua những lời cô nói quả thực đã làm cho anh quá mức khiếp sợ, cho dù qua một buổi tối, tâm tình của anh vẫn không có cách nào bình tĩnh được.

Cho đến tối qua nghe được những lời tự thuật bình thản của cô, anh mới hiểu được nguyên nhân quan hệ của hai người trở nên lạnh nhạt như vậy là vì đâu.

Cô không nói, không tươi cười anh lại tưởng rằng vì anh làm được chưa đủ, bởi vì anh luôn cho rằng bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ thích những món trang sức xa xỉ. Anh nghiêm khắc yêu cầu giúp việc chăm sóc cô chỉ hi vọng có thể để cô vừa lòng, anh vì cô mà tạo ra một ngôi nhà ấm áp, mong muốn hai người có thể quay trở lại thời kì vui vẻ trước đây.

Thế nhưng không nghĩ tới, anh làm được càng nhiều, trái lại khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, bởi vì anh từ đầu tới cuối chưa từng biết đến tột cùng là cô mong muốn điều gì. Nghĩ đến đây, trên mặt anh không khỏi lộ ra nụ cười tự giễu.

Sau khi hiểu ra sai lầm của mình, anh làm sao có thể dùng biện pháp cứng rắn giữ cô lại chứ?

Nhưng mà tình huống này tuyệt đối chỉ là tạm thời mà thôi, anh tin tưởng anh và cô sẽ bên nhau một lần nữa.

Tuyệt đối. Anh nặng nề dập tắt điều thuốc vào gạt tàn, ở trong lòng tự nhủ.

Đêm qua Lịch Thư Hòa cũng không hề chợp mắt, nhưng điều cô nghĩ đến là tiếp theo mình nên làm gì?

Mặc dù lúc học đại học cô đã từng sống ở bên ngoài, nhưng chỉ là ở kí túc xá trong trường, về cơ bản chỉ cần phải lo chuyện ăn uống, mà bây giờ hiển nhiên vấn đề phức tạp hơn nhiều.

Điều quan trọng nhất trước mắt là cô cần phải tìm được một căn phòng để ở, còn phải tìm một công việc nữa, nếu không sẽ không thể chi trả các khoản chi tiêu.

Mặc dù Nghiêm Lập Cương đã mở cho cô một tài khoản ngân hàng, hàng tháng đều gửi tiền vào đó, đến bây giờ chắc cũng có không ít, nhưng cô không muốn động đến khoản tiền đó. Cô chỉ hi vọng tiền cô tiết kiệm được trước khi cưới có thể giúp cô duy trì được ít ngày.

May mắn thay khi cô đi ngang qua một căn nhà thấy có tấm biển quảng cáo cho thuê phòng trọ, mà càng khiến cô vui mừng hơn nữa là người chủ phòng trọ đó lại là một trong số ít bạn tốt của cô thời trung học – Tiêu Trân Trân.

Căn nhà của Trân Trân có ba tầng, tầng một là cửa hàng kinh doanh các sản phẩm hand-made, tầng hai dùng làm kho chứa hàng, còn tầng ba để trống nên cô mới may mắn thuê được một căn phòng tốt như vậy, một mình độc chiếm một tầng, lại còn tìm được một công việc nữa.

Bình thường buổi chiều là thời gian nhàn rỗi nhất của cửa hàng, Tiêu Trân Trân và Lịch Thư Hòa ngồi ở hai đầu chiếc bàn, tay thoăn thoắt đan áo len hàng mẫu và thuê hoa, vừa nói chuyện.

“Thư Hòa, gần đây cậu có liên lạc với ông xã cậu không?”

“Liên lạc? Không có.” Lịch Thư Hòa lắc đầu, “Tớ chỉ gửi tin nhắn báo địa chỉ nơi này cho anh ấy thôi.”

Tiêu Trân Trân nghi hoặc hỏi: “Trước đây cậu nói với ông xã cậu xa nhau một thời gian là bởi vì cậu...muốn li hôn sao?”

Người đàn ông đáng ghét kia bắt cô phải hỏi vấn đề này, hại cô cảm thấy chính mình giống như một bà cô lảm chuyện đi thọc mạch chuyện riêng tư của bạn tốt vậy.

“Li hôn? Tôi chưa từng nghĩ tới.” Lịch Thư Hòa lần thứ hai lắc đầu, khôn hoặc nhìn bạn tốt: “Sao vậy? Tại sao đột nhiên lại hỏi tôi chuyện này?”

Tiêu Trân Trân cười gượng vài tiếng, buông lỏng tay: “Không có gì, cậu cũng biết Tần Nguyên Lăng cái tên ngây ngô kia đang làm việc tại một công ty nghiên cứu sinh học gì đó, hình như... chính là công ty của chồng cậu. Anh ấy nói gần đây tất cả lãnh đạo trong công ty đều sợ phải gặp chủ tịch, bởi vì tính tình chủ tịch trở nên ngày càng kinh khủng hơn, mọi người đang đoán không biết có phải trong nhà chủ tịch xảy ra chuyện gì hay không. Biết cậu đang làm việc ở chỗ đó, anh ấy muốn tôi hỏi cậu xem có chuyện gì không.”

Nói xong Tiêu Trân Trân cũng tự nhận thấy lý do này có trăm ngàn sơ hở, nhưng cô ấy cũng chỉ có thể thuận miệng bịa ra như thế thôi, cô ấy cũng không thể nói thật ra Nghiêm Lập Cương thân là chủ tịch nhưng lại nói “nhờ cậy cậu” với cấp dưới của mình để vị hôn thê của cấp dưới đi thăm dò ý tứ của vợ anh chứ?

Đáng giận! Tần Nguyên Lăng cái tên thói tha ngây ngô kia, dứt khoát đổi việc đi là vừa!

Lịch Thư Hòa không trả lời, giống như đang suy nghĩ xem nên trả lời vấn đề này như thế nào, cũng có thể cô căn bản biết đó không phải là nguyên nhân, chỉ là không muốn làm rõ mà thôi.

Nhưng may mắn là bạn tốt của cô cũng không nói thẳng ra khiến cô khó chịu.

“Nhưng mà...Thư Hòa, cậu dự định hai người sống xa nhau bao lâu? Tôi nhớ là trong thời gian đính hôn cậu và chồng cậu cảm tình rất tốt cơ mà. Chẳng nhẽ bởi vì kết hôn đã lâu, tình cảm phai nhạt hay sao?” Mặc dù lúc trước cô ấy và Thư Hòa không học chung đại học, nhưng thỉnh thoảng vẫn liên lạc với nhau, mà trong câu chuyện của các cô Nghiêm Lập Cương luôn luôn tồn tại.

Bởi vậy khi biết bạn tốt vì cùng chồng sống riêng nên tự mình đi tìm phòng ở, cô ấy đã vô cùng kinh ngạc.

Từ trước đến nay cô ấy luôn cho rằng bạn tốt của mình là đại diện hoàn mỹ nhất của một hiền thê lương mẫu, nhưng mà nếu ngay cả bạn tốt như vậy cũng có thể đi trên con đường hướng tới li hôn, cô ấy không khỏi hoài nghi liệu chính mình có nên bước chân vào nắm mồ hôn nhân nữa hay không.

Lịch Thư Hòa buồn cười nhìn Tiêu Trân Trân, buông giá thuê trong tay mình xuống, chậm rãi nói: “Tình cảm của bọn tôi không có phai nhạt, ít nhất là tôi không có, tôi chỉ muốn nhân cơ hội này thay đổi phương thức chung sống hiện tại của bọn tôi thôi.”

“Khi vừa mới đính hôn, tôi có thể cảm nhận được anh ấy đối với tôi rất tốt, nhưng mà mấy năm nay, anh ấy chỉ biết mua đồ đắt tiền tặng tôi. Đáng tiếc đối với tôi mà nói những thứ đó đều không quan trọng, có nhiều lúc tôi rất muốn cùng anh ấy chia sẻ tâm tình, hoặc muốn anh ấy nghe tôi nói chuyện mà không phải chỉ hỏi tôi ăn cơm chưa? tiền còn đủ tiêu hay không?”

“Aizz, đàn ông đều như vậy cả, họ luôn cho rằng chỉ cần mua vài món đồ nhỏ nhỏ hoặc lễ vật gì đó là có thể giải quyết được vấn đề về phụ nữ rồi. Tôi thật hoài nghi những người đàn ông kia tám mươi phần trăm đều nghĩ dung lượng não của phụ nữ chúng ta chỉ có mười gam nghĩ về chuyện sinh con, năm gam dùng vào chuyện tình cảm, năm gam còn lại để cân nhắc xem giá trị của những món quà kia như thế nào.” Tiêu Trân Trân nói một hồi không ngừng nghỉ, khuôn mặt hơi tròn nhẵn nhợt nhìn rất đáng yêu.

Lịch Thư Hòa bị cô ấy chọc cho cười ha hả, Tiêu Trân Trân nói xong nhin không được cũng cười theo.

Cười một lúc lâu, Lịch Thư Hòa rốt cuộc ngừng lại tiếng cười, vẽ mặt thành thật nhìn cô nàng: “Trân Trân, tôi yêu anh ấy, điều này không thể nghi ngờ, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi đã chắc chắn rồi. Tôi có thể nhẫn nại anh ấy vì công việc bận rộn mà mấy ngày không thấy bóng dáng, cũng có thể chịu được sự vụng về trong cách bày tỏ tình cảm của anh ấy, nhưng có chuyện tôi không thể nào chịu đựng được, đó chính là việc mục tiêu của anh ấy không bao giờ có điểm cuối, đạt được cái này rồi anh ấy sẽ ngay lập tức vạch ra một mục tiêu khác, không ngừng theo đuổi, không ngừng cố gắng.”

“Trước đây anh ấy luôn nói, chờ đến khi công ty của chúng tớ kiếm được tiền anh ấy sẽ có nhiều thời gian hơn để ở bên tớ, nhưng khi công ty đã kiếm được tiền rồi, anh ấy lại nói, chờ anh ấy kiếm được nhiều tiền hơn nữa, chúng tớ đổi sang một căn nhà lớn hơn, anh ấy cũng sẽ không bận rộn như vậy nữa...Đến bây giờ, công ty đã lớn như vậy, kiếm được nhiều tiền như vậy, anh ấy vẫn không dừng lại, nhà có lớn hơn nữa thì anh ấy có mấy khi ở nhà đâu, từ sáng sớm cho tới đêm khuya đều là ở công ty hoặc nhà máy, chỉ còn lại một mình tớ, anh ấy thất hứa hết lần này đến lần khác, tớ cảm thấy rất cô đơn.”

Tiêu Trân Trân nhìn bạn tốt, biểu cảm trên khuôn mặt cũng rất phức tạp, bởi vì cô ấy thực sự không thể hiểu nổi cảm giác của một người khi đặt trọng tâm cuộc sống của mình xoay quanh một người đàn ông là như thế nào.

Cô ấy không hiểu hỏi: “Thư Hòa, cậu không cảm thấy lúc cậu nói những lời này...rất giống oán phụ sao?”

Lịch Thư Hòa ngẩn ra, không nhịn được cười: “Đúng vậy, cậu nói rất đúng, tớ đúng là rất giống một oán phụ. Nhưng mà không có cách nào khác, ai bảo tớ không có việc làm, đến việc nhà cũng có người giúp việc lo, đương nhiên là rất vô dụng rồi.”

Có thể không oán giận sao? Khi cô còn chưa tốt nghiệp đã phải đính hôn rồi, sau khi tốt nghiệp hai người lập tức kết hôn, kết hôn xong anh liền bận rộn không ngừng nghỉ, còn cô chỉ biết ở một bên chờ đợi, khiến cho mỗi ngày của mình trôi qua đều nhạt nhẽo, vô vị.

Hơn nữa cô lại không có việc làm, anh cũng không muốn để cô ra ngoài làm việc, thậm chí ngay cả việc nhà đơn giản cũng không được động tay vào, cô bắt đầu cảm thấy mình không khác gì một phế nhân, chỉ có thể ở nhà chờ anh thỉnh thoảng mới bố thí cho chút cưng chiều.

Trải qua cuộc sống như vậy cô có muốn không trở thành một oán phụ cũng không được.

Mặc dù Tiêu Trân Trân tự mình mở cửa hàng, nhưng thực ra tính tình cô nàng cũng không dịu dàng, nhã nhặn gì, trái lại rất ngay thẳng, hơn nữa có thêm phần khí chất của người phụ nữ tự lập tự cường, xem ra cuộc sống thảm thương ngày trước của bạn tốt tự nhiên sẽ muốn phát huy tinh thần trọng nghĩa.

“Thư Hòa, tớ nói cậu biết, cậu như vậy là không được đâu.” Cô ấy cầm que đan trong tay quơ quơ trước mặt cô, nét mặt oán giận “Cậu xem cậu ấy, mặc dù cùng chồng tách ra nhưng mà lòng cậu lại quá mềm yếu, không chừng chỉ cần anh ta hô to gọi nhỏ hai câu cậu đã bị mang về nhà rồi ấy chứ. Đến lúc đó lại trở về vạch xuất phát, cậu không có việc làm, chồng cậu cũng không cho cậu đi làm, tình hình lại lặp lại như thế, cậu rất dễ biến thành một oán phụ tâm lý không bình thường mất.”

“Cho nên nhân cơ hội cùng chồng ra ở riêng, cậu nên tìm hình mẫu tiêu chuẩn sống mới đi. Đến lúc đó để cho chồng cậu nhìn xem, cậu không vì không có anh ta mà chết, khiến cho anh ta biết cậu sống tốt biết bao nhiêu, khiến anh ta phải dùng ba quỳ chín lạy đến rước cậu về.” Tiêu Trân Trân càng nói càng hưng phấn, chỉ kém nước quơ tay vẩy chân mang “Đấu tranh cách mạng” các loại nói ra khỏi miệng.

Lịch Thư Hòa dở khóc dở cười nhìn cô ấy “Vậy xin hỏi Trân đại tiên, tiểu nhân nên làm cái gì mới đúng đây?”

Tiêu Trân Trân hai mắt sáng rực như thể phát hiện ra chuyện gì đó vô cùng thú vị “Muốn biết Trân đại tiên có cao kiến gì không?”

Dáng vẻ rung đùi đắc ý của Tiêu Trân Trân, xem ra có vài phần giống với phong thái của đại tiên “Haha...đầu tiên ấy mà, phụ nữ trong tay nhất định phải có tiền, mà muốn có tiền thì nhất định phải có việc làm. Thực ra mấy ngày nay có không ít khách hàng tới hỏi kĩ năng thêu hoa của cậu có thể mở lớp dạy hay không...cậu thấy thế nào? Có muốn mở lớp dạy không, chưa biết chừng sau một thời gian sẽ nghiện làm giáo viên cũng nên ấy?”

Đề nghị này thực ra không phải đột nhiên mà Tiêu Trân Trân nghĩ ra, từ trước đến nay cô ấy biết tay của Thư Hòa rất khéo léo, nhất là kĩ thuật thêu hoa, thực sự rất tinh xảo, thậm chí giống như đã từng được đào tạo chuyên nghiệp vậy, nếu không phải sau khi tốt nghiệp hai người dần dần mất liên lạc thì lúc mới mở cửa hàng cô ấy đã tìm tới cô để nhờ giúp đỡ rồi.

Có điều hiện tại đưa ra đề nghị này cũng không tính là muộn. Dưới đáy lòng Tiêu Trân Trân đắc chí nghĩ.

Lịch Thư Hòa nhún mày: “Tớ thực sự có thể sao?” Đối với tay nghề của mình cô không phải là không có lòng tin, chỉ là cô không biết bản thân mình có thể đảm đương được trách nhiệm của một người truyền dạy hay không. Nếu như cô muốn làm, nhất định sẽ làm thật tốt, không muốn đến khi thực sự mở lớp rồi lại dạy không tốt, việc này đối với cô mà nói là rất không có trách nhiệm.

Tiêu Trần Trần lớn tiếng nói: “Đương nhiên có thể, điều cậu cần nhất bây giờ chính là tự tin, hiểu không hả?” Cô ấy sang sảng vỗ vỗ vai Lịch Thư Hòa, ánh mắt chăm chú nói “Tin tưởng bản thân nhất định làm được! Những câu này mặc dù dùng có hơi quá, nhưng mà thật sự rất có ích nha. Tóm lại, tin tưởng tớ cũng như tin tưởng bản thân cậu, chúng ta nhất định sẽ trở thành những nữ cường nhân.”

Lịch Thư Hòa mím môi cười, cảm giác bất an trong lòng dường như vì giọng nói tự tin của cô nàng hoạt bát này mà chậm rãi tan ra.

Cô không khỏi yên lặng suy nghĩ, cuộc đời của cô có thể sẽ có những thay đổi không biết chừng.

...hoặc ít nhất...cô có thể thay đổi người đàn ông kia, có thể thành công cải biến cuộc hôn nhân của bọn họ...

5. Chương 5

Sau khi làm xong việc buổi sáng, Nghiêm Lập Cương khuôn mặt âm trầm, bước chân vội vã xuống tầng hầm lấy xe rồi rời khỏi công ty, một đường thẳng đến địa chỉ anh sớm đã thuộc lòng.

Đến nơi, anh dừng xe ở bãi đỗ gần đó, xuống xe đi tới ghế đá cạnh hàng cây ngồi xuống, sau đó ánh mắt thẳng tắp nhìn vào trong cửa hàng cách đó chừng mười mét.

Căn phòng này bề ngoài so với các căn hộ cao cấp cũng không kém là bao, mặt tiền cửa hàng được lắp đặt hoàn toàn bằng kính thủy tinh, trưng bày rất nhiều các sản phẩm thủ công tinh xảo. Xuyên qua kính thủy tinh, anh có thể nhìn thấy hết toàn bộ bên trong, thỉnh thoảng có vài vị khách đi vào chọn đồ, hoặc là nói chuyện với nhân viên cửa hàng về các sản phẩm.

Tâm mắt của anh dường như chỉ chăm chú lưu luyến trên người Lịch Thư Hòa – người phụ nữ tóc dài, quần áo nhẹ nhàng thoải mái kia. Nhìn cô cẩn thận tỉ mỉ chỉ dạy cô gái bên cạnh, thỉnh thoảng nở nụ cười nhẹ nhàng khen ngợi, mọi bất an trong lòng anh từng chút một tiêu tan.

Đúng vậy, là bất an, Nghiêm Lập Cương không thể không chấp nhận sự thật là nữ chủ nhân của căn nhà rộng lớn mà anh cố gắng kiếm tiền mua đã rời đi rồi, cho dù mỗi ngày đều làm việc tới khuya nhưng anh vẫn muốn trở về nhà, ít nhất nó khiến lòng anh an tâm. Công việc làm anh mệt mỏi vô cùng nhưng nằm trên chiếc giường quen thuộc đôi mắt anh vẫn mở to trần trọc, không cách nào đi vào giấc ngủ. Mỗi ngày đều như vậy, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu anh không ngừng nghĩ đến những lời cô đã nói ngày hôm đó...

“Anh khiến em cảm thấy mình giống như một thú cưng, hôn nhân của chúng ta giống như gông xiềng, mà căn nhà sang trọng này chỉ là một nhà giam...”

“Em vẫn luôn biết...Em biết anh rất cố gắng, nhưng em thực sự không vui vẻ, rất không vui vẻ...”

Mỗi tối anh đều tự hỏi chính mình, rốt cuộc anh đã làm sai ở chỗ nào?

Cho tới bây giờ anh chưa từng quên lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô gái với nụ cười đầm đạm đáng yêu phút chốc đi vào lòng anh, chiếm giữ trái tim anh. Khi đó, anh không thể chắc chắn về tương lai của mình, cho nên anh nghĩ với cô gái ấy anh chỉ có thể tưởng nhớ mà thôi.

Chỉ là thật không ngờ, bố vợ anh thân thể không tốt, kiểm tra phát hiện khối u, tuy rằng có thể chữa trị nhưng khả năng phát lại vô cùng cao, cho nên ông vội vàng sắp xếp cho cuộc sống tương lai của cô con gái độc nhất, anh lại vừa lúc trở thành một trong những người được lựa chọn.

Là một trong chứ không phải là người duy nhất, bởi vì bố vợ anh hi vọng người được bản thân ông lựa chọn cũng là người mà con gái ông thích.

Lần thứ hai gặp mặt, lúc ăn cơm cả hai người đều có chút xấu hổ, không được tự nhiên, thực ra khi đó trong lòng anh vô cùng kích động, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra hờ hững, vì quá hồi hộp nên anh không biết phải làm thế nào cả.

Hai người quen nhau thuận lợi đi đến đính hôn rồi kết hôn, anh cảm thấy cuộc sống của mình giống như đang ở thiên đường, mà thiên sứ duy nhất chính là cô.

Lúc mới bắt đầu, anh cảm thấy những thứ anh có thể cho cô thực sự quá ít, hai vợ chồng sống trong một căn phòng nhỏ, không có người giúp việc, cũng không có thiết bị gia dụng hiện đại, không chỉ vì căn phòng quá nhỏ không có chỗ để, mà còn vì lúc đó anh không có nhiều tiền để mua. Mỗi buổi tối khi đi làm về, nằm trên giường nắm bàn tay nhỏ bé dần trở nên thô ráp của cô, trong lòng anh cảm thấy rất đau đớn, khổ sở, oán giận bản thân mình không thể ngay lập tức cho cô một cuộc sống tốt nhất.

Anh biết, cô có thể không cần phải sống khổ sở như vậy, vì bố vợ anh vốn có chuẩn bị cho họ một căn nhà làm quà cưới, bên trong có đầy đủ tiện nghi, nhưng cô lại không muốn, cô chỉ mang theo khoản tiền cô đã tiết kiệm được trước khi kết hôn và hợp đồng bảo hiểm mà cha cô đã làm cho cô.

Cô nói: "Bố, không cần phải đối xử với bọn con tốt như vậy, Lập Cương anh ấy rất kiêu ngạo, con không muốn khiến anh ấy mỗi khi về nhà sẽ có cảm giác lòng tự trọng bị tổn thương đâu."

Khi nghe những lời này từ miệng cha vợ, anh cũng không nói gì cả, chỉ có thể bối rối quay lưng nhanh chóng rời đi che giấu viên mắt phỉ của mình.

Về sau kỹ thuật độc quyền của công ty anh cuối cùng cũng có thể triển khai, đồng thời tìm được khách hàng đầu tiên, vợ chồng hai người cũng đổi sang một căn phòng lớn hơn, nhưng ngoại trừ có một chiếc máy giặt, thì cũng chỉ thêm một cái nồi cơm điện.

Anh vẫn nhớ rõ mỗi ngày trở về nhà, cho dù có muộn như thế nào đi chăng nữa, trong nồi vẫn luôn có canh nóng, cô dù có ngủ rồi cũng sẽ chịu đựng cơn buồn ngủ rời giường, bưng một bát canh nhỏ đến trước mặt anh, cười dịu dàng chờ anh uống xong.

"Uống xong canh anh đi tắm rồi ngủ nhé, cái này rất tốt cho sức khỏe đó." Cô luôn luôn điềm đạm cười nói như vậy.

Anh không biết canh này có thực sự hiệu quả như cô nói hay không, anh chỉ biết mỗi ngày về nhà được nhìn dáng vẻ tươi cười dịu dàng của cô khiến anh thực sự có cảm giác gia đình.

Một bát canh, một ngọn đèn khiến anh được hưởng thụ một loại cảm giác gọi là hạnh phúc.

Cơ hội nối tiếp nhau, công ty anh càng làm càng lớn, thậm chí bắt đầu có thể xây dựng nhà máy tự sản xuất và phân phối, anh cuối cùng cũng mua được một căn nhà ưng ý, còn thuê thêm hai người giúp việc với mong muốn để cho cô có thời gian nhàn nhã đi chơi mà không cần lo lắng điều gì. Anh vẫn luôn cho rằng đây là quyết định đúng đắn nhất của mình, là cuộc sống tốt nhất đối với cô, cho dù những cuộc nói chuyện giữa bọn họ ngày càng thưa thớt, cho dù nụ cười trên môi cô ngày càng trở nên miễn cưỡng...

Nghĩ đến đây, Nghiêm Lập Cương lấy tay xoa khuôn mặt của mình, khóe miệng nở một nụ cười khổ. Xem ra ở công ty anh đã quen thói bá đạo nên mới có thể tự cho là đúng như vậy.

Anh ngồi trên ghế đá ánh mắt nhìn chằm chằm từng hàng động của vợ mình, đồng thời tự kiểm điểm những lỗi lầm của bản thân, mà trong cửa hàng vài người phụ nữ cũng đã sớm chú ý tới hành động kì quái của anh, bắt đầu câu được câu không nói chuyện, lén lút nhìn anh.

"Chị Thư Hòa, bên ngoài có một người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào trong cửa hàng của chúng ta, không phải là một tên biến thái đấy chứ?"

Lịch Thư Hòa vốn đang chăm chú nghiên cứu các mẫu thêu hoa mới, nghe thấy thế vội vã ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài, phát hiện gương mặt quen thuộc của người đàn ông ngồi trên ghế đá bên kia.

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường xem mấy giờ, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, bởi vì anh bận rộn như vậy sao có thể xuất hiện ở nơi này vào thời gian này được, bây giờ không phải là lúc anh nên ở công ty họp hành hay ra ngoài ăn cơm cùng với khách hàng hay sao?

“Chị Thư Hòa? Chị Thư Hòa? Sao tự đứng lại ngăn người ra như vậy?”

“Không có gì.” Lịch Thư Hòa giật mình, liếc mắt nhìn các thứ trên mặt bàn rồi nói: “Được rồi, trước làm đến đây thôi. Cũng trưa rồi, mọi người đi ăn cơm đi, trở về lại tiếp tục.”

Mấy cô gái nhỏ vui vẻ đồng ý, cất đồ đạc của mình xong liền ồa ra ngoài như ong vỡ tổ, mà Lịch Thư Hòa đợi cho họ đi xa mới chậm rãi dọn dẹp đồ đạc đóng cửa đi ra ngoài.

Dường như lúc mấy cô gái kia mở cửa đi ra ngoài, ngay lập tức Nghiêm Lập Cương tập trung chú ý nhìn chằm chằm cánh cửa kia, đợi khi thấy Lịch Thư Hòa đi ra, anh liền đứng dậy, hướng cô đi tới.

“Thư Hòa.” Dừng lại cách cô ba bước chân, anh nhẹ giọng gọi.

Bởi vì buổi tối ngủ không đủ giấc, lại đợi ở bên ngoài khá lâu không uống giọt nước nào, nên lúc này giọng anh có vẻ khàn khàn khô khốc.

“Sao anh lại ở đây?” Cô còn tưởng rằng thời gian của anh đều dâng tặng cho công ty hết rồi chứ.

“Anh...đi ngang qua...” Nghiêm Lập Cương cũng biết mình bỗng nhiên xuất hiện ở đây rất đột ngột, nhưng trải qua nhiều ngày miên man suy nghĩ, anh phát hiện bản thân không thể chăm sóc cô như lời anh đã từng hứa, khiến hai người tạm thời không thể gặp mặt, phải xa nhau một thời gian.

Anh nhớ cô, muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy cô, như vậy mới có thể lấp đầy những khoảng trống và xua tan những bất an trong lòng anh.

Đáy mắt Lịch Thư Hòa vụt qua một tia nghi hoặc, nhưng cô cũng không vạch trần anh, chỉ nhàn nhạt nói: “Trưa rồi, không có chuyện gì thì anh về ăn cơm đi. Lát nữa anh vẫn phải về công ty mà?” Nói xong, cô xoay người định rời đi. Vốn còn muốn hỏi thêm, nhưng nếu anh đã nói chỉ là đi ngang qua thì cô cũng chẳng có lý do gì tiếp tục đứng ở đây nữa.

“Chờ một chút, anh có cái này muốn đưa cho em.” Anh vươn tay, nắm lấy cánh tay của cô, trong ánh mắt mang theo gấp gáp và khẩn cầu.

Lịch Thư Hòa nghi hoặc đi theo anh ra chỗ đỗ xe, nhìn anh mở cửa sau xe, lấy từ bên trong ra một cái hộp.

“Đây là yến mạch, anh nhớ trước đây em thường ăn cái này, gần đây bữa sáng em ăn không được nhiều, cho dù ăn không vào, cũng cố ăn lấy một bát. Còn có đường đỏ, nếu em...không thoải mái thì nhớ pha một cốc để uống, sẽ đỡ hơn đấy. Còn có...” Nghiêm Lập Cương mang tới rất nhiều đồ, vừa chỉ từng cái vừa nhẹ giọng căn dặn, anh vừa dứt lời Lịch Thư Hòa chỉ biết ngăn người đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Anh...chuẩn bị nhiều đồ như vậy, em làm sao mà mang về được?” Trên tay cô chỉ mang một cái túi đại khái có thể nhét được hơn phân nửa chỗ đường đỏ kia, cho dù cô uống nó mỗi ngày cũng phải hai ba tháng nữa mới hết được.

Càng không cần nói đến cái hộp chứa đầy các thứ chai lọ linh tinh kia, tất cả đều là những sản phẩm chăm sóc thân thể mà cô hay dùng hoặc là đồ dùng vệ sinh, thậm chí đến cả quần áo ngủ anh cũng đều mang tới.

Lúc cô rời khỏi nhà chỉ mang theo một va ly hành lý, bên trong chỉ có những đồ dùng cần thiết, những cái khác cô đều không mang theo. Mà nếu cô đã rời đi rồi cũng sẽ không quay về thu dọn thêm cái gì nữa. Chỉ là, cô ngàn vạn lần không nghĩ tới, anh lại mang tất cả mọi thứ đến cho cô, ngoại trừ một số đồ dùng hàng ngày còn lại anh đều mua mới toàn bộ.

Cô vừa mở miệng, Nghiêm Lập Cương dường như ngay lập tức trả lời thắc mắc của cô: “Để anh, ý anh là...anh có thể giúp em mang những thứ này về.” Ý thức được mình trả lời quá nhanh, anh vội vàng thay đổi để giọng nói trở nên bình thường.

Sau khi biết cô chuyển đến nơi này, anh đã tìm hiểu căn kê mọi thứ xung quanh. Ở trong lòng anh, cô là một người phụ nữ đơn thuần không hiểu được xã hội hiểm ác đáng sợ đến thế nào, nếu không phải người cùng cô thuê nhà là Tiêu Trân Trân thì anh tuyệt đối sẽ không chịu đựng nhiều ngày như vậy mới xuất hiện trước mặt cô.

Lịch Thư Hòa không thể không gật đầu, sợ anh giận nên cô cũng không hỏi anh vì sao còn chưa về công ty.

Mang mọi thứ lên tầng ba, Nghiêm Lập Cương nhanh chóng sắp xếp đồ đạc gọn gàng đầu vào đây rồi nhìn khắp phòng một lượt.

Phòng khách trống trải, chỉ có một cái sofa, trên sofa có hai cái gối được làm thủ công, trên mặt có thêu hoa màu sắc rực rỡ. Không có phòng bếp, trên bàn chỉ có một cái lò vi sóng, hai bên trái phải đơn giản đặt vài cái bát và nồi niêu. Phòng ngủ và phòng tắm song song nhau, hiện tại đều khóa cửa, không nhìn thấy bên trong thế nào nhưng anh có thể đoán được nó đại khái so với phòng khách chắc cũng không tốt hơn chỗ nào.

Sau khi nhìn lướt qua toàn bộ xung quanh, anh nhin không được nhú mày “Xem ra vẫn còn thiếu nhiều thứ, bây giờ anh về nhà mang tất cả các thứ em thường dùng qua đây nhé.”

Lịch Thư Hòa đang sắp xếp lại một số thứ, nghe anh nói vậy cô chỉ liếc nhìn anh một cái, không nặng không nhẹ trả lời: “Không cần, như thế này là tốt rồi, bình thường chỗ này chỉ để ăn và ngủ thôi, không cần phiền phức như vậy.”

“Ngại phiền phức? Nếu không để anh tìm cho em một phòng khác, đồ đạc bên trong anh sẽ chuẩn bị đầy đủ...” Cô yên lặng nhìn anh chăm chú khiến giọng nói của anh dần dần nhỏ lại, anh mím chặt môi, không cách nào nói thêm gì nữa.

Cô lặng lẽ nhìn anh, nhìn anh giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, chân tay luống cuống, rồi lại phụng phịu không chịu tỏ ra thua kém. Đáy lòng cô liền mềm lại, nhưng vẫn kiên định với ý nghĩ của mình.

“Lập Cương, chúng ta xa nhau là vì cái gì?” Cô nhẹ giọng hỏi anh.

“Là anh không tốt, khiến em đau lòng.”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu “Không, anh rất tốt.”

“Nếu anh tốt như vậy, em sẽ muốn chúng ta xa nhau một thời gian sao?” Anh mỉm cười giễu cợt, bĩu môi, cay đắng xoẹt qua đáy mắt.

Lịch Thư Hòa nhìn dáng vẻ tự trách của anh, không nén nổi tiến lên cầm tay anh “Không, anh rất tốt, anh làm rất tốt, đã cho em một cuộc sống rất đầy đủ. Chỉ là...đó không phải là những thứ em muốn.”

Nghe vậy, ánh mắt anh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến thành băng giá, anh rút tay mình ra, không hiểu nhìn chăm chăm cô giống như đang đợi cô cho anh một lời giải thích.

“Có lẽ nói như vậy không đúng, nhưng điều em muốn là anh. Em có thể chịu đựng, anh vì muốn cho em một cuộc sống tốt mà theo đuổi càng nhiều, em có thể đợi, đợi anh thực hiện lời hứa, nhưng mà...mọi thứ đều có giới hạn của nó, em không thể luôn luôn chờ anh như vậy, anh có hiểu không?” Cô nói.

“Anh biết những điều anh làm được còn chưa đủ, sau này anh sẽ dành nhiều thời gian hơn ở bên em. Em từng nói em thích xem mặt trời mọc ở Đan Mạch, thích ngắm biển ở Hy Lạp, chúng ta đều có thể đi...”

Cô cắt lời anh “Đừng lại hứa hẹn với em, em đã nghe rất nhiều “sau này” rồi.”

Cô thở dài, nhìn dáng vẻ sững sờ của anh, cô cảm thấy mình nên nói rõ ràng thì hơn.

“Anh luôn luôn nói “sau này”, nhưng anh thử nghĩ xem chúng ta còn có mấy lần “sau này”? Cô quyết tâm, thẳng thắn nói rõ “Điều em mong muốn là hạnh phúc đơn giản, không cần quá nhiều tiền, đủ trang trải cuộc sống là tốt rồi. Em cũng không cần căn nhà lớn như vậy, em chỉ cần những lúc mệt mỏi chúng ta có thể ở bên nhau, chia sẻ với nhau thôi.”

“Hơn nữa em căn bản không cần người giúp việc, em muốn làm bà chủ gia đình. Cho đến bây giờ em cũng không quan tâm những món đồ xa xỉ mà anh mua về, em chỉ muốn mỗi ngày có thể yên lặng ở bên anh. Em mong muốn cuộc sống đơn giản như vậy, anh có hiểu không?”

Lần đầu tiên Nghiêm Lập Cương thấy ánh mắt cô kiên định như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn biểu hiện một loại cương quyết không cho phép dao động.

Anh rất muốn nói anh có thể làm được, những gì đã hứa với cô anh nhất định sẽ thực hiện, nhưng lời ra đến miệng, anh lại phát hiện bản thân không cách nào hùng hồn trả lời cô như vậy, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Không gian phút chốc rơi vào yên tĩnh, cho đến khi tiếng chuông báo thức cô đặt vang lên phá vỡ bầu không khí nặng nề làm cho người ta hít thở không thông này.

“Anh đi về trước đi, đừng mang thêm thứ gì đến nữa.”

“Cho dù hai chúng ta tạm thời tách ra, em cũng đừng từ chối ý tốt của anh, được không?” Nghiêm Lập Cương hít một hơi thật sâu, giọng nói gần như khản cầu.

“Được, nhưng mà thực sự anh không cần phải mang thêm thứ gì đến đây nữa, điều này làm em cảm thấy...giống như chúng ta đang lặp lại những ngày tháng trước đây vậy.”

“Anh biết rồi.” Nghiêm Lập Cương lên tiếng đáp ứng cô, nhưng trong lòng lại nghĩ xem nên mua thêm cái gì.

Hai người đi xuống dưới, cô đưa anh đến bãi đậu xe, anh không lên xe ngay mà dừng lại hỏi cô vấn đề mà anh muốn biết nhất bây giờ.

“Thư Hòa, chúng ta còn phải xa nhau bao lâu nữa?”

“Em cũng không biết. Có lẽ sẽ không lâu lắm, cũng có thể...chúng ta sẽ không có “sau này”. Đến lúc đó, thỏa thuận ly hôn kia có hiệu lực rồi.” Cô im lặng một lúc mới nói, sau đó không quan tâm ánh mắt khiếp sợ của anh lập tức xoay người rời đi.

Cô không quay đầu lại nhìn, cho dù có thể cảm nhận được ánh mắt trước sau như một nhìn chằm chằm bóng lưng cô của anh, nhưng bước chân vẫn không dừng lại. Cô không hề do dự bởi vì cô nghĩ nên sớm nói rõ ràng kết quả tệ nhất của việc sau khi hai người tách ra.

Cô đánh cuộc với tình yêu của bọn họ, lần này chỉ có thể có hai kết quả, không phải chuyển biến tốt, thì chính là mỗi người một ngã.

Hè qua thu tới, nhưng mặt trời vẫn chói chang như trước, công việc làm ăn của cửa hàng ngày càng trở nên tốt hơn, tiếng tăm của Lịch Thư Hòa cũng dần lan truyền đến các vùng lân cận. Thỉnh thoảng cô còn theo Tiêu Trần Trần tham gia các lớp đào tạo về cách làm các sản phẩm thủ công mỹ nghệ đơn giản do khu dân cư tổ chức.

Đối với sự thay đổi này của cô, không thể nghi ngờ sự giúp đỡ vô cùng to lớn chính là bạn tốt Tiêu Trần Trần, khiến cô từ một người luôn sống khép kín lại có thể tham gia các hoạt động xã hội, thậm chí còn có thể đem tài năng của mình chia sẻ với mọi người. Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có những người nhiệt tình mai mối cho cô, nhưng đều bị cô uyển chuyển từ chối.

Vốn là một đầu tóc dài cũng bị cô cắt đi chỉ còn không đến quá vai, những lúc làm việc cô sẽ dùng một chiếc trâm thủy tinh do chính mình thiết kế vấn hết tóc lên. Ngay cả vóc dáng gầy gò trước đây cũng không thấy, cô béo lên một chút trông lại càng mặn mà hơn...Tóm lại, tất cả mọi việc đều đang dần dần thay đổi.

Chỉ có một việc khiến cô không biết nên buồn phiền hay là nên giả vờ không thèm để ý.

Từ sau hôm Nghiêm Lập Cương mang đồ tới, anh dường như thường hay “tình cờ” gặp cô, có hôm gần đến giờ ăn trưa, anh sẽ mạnh mẽ lôi kéo cô đi ăn cơm, có hôm lại đúng vào giờ ăn trưa thì càng không cần phải nói.

Nếu như không phải thời gian ăn trưa, anh sẽ lấy cớ là “đi ngang qua”, lại “nhân tiện” mang đến những thứ mà cô phải mua nhưng chưa có thời gian đi mua, sau đó lại “chẳng may” quên ở nhà cô. Lại có lúc anh sẽ đem vài thứ đồ đến, mở ra, rồi nói anh mua nhầm rồi, cứ để ở nhà cô trước rồi tính sau.

Lúc đầu nghe anh nói vậy, cô gần như ghen hòng nhìn trân trối, sau một hồi phát hiện thì ra anh cũng có tiềm chất vô lại như vậy.

Chỉ có điều vẻ mặt của anh luôn luôn lãnh đạm, âm trầm, cho dù là chơi xấu vẫn khiến người khác không thể kháng cự lại sự uy phong của anh.

Trưa nay, lúc Tiêu Trân Trân gọi Lịch Thư Hòa từ phòng học trên lầu xuống, cô còn tưởng Nghiêm Lập Cương lại tới nữa, nhưng không ngờ nhìn thấy một người ngoài ý muốn.

Đi xuống dưới, cô nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đứng bên cạnh bạn tốt, sau khi nghe thấy bước chân của cô anh ta quay đầu lại lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Chủ tịch phụ nhân, đã lâu không gặp.” Người đàn ông khuôn mặt tươi cười, dáng vẻ thật thà, phóng khoáng, giọng nói hồn hậu lên tiếng chào hỏi.

“Nguyên Lăng?” Lịch Thư Hòa thấy người quen, nhin không được kinh ngạc hô lên.

Tần Nguyên Lăng làm việc trong công ty của Nghiêm Lập Cương cũng coi như có chút quen biết với cô, hình như anh ta phụ trách bên tài vụ của công ty, thực ra lúc mới kết hôn với Nghiêm Lập Cương cô cũng chỉ gặp qua vài lần mà thôi, nhưng khiến cho cô thực sự lưu lại ấn tượng là vì người đàn ông này đối với công việc kế toán vừa buồn chán vừa vô vị lại hết sức cẩn thận, tỉ mỉ và nghiêm túc.

Chỉ có điều anh ta đột nhiên xuất hiện ở đây khiến cho cô hết sức kinh ngạc.

“Hả? Thì ra các cậu quen biết nhau à?” Tiêu Trân Trân giật mình nhìn qua nhìn lại hai người.

“Haha, làm sao có thể không biết bà chủ chứ.” Tần Nguyên Lăng một bên cười ha ha, một bên nháy mắt ra hiệu với Tiêu Trân Trân.

Ồi, vợ chưa cưới của anh ta chính là có hơi ngốc nghếch một tí, hỏi câu này chẳng khác nào thừa nhận anh ta từng bị chủ tịch uy hiếp nên mới bảo cô ấy thăm dò tin tức của bà chủ hay sao?

Nhìn hai người trao đổi ánh mắt, Lịch Thư Hòa có chút buồn bực, hai người này rốt cuộc có quan hệ gì?

“Trân Trân, đây là..?”

“Oh, mình chưa nói qua sao? Đây chính là cái người ngây ngô mà mình hay nói với cậu đó, chồng chưa cưới của mình.” Bản thân Tiêu Trân Trân cũng rất ngạc nhiên, thì ra cô ấy chưa từng thực sự giới thiệu cho Lịch Thư Hòa biết.

“A?” Lịch Thư Hòa lần đầu tiên biết chuyện này, “Trùng hợp như vậy?” Nhiều năm không gặp Trân Trân, chồng chưa cưới của cô ấy làm việc trong công ty của chồng mình, mà rõ ràng hai người coi như có chút quen biết, lại hoàn toàn không biết chuyện, đây chẳng phải là thiếu sót của cô khi nhiều năm trải qua cuộc sống ít giao tiếp với xã hội hay sao, ngay cả tình hình gần đây của bạn tốt cũng hoàn toàn không biết gì cả.

“Xin lỗi, tớ không biết, nếu không...” Cô ấy náy cúi đầu, giọng nói cũng trở nên lo lắng.

Tiêu Trân Trân ngược lại không hề gì nói “Không sao mà, tớ biết mấy năm nay cậu đều ở trong nhà làm trạch nữ, không biết cũng là bình thường thôi. Hơn nữa tớ và anh ấy nói là đính hôn thực ra cũng chỉ có hai bên trưởng bối cùng nhau ăn bữa cơm, trao nhau một cái hôn mà thôi, cũng không khoa trương đâu. Khi nào bọn tớ kết hôn, phong bì của cậu dày một chút là được rồi.”

Nhìn bạn tốt thực sự không để ý, Lịch Thư Hòa cũng buông lỏng tâm tình, nhin không được cười trêu ghẹo: “Tiền lương của tớ bây giờ một nửa là cậu phát cho, phong bì dày hay mỏng cậu còn không rõ sao? Phong bì dày chắc là không thể rồi, chỉ có một bụng đầy thành ý này thôi.”

“Đúng nha!” Tiêu Trân Trân vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cảm thấy không đúng lắm liền bày ra vẻ mặt thờ phỉ phò nói: “Không đúng, tiền lương tớ trả cậu đúng là chẳng được bao nhiêu, nhưng mà tiền những người khác đưa cho tớ chỉ là tớ nhận học phí thay cậu thôi, căn bản không phải của tớ a.”

Thấy Lịch Thư Hòa cười nhìn mình, Tiêu Trân Trân biết mình bị đùa giỡn, không nhin được hét lên, định xông lên bắt lấy cô lại bị Tần Nguyên Lăng ôm lấy bả vai kéo trở lại.

“Này này, đừng âm ỉ nữa, không phải em nói đợi một lúc nữa đi thử áo cưới sao?” Tần Nguyên Lăng có chút bất đắc dĩ, không hiểu tại sao mình lại bị cô gái tùy hứng như vậy lừa vào lễ đường kết hôn chứ?

Tiêu Trân Trân ánh mắt hung hăng lườm Lịch Thư Hòa vài cái, mới bĩu môi nói: “Dù sao đến lúc đó phong bì mà không dày, tớ sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ.” Cô ấy vừa nói vừa dứ dứ nắm đấm về phía Lịch Thư Hòa uy hiếp.

Lịch Thư Hòa nhàn nhạt nở nụ cười: “Biết rồi.”

Nếu đã biết bạn tốt chuẩn bị kết hôn, cô cũng nên bắt tay vào khâu một đôi gối làm quà kết hôn cho cô ấy thôi. Mỗi ngày trước khi đi ngủ và buổi sáng dậy sớm một chút tranh thủ thời gian làm, trong lòng Lịch Thư Hòa âm thầm quyết định như vậy.

Đương nhiên Tiêu Trân Trân ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thấy cô thực sự đáp ứng, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhất thời xấu hổ, vội vã tìm chuyện khác để nói.

“Này, em gái anh không phải nói một lúc nữa thì đến đây, sao giờ này còn chưa thấy đâu vậy? Chẳng lẽ lạc đường rồi?”

Tần Nguyên Lăng cũng cảm thấy kì lạ, lấy điện thoại ra gọi, rất nhanh có người nghe máy.

“Sao em còn chưa tới? Lạc đường rồi à?”

Một giọng nói quen thuộc từ trong điện thoại truyền ra: “Sắp đến đây, em thấy cửa hàng rồi.”

Tần Nguyên Lăng tắt máy, định ra ngoài nhìn xem thì cánh cửa bị đẩy ra, thấy người đến liền cười nói: “Sao lại trễ như vậy...Sao vậy? Về mặt sao lại thế kia?” Anh ta có chút sững sốt khi thấy em gái sắc mặt thoảng chốc trở nên rất khó coi.

Tần Tang vẻ mặt vốn đang sốt ruột muốn xin lỗi vì đến muộn, nhưng khi nhìn thấy người bên trong, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên cứng nhắc, đáy mắt toát ra tia lửa tức giận.

“Lịch Thư Hòa, sao cô lại ở chỗ này?”

Lịch Thư Hòa và Tiêu Trân Trân đang buồn chuyện trên trời dưới đất, nghe thấy có người gọi tên mình, cô liền nhìn ra, nhịn không được lộ ra cười khổ.

Trái đất quả nhiên tròn.

6. Chương 6

Lịch Thư Hòa còn đang cảm khái thế giới này thực sự quá nhỏ mà duyên phận của cô và Tần Tang lại quá nhiều, thì Tần Tang đột nhiên xông lên phía trước, cánh tay vung lên, một cái tát trời giáng rơi trên má cô.

Thanh âm thanh thúy khiến tất cả mọi người đều ngây dại.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Trân Trân hoàn hồn trước tiên, vội vã kéo Lịch Thư Hòa ra phía sau, chắn ở trước mặt cô, giận dữ nói: “Tần Tang, cô làm vậy là có ý gì? Tại sao vừa mới vào cửa đã ra tay đánh người?”

Tiêu Trân Trân cũng cảm thấy kỳ lạ, cô em chồng tương lai này bình thường cũng coi như đoan trang, mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không đến nỗi thấy người không thuận mắt liền ra tay đánh người.

Tần Nguyên Lăng ít nhiều cũng đoán được nguyên nhân, khi thấy Tiêu Trân Trân kéo Lịch Thư Hòa ra phía sau, anh ta cũng tiến lên kéo Tần Tang lại, thấp giọng quát: “Tiểu Tang, em đang làm cái gì vậy?”

Tần Tang tức giận giãy giụa, đôi mắt to nhìn chằm chằm Lịch Thư Hòa vẫn chưa lấy lại tinh thần, chửi ầm lên: “Em muốn dạy dỗ người phụ nữ này một trận. Cô ta là đồ bỏ đi, chẳng có chút tác dụng gì cả, chỉ biết tạo phiền phức, nếu không phải tại cô ta, học trưởng có cần phải vội vàng thúc đẩy nhanh chóng hoàn thành kế hoạch của công ty, ngày ngày mệt mỏi đến chết đi như vậy không? Nếu không phải tại cô ta, học trưởng sẽ...?”

“Đủ rồi! Tiểu Tang, em có biết mình đang nói cái gì không?” Tần Nguyên Lăng nghe em gái càng nói càng quá đáng, rốt cuộc lên tiếng quát mắng.

“Em biết mình đang làm gì, nói gì.” Tần Tang tức giận quay đầu gào lên với Tần Nguyên Lăng, sau đó lại quay lại đối mặt với Lịch Thư Hòa vẫn còn sững sờ đứng tại chỗ, cười nhạt nói: “So với người phụ nữ ù ù cạc cạc này, em vẫn tỉnh táo hơn nhiều.”

Lịch Thư Hòa cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ vì bị đánh lấy lại tinh thần, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Tang nói: “Cô Tần, tôi nghĩ chuyện của vợ chồng chúng tôi không cần một người ngoài xen vào.”

Tần Tang thoát khỏi sự khống chế của anh trai, lần nữa tiến lên phía trước hung hăng trừng mắt nhìn cô, cười lạnh vài tiếng: “Haha, đúng vậy, chuyện của vợ chồng các người không cần người ngoài xen vào, nhưng mà tôi rất muốn biết, nếu cô cảm thấy bản thân mình là vợ của học trưởng, vậy cô đã làm được những gì mà một người vợ nên làm hay chưa?”

“Làm được hay chưa tôi cũng không cần phải nói rõ với cô.” Lịch Thư Hòa lười phải cùng cô ta giải thích chuyện này.

Mặc kệ vợ chồng bọn họ có thể nào, chỉ cần chưa chính thức ly hôn thì chuyện giữa bọn họ không cần người khác lắm miệng, huống chi là một người phụ nữ ngày đêm tư tưởng đến chồng mình.

Cô không muốn cùng người ngoài tranh cãi chuyện nhà, Tần Tang cũng không cam lòng cứ như vậy buông tha Lịch Thư Hòa, giọng nói khoa trương, lạnh lùng châm biếm: “Ồ, đúng rồi, cô là chủ tịch phu nhân cao quý của chúng tôi cơ mà, đương nhiên không cần phải giải thích với một trợ lý nhỏ nhoi như tôi đây.”

Tần Tang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lịch Thư Hòa, lại nghĩ đến lúc đẩy cửa bước vào thấy cô nói nói cười cười với Tiêu Trần Trần, lửa giận trong lòng lại bùng lên.

Lịch Thư Hòa sống rất vui vẻ? Rất thoải mái? Nhưng cô có nghĩ tới chồng cô hiện tại đang sống như thế nào không?

Cô có biết hay không, nếu như hôm nay không phải là cô ta muốn xin nghỉ phép cần vào phòng làm việc của anh, thì căn bản sẽ không có ai phát hiện ra người đàn ông nằm bất tỉnh trên sàn nhà?

Càng làm cho cô ta hận hơn nữa chính là, ngay cả như vậy lúc ở trong bệnh viện việc đầu tiên sau khi Nghiêm Lập Cương tỉnh lại, lại là dặn dò cô ta không được để tin tức này truyền ra ngoài.

Lí do anh đưa ra rất chính đáng, anh nói là không muốn người trong công ty biết khiến họ phân tâm, nhưng cô ta hiểu rõ, thực ra anh sợ Lịch Thư Hòa biết.

Anh nên tự mình đến xem vợ của anh sống ở đây có bao nhiêu vui vẻ, có bao nhiêu ung dung tự tại, làm sao có thể nghĩ đến có một người đàn ông vì cô làm biết bao nhiêu việc? Bỏ ra bao nhiêu công sức?

Tần Nguyên Lăng thấy em gái mình giống như sắp bùng nổ, liền vội vàng kéo cô ta ra, bắt đắc dĩ khuyên bảo: “Được rồi, Tiểu Tang, hôm nay tâm trạng em không tốt, trước bình tĩnh một chút. Chờ một lát chúng ta còn phải đi thử áo cưới, em quên rồi à? Không phải em rất muốn nhìn lễ phục phù dâu hay sao? Chúng ta...”

“Anh, anh có thể để em nói xong chuyện với cô ta được không?” Tần Tang cắt lời anh trai, tiếp tục nói: “Lịch Thư Hòa, tôi không biết hiện tại cô phát bệnh thần kinh gì, lại ầm ĩ muốn cùng với người đàn ông yêu cô như vậy ra ở riêng, nhưng điều tôi muốn nói là, bởi vì sự ngu ngốc của cô khiến chồng cô, ông chủ của tôi, vì mệt mỏi quá độ, dinh dưỡng không đầy đủ phải vào viện nằm rồi.”

Nghe đến câu này, Lịch Thư Hòa sững sờ ngay tại chỗ, nhưng cô lập tức lấy lại tinh thần, thần sắc căng thẳng truy hỏi: “Lập Cương nằm viện? Ở đâu?”

Tần Tang nở nụ cười đắc ý “Thế nào? Biết lo lắng rồi sao?”

Tiêu Trần Trần đứng một bên nhìn em chồng tương lai và bạn tốt người tới ta đi, ngay từ đầu không cách nào chen vào được, sau đó lại thấy trọng tâm câu chuyện không phải điều mình nên tham dự vào, nên chỉ có thể đứng bên cạnh bạn tốt coi như hỗ trợ. Nhưng cuối cùng cũng nhịn không được phải lên tiếng.

“Chị nói này Tần Tang, em quan tâm đến chuyện vợ chồng nhà người ta còn chưa đủ hay sao, cho dù em quan tâm đến Nghiêm Lập Cương, cũng không thể vì thế mà khiến vợ hợp pháp của anh ta sốt ruột chứ?”

Tiêu Trân Trân nói lời đạo lý, cuối cùng nghiêm túc bổ sung ” Là người thứ ba vừa không có đạo đức, lại vừa không có tương lai, hơn nữa người ta còn chưa có li hôn đâu.”

Nghe những lời vừa nghiêm chỉnh vừa rõ ràng này, trong phút chốc cơn tức giận của Tần Tang càng dâng lên, còn Lịch Thư Hòa lại đỡ khóc đỡ cười.

Tần Nguyên Lăng chỉ biết ôm trán, bất đắc dĩ than nhẹ, không biết vị hôn thê này của anh còn có thể gây ra bao nhiêu chuyện nữa đây. Anh ta không hiểu hiện tại cô ấy là đang muốn khuyên can hay là muốn thêm dầu vào lửa nữa.

Nhìn thấy em gái lại muốn xông lên phía trước đánh vị hôn thê của mình, Tần Nguyên Lăng vội vàng kéo cô ta lại “Được rồi, đừng nói những lời vô nghĩa đó nữa.” Anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiêu Trân Trân đừng mở cái miệng gây họa kia ra nữa, rồi quay lại nghiêm túc nói với Tần Tang: “Không sai, Tiểu Tang, có một số chuyện không thể mang ra nói đùa được, mặc kệ em muốn thế nào, nếu chủ tịch ngã bệnh thì nên để người thân của anh ta biết, em đừng tự mình là đúng rồi thay anh ta quyết định điều gì.”

“Hừ!” Tần Tang khuôn mặt khó chịu quay đầu sang chỗ khác. Lịch Thư Hòa nhìn cô gái trước mắt cảm thấy ở chỗ này tranh cãi với cô ta thật vô ích, bình tĩnh lại sau đó lấy điện thoại di động nhấn xuống một dãy số.

“Anh ấy đang ở bệnh viện nào?” Bỏ qua mấy câu chào hỏi, cô lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Nghe Tần Tang nói, Nghiêm Lập Cương té xỉu ở công ty, như vậy chỉ với một mình cô ta nhất định không đỡ nổi anh, mà bên cạnh Nghiêm Lập Cương còn có tài xế, anh ta thường ngồi ở bên ngoài phòng làm việc của anh, nếu Tần Tang muốn đỡ Nghiêm Lập Cương, chắc chắn tài xế sẽ biết.

Đã có người thứ hai biết Nghiêm Lập Cương ở bệnh viện nào, cô cũng không cần phải dây dưa với Tần Tang thêm nữa.

“...Được, tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức tới ngay.” Nhận được tin tức, Lịch Thư Hòa áy náy nhìn về phía Tiêu Trân Trân “Trân Trân, tớ xin lỗi, hôm nay không thể giúp cậu trông cửa hàng được rồi.”

Tiêu Trân Trân không phải là người không biết lí lẽ, cô ấy xua tay, không thêm để ý nói “Không sao cả, trước nghỉ ngơi một ngày cũng được. Lát nữa mình viết một tờ giấy dán ở bên ngoài là được rồi.”

“Vậy tớ đi trước đây.” Nói xong, Lịch Thư Hòa xoay người cầm túi xách, gật đầu với Tần Nguyên Lăng rồi đi ra cửa.

“Chờ một chút.” Tần Tang tức đỏ cả mặt, chỉ cảm thấy bản thân chứa đầy một bụng lửa giận lại bị người ta phớt lờ, cô ta đi lên phía trước, chắn trước mặt Lịch Thư Hòa “Cô không được đi.”

Tần Nguyên Lăng tức giận muốn phát khóc, anh ta hít sâu một hơi, giơ tay kéo em gái lại, nghiêng răng cảnh cáo “Đủ rồi! Đừng náo loạn nữa! Đầu óc của em bị chó ăn rồi à?”

Anh ta biết em gái mình thích chủ tịch đã lâu, nhưng anh ta thật không hiểu, rõ ràng biết chủ tịch đã kết hôn rồi, vì sao còn muốn dây dưa đau khổ như vậy làm gì?

Tần Tang mắt đỏ lên quay lại gào với Tần Nguyên Lăng: “Đầu óc của em bị chó ăn rồi! Vậy cô ta thì sao? Tim cô ta cũng bị chó ăn rồi có phải không? Biết rõ anh ấy yêu cô ta như vậy, tại sao có thể làm tổn thương anh ấy chứ?” Người phụ nữ này sao có thể hiểu được cái loại cảm giác muốn yêu mà không được yêu có bao nhiêu đau khổ, vậy mà cô tại sao đạt được rồi mà không biết quý trọng?

Lần đầu tiên Lịch Thư Hòa cẩn thận đánh giá người con gái trước mặt, vóc dáng cao gầy, làn da màu mặt ong tựa như một mỹ nhân nóng bỏng. Chỉ có điều hiện tại khuôn mặt vì giận dữ mà trở nên vằn vện, đầy mắt ẩn chứa không cam lòng, trước sau rõ ràng là một người con gái chỉ vì yêu mà chịu đầy đau.

Bình tĩnh nhìn cô ta, Lịch Thư Hòa nhận nhận phun ra một sự thật, cũng là sự thật tàn khốc nhất đối với Tần Tang.

“Cô cảm thấy anh ấy bị tổn thương, đó là vì anh ấy yêu tôi; mà cô cảm thấy bất mãn, bị thương là vì cô yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại không yêu cô.”

“Cô...” Ngón tay Tần Tang run rẩy chỉ về phía Lịch Thư Hòa, môi dường như bị cắn đến nỗi sắp chảy máu.

Lịch Thư Hòa chậm rãi nhếch khóe miệng, cuối cùng cho cô ta một kích trí mạng: “Đáng tiếc là, anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy, chúng tôi chỉ cần thời gian để giải quyết vấn đề của mình, mà cô mãi mãi sẽ không phải là vấn đề của chúng tôi.” Nói xong, cô nhẹ nhàng đẩy Tần Tang ra, nhanh chóng đi ra cửa, không để ý tới phản ứng của những người ở phía sau.

Đối với cô mà nói, nhanh đến bệnh viện mới là việc quan trọng nhất.

Lịch Thư Hòa ra khỏi cửa liền bắt taxi đi đến bệnh viện, mặc dù biết Nghiêm Lập Cương không bị bệnh nặng, nhưng trong lòng vẫn hết sức lo lắng.

Cho đến khi tới bệnh viện, nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của người nằm trên giường, bao nhiêu kiên cường của cô lập tức tan thành mây khói, nhịn không được viên mắt phỉ hồng.

Cô nhẹ nhàng đi đến bên giường anh ngồi xuống, nắm lấy tay anh đặt ở mép giường, cắn môi dưới, cẩn thận nhìn anh một lượt từ đầu đến chân.

Da anh tái nhợt, dưới mắt có hai quầng thâm đen xì, gương mặt gầy hơn trước rất nhiều, môi mỏng hơi nhếch, trong giấc ngủ tựa hồ cũng không được yên lòng.

Cô ngây ngốc ngắm nhìn anh, thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, ngoài cửa sổ ánh tà dương cũng xuất hiện, Nghiêm Lập Cương từ trong mê man cuối cùng cũng dần tỉnh lại.

Anh mệt mỏi nghiêng đầu, thấy trong toilet Lịch Thư Hòa đang bận rộn giặt đồ, có chút mờ mịt không biết mình đang ở chỗ nào.

Anh nhớ hình như mình ở công ty đang chuẩn bị đi lấy ít tài liệu, kết quả vừa mới đứng lên một lúc liền cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó trước mắt tối sầm, liền mất đi ý thức...

Anh nhớ là lúc mình té xỉu được Tần Tang phát hiện, đưa đến bệnh viện, Thư Hòa sau khi biết tin mới chạy đến đây sao? Nhưng không phải là anh đã bảo Tần Tang không được tiết lộ tin tức rồi mà, tại sao Thư Hòa lại xuất hiện ở đây?

Lịch Thư Hòa sau khi đến bệnh viện một lúc, xác định anh tạm thời sẽ không tỉnh lại ngay, liền cầm túi xách đi ra ngoài mua một đồng hồ có thể trong thời gian nằm viện anh sẽ dùng tới, sau đó xách túi lớn túi nhỏ quay lại phòng bệnh.

Khi Nghiêm Lập Cương tỉnh lại, cô đang trong toilet rửa sạch bình giữ nhiệt vừa mới mua, làm xong việc cô giữ ống tay áo xuống, quay đầu lại nhìn về phía giường bệnh liền bắt gặp đôi mắt thâm thúy, con người đen láy đang nhìn cô chăm chú.

“Anh tỉnh rồi?” Cô ngạc nhiên mừng rỡ đi tới trước giường, “Có muốn uống nước không? Hay là ăn chút gì trước đã?”

“Nước.” Anh vừa mở miệng liền phát hiện cổ họng mình khô khốc, giọng nói khản đặc.

Cô gạt đầu nhanh chóng rót cho anh một cốc nước, cầm tấm bông thấm nước chấm nhẹ lên môi anh, sau đó cầm ống hút để lên miệng anh giúp anh uống nước.

“Anh ngủ rất lâu.” Một câu khẳng định chứ không phải câu hỏi. Ánh tà dương buổi chiều ngoài cửa sổ nhắc nhở anh, anh đã ngủ ít nhất một ngày.

“Cũng không lâu lắm, bác sĩ nói anh cần phải nghỉ ngơi nhiều.” Tay đang thu dọn đồ đạc bỗng nhiên dừng lại, cô thở dài, xoay người lại nhìn anh: “Không cần nghĩ đến những chuyện khác được không? Bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi mấy ngày, em cũng cảm thấy như vậy. Hơn nữa, bác sĩ đề nghị tốt nhất anh nên làm kiểm tra tổng thể, dù sao vì làm việc quá độ và dinh dưỡng không đủ nên anh mới ngất xỉu, xác nhận một chút xem còn có bệnh gì khác nữa không cũng tốt.”

“Em sẽ ở đây với anh chứ?” Nghiêm Lập Cương chăm chú nhìn cô hỏi.

Nhìn bóng dáng cô bận rộn thu xếp trong phòng bệnh khiến cho anh có một loại ảo giác giống như hai người lại trở về lúc bắt đầu cuộc sống hôn nhân vui vẻ vậy. Khi đó tuy rằng anh cũng bận, nhưng không phải ra ngoài xã giao quá nhiều, thỉnh thoảng sau khi tan làm vẫn có thời gian về nhà ăn cơm tối.

Lúc đó anh thích nhất là được nhìn thấy bóng lưng bận rộn của cô trong phòng bếp, cho dù phòng bếp chật chội đến nỗi chỉ có thể đặt được một cái bếp ga và một chạn bát nhỏ, nhưng chỉ cần thấy cô ngẫu nhiên quay người nhìn anh mỉm cười, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Đó là cảm giác ấm áp khi về nhà, một loại hạnh phúc nhỏ nhoi.

Anh là một đứa trẻ mồ côi cha, một tay mẹ nuôi anh khôn lớn, nhưng lúc anh lên đại học, người thân duy nhất cũng rời khỏi anh, từ đó về sau anh phải ăn cơm một mình, tiếp nhận cảm giác yên tĩnh và cô đơn một mình...

Lịch Thư Hòa gọt một trái táo đưa đến, mỉm cười nhìn anh nói: “Không phải em, anh còn mong có ai khác đến chăm sóc anh sao?”

“Anh chỉ mong được em chăm sóc.” Lịch Thư Hòa cầm miếng táo đã được gọt sạch sẽ đưa đến bên miệng anh đúng lúc Nghiêm Lập Cương đưa lưỡi liếm đôi môi khô rát liền không cẩn thận liếm vào đầu ngón tay của cô khiến mặt cô không khỏi đỏ lên.

Hơn nữa ánh mắt Nghiêm Lập Cương vừa chuyên chú vừa nhiệt tình khiến Lịch Thư Hòa không tự chủ được cảm thấy ngượng ngùng, cầm cả quả táo nhét vào trong tay anh rồi vội vàng vàng đứng lên chạy trốn, “Em đi mua chút đồ ăn cho anh rồi quay lại.”

Nghiêm Lập Cương nhìn cô chạy trốn, nhìn không được mỉm cười, tâm trạng phiền muộn những ngày gần đây thoáng chốc tan biến hết.

Có lẽ, lần này anh nằm viện là một cơ hội tốt để bọn họ nghiêm túc suy xét việc kết thúc cuộc sống ở riêng chăng?

Vội vã chạy khỏi phòng bệnh, trên hành lang Lịch Thư Hòa há miệng thở hổn hển, cố gắng ổn định lại trái tim đang đập dồn dập.

Đột nhiên phía đối diện xuất hiện một người khiến cô dừng bước, lo sợ bất an đứng yên tại chỗ, cho đến khi người đó đi đến trước mặt cô, cô cũng không dám ngẩng đầu lên.

Lịch Vọng Quốc nhìn dáng vẻ kia của con gái, vốn mang đầy một bụng lửa giận cũng vơi đi phân nửa, có điều biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng nói: “Đến phía trước, chúng ta nói chuyện rõ ràng.”

Lịch Thư Hòa căng thẳng, không dám nói câu gì, tay nắm chặt vạt áo, nhắm mắt theo đuôi bố mình.

Hai bố con đi đến phòng nghỉ bên cạnh phòng bệnh, bởi vì giờ đang là thời gian ăn trưa mọi người đều đi đến nhà ăn của bệnh viện hết nên ở đây tạm thời không có nhiều người.

Lịch Vọng Quốc nhìn khuôn mặt con gái thành thực hơn nhiều so với lúc trước khi kết hôn, nhưng nghĩ đến chuyện đã xảy ra, ông lại giận tái mặt liền lên tiếng chất vấn: “Giải thích rõ ràng, tại sao vợ chồng hai đứa lại ở riêng? Ở riêng còn chưa tính lại còn dám lừa bố? Có chuyện gì mà bố không biết?”

Lịch Thư Hòa không biết nên nói thế nào, từ trước đến nay ở trước mặt bố, cô khó có thể giữ được bí mật gì, “Bố, đừng hỏi có được không?”

“Con cảm thấy thế nào?” Lịch Vọng Quốc hơi thất vọng nhìn cô “Hôm nay con mà không nói mọi chuyện rõ ràng thì về sau cũng không phải nói nữa.”

“Bố...”

Lịch Vọng Quốc không thỏa hiệp mà cương quyết nhìn con gái, nhất định phải nghe được đáp án mới thôi. “Nói cho bố biết nguyên nhân, để bố biết rốt cuộc là ai đưa ra cái chủ ý này. Nếu như Lập Cương sai, bố sẽ thay con đòi lại công bằng, còn nếu như người sai là con, bố cũng sẽ không thiên vị con.”

Lịch Thư Hòa thở dài, biết hôm nay mình không thể tùy tiện tìm đại một lý do để lừa dối bố, cô khẽ cắn môi dưới, chỉ có thể lựa chọn thành thành thật thật chống đỡ.

“Là con, là con muốn ở riêng một thời gian.” Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn bố mình “Bởi vì con chịu không nổi anh ấy càng ngày càng bận rộn, chịu không nổi anh ấy rõ ràng là vì dã tâm của mình lại mượn cớ vì muốn tốt cho con làm lí do, chịu không nổi vợ chồng chúng con rõ ràng cùng chung sống dưới một mái nhà lại hoàn toàn như hai người xa lạ.”

“Con muốn thay đổi cho nên mới đưa ra đề nghị sống riêng, con muốn cả hai bình tĩnh một chút, suy nghĩ xem rốt cuộc mỗi người sai ở chỗ nào. Con muốn để con và anh ấy trở lại thời gian trước đây khi đó không phải có rất nhiều tiền nhưng rõ ràng chúng con rất yêu thương nhau.”

Lịch Vọng Quốc nhíu mày nhìn con gái, cho dù cô nói cũng có lý, nhưng ông vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Có thể đó là một lí do, nhưng bố hiểu con, Thư Hòa, con không phải là đứa nhỏ tùy tiện nói thay đổi cuộc sống là thay đổi, có phải có chuyện gì xảy ra nên con mới quyết định làm như vậy hay không?”

“Không, không có gì...” Đáy mắt Lịch Thư Hòa thoáng qua một tia bối rối, rất nhanh nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt nhạy bén của bố cô.

“Thực sự không có gì sao?” Lịch Vọng Quốc cau mày, tiếp tục hỏi.

“Thực sự không có gì, chỉ là chúng con có chút tranh cãi...” Lịch Thư Hòa không muốn nhiều lời, chỉ có thể đơn giản nói qua.

“Thật sao? Vậy để tự bố đi hỏi Lập Cương, xem rốt cuộc là tranh cãi cái gì lại khiến con có thể quyết định dùng lí do ở riêng để thay đổi quan hệ của các con?” Lịch Vọng Quốc nói xong muốn đi ra khỏi phòng nghỉ, nhưng bước đầu tiên đã bị con gái vội vã kéo lại.

Cô khẩn cầu nói: “Bố, con xin bố, đừng hỏi nữa có được không? Thực sự, thực sự không có gì mà...”

“Thật không có gì lại dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay? Thậm chí còn lừa cả bố, không cho bố biết?” Lịch Vọng Quốc tức giận, mặt đỏ tía tai, thở dồn dập “Nếu không phải hôm nay đúng lúc thấy quần áo của chị rơi ở trong nhà, lại tâm huyết dâng trào muốn tự mình đem đồ đến nhà anh chị, có khi đến bây giờ tôi còn không biết anh chị đã ở riêng mấy tháng rồi.”

Lịch Thư Hòa trầm mặc, viền mắt phỉm hồng, trong mắt nhanh chóng nổi lên một giọt nước.

Người đàn ông vẫn một mực yên lặng đứng ngoài phòng nghỉ, lặng lẽ đi vào, đến bên cạnh cô, thận trọng cầm lấy tay cô.

“Bố, là lỗi của con, Thư Hòa thấy con và một người bạn quá thân mật, cho nên đã hiểu lầm, sau đó mới nói cho con biết thực ra đối với việc con mỗi ngày đều bận rộn đã bất mãn từ rất lâu rồi...” Nghiêm Lập Cương bình thản kể rõ, đem mọi sai lầm đổ hết lên trên người mình.

“Bạn nào?” Lịch Vọng Quốc bắt được trọng tâm của vấn đề liền truy hỏi.

“Là một người bạn ngoại quốc, cậu ta có chút kì quái, thích giả gái, cho nên khiến Thư Hòa hiểu lầm.” Nghiêm Lập Cương giải thích đơn giản, dù sao chuyện liên quan đến đời tư của người khác, anh cũng không muốn nói quá nhiều.

Lịch Vọng Quốc ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía con gái: “Là nguyên nhân này sao?”

Nhận thấy thân thể Lịch Thư Hòa run nhẹ, Nghiêm Lập Cương vội vàng dùng tay còn lại không phải truyền dịch ôm lấy cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, không phải lỗi của em, là anh sai rồi...”

Lịch Vọng Quốc lạnh lùng tiếp tục hỏi: “Lập Cương, không cần đem mọi lỗi lầm nhận hết về mình. Thư Hòa, thực sự là nguyên nhân kia sao? Cũng bởi vì như vậy, con đã nói con không chịu nổi Lập Cương quá bận rộn nên mới lựa chọn ở riêng...”

“Không...” Lịch Thư Hòa cắt lời bố mình, đáy mắt nồng đậm đau xót, cô hít sâu một hơi, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói: “Không phải, đây chẳng qua chỉ là cái cớ, tuy rằng lúc đó đúng là con rất khó chịu, nhưng khiến con quyết định muốn hai người ở riêng một thời gian không phải vì nguyên nhân này.”

Nghiêm Lập Cương sững sờ, không dám tin nguyên nhân chủ yếu lại không phải như những gì cô đã nói.

“Vậy cuối cùng là vì cái gì?” Lịch Vọng Quốc nhìn con gái mặc dù không nở, nhưng ông biết hiện tại nếu không nói rõ ràng thì không biết giữa đôi vợ chồng nhỏ này còn có thể tiếp tục xảy ra vấn đề gì nữa.

“Là bởi vì...bởi vì con xảy thai.”

Lịch Thư Hòa đơn giản nói ra một câu khiến hai người đàn ông đều kinh ngạc sững sờ, nhất là Nghiêm Lập Cương, càng trở nên mờ mịt. Cái gì anh cũng không biết, từng có một đứa con sau đó lại mất đi sao?

Lịch Vọng Quốc cũng chú ý tới vẻ khiếp sợ của con rể, nhưng lúc này ông muốn tiếp tục nghe con gái nói rõ lý do chứ không phải chất vấn con rể trước.

“Là...là khi nào?” Nghiêm Lập Cương đột nhiên phát hiện ra vấn đề, một câu ngắn ngủi mà khiến anh phải hít sâu rất nhiều lần mới có thể miễn cưỡng nói xong.

“Sau mấy hôm ngày em đưa cơm đến công ty cho anh.” Lịch Thư Hòa mặt không chút biểu tình, nhưng sắc mặt tái nhợt và nước mắt không ngừng chảy xuống nói rõ trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở.

Nghiêm Lập Cương nhớ, ngày đó anh phải đi công tác, rõ ràng thấy cô trong người khó chịu, lại chỉ dặn thím Lâm chú ý một chút.

Thì ra ngày hôm đó anh mất đi đứa con đầu tiên của bọn họ? Nghĩ đến đây, tim anh tựa như có một bàn tay hung hăng nhéo vào, ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

Lịch Thư Hòa biết mình không thể giấu diếm, cô run nhè nhẹ nói: “Ngày đó em chỉ nghĩ vì ngủ không ngon nên dạ dày mới có chút đau, vốn tưởng chờ nghỉ ngơi một chút rồi đi khám bác sĩ. Bởi vì mấy ngày sau là kì kinh nguyệt nên em cũng không nghĩ nhiều...Kết quả bác sĩ nói em mang thai gần một tháng. Thế nhưng...khi đó bởi vì em vẫn xuất huyết, cực kỳ không thể giữ được, chỉ có thể kê đơn thuốc giúp em ra thai...” Nói xong câu cuối cùng, cô đã nhe răng nhai thất thanh, dựa vào trên người Nghiêm Lập Cương nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đó là đứa con bọn họ đã chờ đợi rất lâu...

7. Chương 7

Nghiêm Lập Cương ôm chặt lấy cô, đôi môi mím chặt, ngày thường vốn là người không thích nói nhiều bây giờ lại càng không biết nên nói cái gì để an ủi cô.

Đối với chuyện này, Lịch Vọng Quốc bình tĩnh hơn nhiều so với hai người bọn họ, liếc nhìn bốn phía thấy mọi người đang hiếu kỳ nhìn về phía này, ông không thể không lên tiếng bảo vợ chồng Nghiêm Lập Cương đi đến chỗ khác yên tĩnh hơn.

“Về phòng bệnh của con trước đi.” Ông nhìn con rể nói.

Nói xong ông dẫn đầu đi ra ngoài, Nghiêm Lập Cương nắm chặt tay Lịch Thư Hòa đi theo phía sau, ba người lặng lẽ đi về phòng bệnh.

Sau khi vào đến phòng, mỗi người đều tự tìm một chỗ ngồi xuống, lần này không đợi Lịch Vọng Quốc hỏi, Lịch Thư Hòa đã lên tiếng trước.

“Ngày đó sau khi uống thuốc xong, con lên giường nằm rồi bắt đầu oán giận vì sao lúc này Lập Cương lại không ở bên cạnh con? Vì sao một mình con phải tiếp tục chịu đựng những việc này? Vài ngày sau, thậm chí con từng muốn gọi điện nói cho anh ấy biết, nhưng con lại không dám chắc nói ra rồi anh ấy có trở về không?”

“Con không dám nói với bố, muốn gọi điện thoại cho bạn bè lại phát hiện mình chẳng biết số của ai cả...Cũng bởi vì lần này, cuối cùng con cũng hiểu rõ bản thân mình không thể mãi mãi sống như thế được, con có thể yêu anh ấy, có thể bao dung anh ấy, nhưng con nhất định phải có cuộc sống của riêng mình.” Cô cười khổ, nhắm hai mắt lại, cho đến bây giờ vẫn có thể nhớ rõ nỗi khổ sở và đau đớn trong lòng.

Nghiêm Lập Cương nắm chặt tay cô, thống khổ gầm nhẹ: “Đương nhiên anh sẽ trở về, nếu như anh biết...Sao anh có thể không trở về chứ?”

Chỉ tiếc trên đời này làm gì có hai chữ “sớm biết”, có những thứ đã mất đi rồi chính là mất đi, không để con người ta có đường sống mà hối hận.

Lịch Vọng Quốc nhìn hai đứa trẻ, một đứa đau đớn, một đứa khóc nức nở, hiểu rõ cuộc nói chuyện ngày hôm nay cuối cùng cũng khiến chúng ít nhiều tháo gỡ được khúc mắc trong lòng, ông không tiếng động thở dài, sau đó đứng dậy nghiêm túc nói: “Được rồi, đều đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, có chuyện còn muốn che giấu, thế nào cũng phải ép bản thân mình đến không chịu nổi nữa mới nói ra? Thư Hòa, chẳng lẽ con cứ như vậy không tin tưởng chồng mình hay sao?”

Răn dạy con gái xong, ông quay đầu nhìn về phía con rể: “Còn có, không phải ta nói con, người trẻ tuổi liều mạng làm việc là chuyện tốt, nhưng lúc cần nghỉ ngơi vẫn phải nghỉ ngơi, lúc cần bỏ xuống vẫn phải bỏ xuống, nếu không giống như hôm nay mệt mỏi đến mức ngất xỉu phải vào nằm viện, là chuyện đùa hay sao? Như Thư Hòa đã nói, con chỉ chăm lo sự nghiệp mà không để ý gì đến gia đình, ngay cả việc vợ mình sinh non đến hôm nay mới biết, như thế cho dù con có vì Thư Hòa làm nhiều hơn nữa, con bé cũng không cảm nhận được.”

Dạy bảo xong, Lịch Vọng Quốc quyết định cho hai người bọn họ chút không gian riêng, không nói thêm gì nữa, đứng lên đi thẳng ra ngoài.

Bố vợ đi rồi, Nghiêm Lập Cương cuối cùng mạnh dạn mở ra hai tay, kéo cả người Lịch Thư Hòa đang yên lặng rơi lệ vào trong lòng.

“Xin lỗi...” Ngoại trừ những lời này, anh không biết mình nên nói cái gì, anh không cách nào tưởng tượng ra khi mất đi cực kỳ, cô có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu khổ sở.

Thậm chí anh không dám nghĩ, đêm hôm đó cô làm thế nào có thể tự mình vượt qua, một mình trong chăn khóc đến cạn nước mắt, không có chồng bên cạnh dỗ dành, an ủi, không có ai để chia sẻ đau đớn trong lòng.

Bây giờ cô nằm trong lòng anh yên lặng rơi nước mắt, từng giọt từng giọt giống như những viên đá lớn đọng vào tim anh, đau đớn đến không thở nổi.

Một lúc sau, Lịch Thư Hòa dần ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tái nhợt suy yếu đầy thống khổ, cô bỗng nhiên nghĩ đến anh vẫn là một bệnh nhân liền vội vàng đỡ anh nằm xuống giường.

“Nằm xuống trước đã, em đi mua cơm cho anh.” Cô lau khô nước mắt, lại không cách nào che giấu đôi mắt sưng đỏ, viền mắt và cái mũi hồng hồng, chỉ có thể bối rối cúi đầu hi vọng sẽ không có người nào phát hiện ra.

“Chúng ta cùng đi.” Nghiêm Lập Cương không muốn để cô ra ngoài một mình.

Lịch Thư Hòa không từ chối, cô đi ra ngoài mời y tá vào tháo kim tiêm truyền dịch ra cho anh, sau đó đem áo khoác mỏng khoác lên trên người anh, rồi hai người nắm tay nhau cùng đi ra ngoài.

Ra ngoài bệnh viện trời đã tối om, không có ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng bị mây đen che khuất. Gió đêm mùa thu thổi tới khiến cho không khí càng trở nên mát mẻ dễ chịu.

Dọc theo đường đi bọn họ đều rất trầm mặc, giống như không cách nào mở miệng.

Sau khi nói ra bí mật chôn giấu dưới đáy lòng, Lịch Thư Hòa cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút thấp thỏm.

Thực ra cô cũng muốn nói ra sớm hơn, nhưng sau khi anh đi công tác trở về, cô ở nhà chờ vài ngày mới thấy mặt anh, muốn nói lại không biết nên mở miệng thế nào, cũng không tìm được cơ hội thích hợp, cho nên chuyện này liền trở thành bí mật của cô.

Tiếp đó lại phát sinh chuyện hiểu lầm...Vừa nghĩ tới cô gái xinh đẹp động lòng người kia lại là một người đàn ông, Lịch Thư Hòa cảm thấy mình thật vô lý, nhận không được hơi xấu hổ.

Đủ loại tâm trạng phức tạp xoắn xuýt khiến cô không biết nên mở miệng nói gì, cho dù ở riêng là đề nghị của cô nhưng thực ra cô cũng không biết cuối cùng bọn họ sẽ có kết cục như thế nào.

Kết quả xấu nhất chẳng qua chỉ là ly hôn hoặc là duy trì như hiện trạng mà thôi. Lúc đó tâm tình cô có chút kích động đã tự nói với chính mình như vậy.

So với Lịch Thư Hòa tâm tư mờ mịt, Nghiêm Lập Cương thì lại tràn ngập hồ thẹn và tự trách.

Anh từng hứa sẽ mang đến cho cô một cuộc sống tốt nhất, hạnh phúc nhất, kết quả thì sao lúc cô cần anh nhất thì anh không ở bên cạnh cô, thậm chí ngay cả sự thay đổi của cô anh cũng không cảm nhận được.

Hai người lặng lẽ ăn cơm, xong xuôi liền trở về phòng bệnh, bầu không khí vẫn xấu hổ yên lặng như cũ.

Thấy cô uống nốt ít sữa tươi còn dư lại, anh đột nhiên có chút lo lắng lên tiếng: “Buổi tối chỉ uống chút sữa làm sao đủ được? Để anh xuống dưới mua ít đồ ăn mang lên nhé? Ăn nhiều hoa quả một chút cũng tốt.” Cho dù biết cô sinh non cũng qua mấy tháng rồi nhưng anh vẫn không nhịn được lo lắng, muốn nhanh chóng tìm ít đồ ăn dinh dưỡng để cho cô bồi bổ cơ thể.

“Không cần, em thực sự ăn không vào.” Cô kéo tay anh, lắc đầu “Nếu muốn ăn cái gì, em sẽ bảo anh. Thực sự không cần, được không? Em nghỉ ngơi trước đã, giờ anh đi tắm trước, đợi lát nữa y tá sẽ qua kiểm tra.” Nói xong, cô xoay người lấy đồ cho anh rồi đi vào toilet.

Vừa mới để quần áo sang một bên, cô liền phát hiện mình bị bao bọc bởi một lồng ngực ấm áp.

“Thư Hòa, nói cho anh biết, anh nên làm gì em mới có thể tha thứ cho anh?”

Cô quay lưng về phía anh nên không thể nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt tuấn tú đang vui ở cần cổ cô, nhưng giọng nói mang theo run rẩy và cơ thể buộc chặt của anh, cô tất nhiên hiểu rõ hôm nay anh bị đả kích không nhẹ.

Tựa trong ngực anh, cô nhẹ nhàng thở ra, im lặng một lúc sau mới chậm rãi lên tiếng: “Điều cần thiết giữa chúng ta không phải là tha thứ. Chúng ta cần...có lẽ chỉ là vui vẻ chuyện trò thôi.”

Cô giơ tay khẽ vuốt khuôn mặt anh, thì thảo nói nhỏ: “Nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chỉ với ánh mắt đầu tiên em liền hiểu người đó là anh, cho nên sau này bố muốn chúng ta đính hôn, cho dù trong lòng em lo lắng không yên, không muốn sớm như vậy đã bước chân vào mối quan hệ này, nhưng bởi vì là anh, em lựa chọn thản nhiên tiếp nhận.”

Lời của cô khiến anh nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng không khỏi rung động, ôm vợ yêu càng chặt hơn, ngẩng đầu nhìn hình ảnh hai người đang ôm ấp trong gương.

“Anh nhớ chứ, sau lần đầu tiên gặp mặt, anh chỉ biết nếu như có một ngày anh sẽ yêu một người con gái nào đó, thì người đó chắc chắn là em.” Anh thấp giọng nói, qua gương bốn mắt họ giao nhau giống như nhìn thấy chính bản thân mình của nhiều năm về trước, lại một lần nữa cảm nhận những rung động ban đầu.

“Sau đó, chúng ta kết hôn, bởi vì công ty anh thành lập chưa được bao lâu, rất nhiều việc cần anh tự mình đi làm, cho nên em nghĩ em muốn trở thành một người vợ tốt, giúp anh chăm lo việc nhà, cho dù buổi tối anh có về muộn thế nào vẫn sẽ có người để đèn đợi anh, có thể nấu cho anh một bát canh nóng ấm dạ dày, sáng sớm lúc ra khỏi cửa, cũng sẽ quần áo thơm mát sạch sẽ. Còn có, sẽ không vì những chuyện nhảm chán, vợ vẫn mà cãi cọ với anh, để anh có thể chuyên tâm vào công việc của mình, không cần vì em mà lo lắng.”

Nghĩ đến thời gian đầu khi mới kết hôn, anh không tự chủ được lộ ra điệu cười mỉm: “Khi đó công ty mới thành lập, trong tay không có nhiều tiền, hầu như đều là bố vợ cho vay không tính lãi, ngay cả sinh hoạt phí của chúng ta anh cũng không thể đưa cho em nhiều được. Sống trong căn phòng nhỏ, thậm chí đến cả máy giặt cũng không có chỗ để. Mỗi tối đi làm về thấy em mệt mỏi, anh đã nhiều lần tự nói với chính mình, anh nhất định phải liều mạng kiếm tiền, muốn cho em càng nhiều, giống như anh đã từng hứa với bố vậy, sẽ làm cho em hạnh phúc.”

“Em biết anh rất cố gắng, cho nên chúng ta đã nhanh chóng chuyển tới sống ở một căn phòng lớn hơn, phòng bếp cũng lớn hơn rất nhiều. Anh mua máy giặt, mua thật nhiều đồ này đồ nọ, chỉ là khi đó anh càng trở nên bận rộn hơn, thời gian về nhà cũng ít hơn, em nghĩ em không những phải làm một người vợ hiền lành còn phải làm một người vợ hiểu chuyện nữa, em sẽ không để anh lo lắng cho em.”

“Cho nên có một lần, cho dù gió bão rất lớn, mưa xối xả, nước tràn cả vào nhà khiến em rất hoảng sợ, không ngừng chà lau sàn nhà, nhưng sợ sẽ làm phiền đến anh nên cái gì em cũng không dám nói, sau khi anh về

nhà, chỉ có thể cười nói với anh không có vấn đề gì cả thôi.”

Nghe cô nói những chuyện trước đây anh không hề biết, anh nhin không được cánh tay càng buộc chặt, giọng nói cũng càng trở nên trầm thấp: “Khi đó công ty đang muốn phát triển thương hiệu ở nước ngoài, các đại lý độc quyền được mở thêm ở rất nhiều nơi, nhân lực không đủ anh chỉ có thể tự mình làm tất cả mọi việc. Chỉ là...từ trước đến nay anh đều không biết hóa ra có rất nhiều chuyện em không nói với anh, anh còn cho rằng đã vì em mà giải quyết rất nhiều khó khăn nữa.”

“Anh nhờ cậy bảo vệ chú ý xem khi em về nhà có mang đồ đạc gì nặng không thì mang giúp em lên nhà, còn có tất cả chi phí điện nước ga đều chuyển về cho anh thanh toán để em không cần lo lắng gì thêm...”

Cô cười típ mắt: “Em còn tưởng anh bảo vệ kia có ý đồ gì với em chứ, nếu không sao lại ân cần như vậy, thì ra là do anh sắp xếp!”

Hai người ở trong gương nhìn nhau, trong nháy mắt đều mỉm cười.

“Sau khi chuyển đến nhà mới, không gian lớn hơn, đồ đạc gì cũng có, anh thuê người giúp việc khiến em phát hiện mình chẳng có việc gì để làm. Em từng muốn trở thành một người vợ hiền, không muốn anh lo lắng cho em, nhưng mọi chuyện trong nhà đều do người giúp việc xử lý, em không được động tay vào cái gì, lâu dần cảm thấy rất trống rỗng, mất mát.”

“Hơn nữa, em không ra ngoài làm việc vì muốn anh yên tâm, cho nên đột nhiên em không biết mình ở trong nhà có thể làm gì? Mỗi ngày sau khi thức dậy ngoại trừ đi ra đi vào trong nhà, chỉ có thể cầm thẻ đi dạo phố, căn bản chẳng có việc gì làm. Thời gian còn lại, hầu như em đều dùng để đợi, đợi anh về, đợi anh có thời gian nói chuyện vài câu với em.”

“Chờ anh, chờ anh...Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, phần lớn thời gian của em đều dùng để chờ anh, nhưng anh càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày thời gian chúng ta nói chuyện với nhau không được đến hai phút. Hơn nữa, khi anh trở về nhà xem ra luôn luôn rất mệt mỏi, em lại càng không biết nói gì. Nên là mỗi ngày người nói chuyện với em nhiều nhất cũng chỉ có thím Lâm thôi.”

Nhìn cô kể rõ mọi chuyện trong mắt mờ mịt không chút biểu tình, tim anh lại càng đau, không hiểu vì sao mình lại ngu ngốc đến như vậy?

“Đại khái là công ty dần đi vào quỹ đạo khiến anh trở nên càng ngày càng có dã tâm. Anh thừa nhận, anh tự mình là đúng, bởi vì em khiến anh quá yên tâm, yên tâm đến nỗi anh bắt đầu không chú ý đến em, đợi đến khi anh nhận ra có gì đó không thích hợp, anh lại cho rằng là vì tình cảm của chúng ta dần trở nên phai nhạt, bởi vì sợ, sợ mình cho em không đủ nhiều mới có thể như vậy, nên anh nhin không được càng theo đuổi nhiều hơn...” Chỉ là không nghĩ tới, kết quả lại là mất đi mới biết là quan trọng.

Nếu nói đầu đuôi câu chuyện thì chính là như vậy.

Anh muốn cho cô những thứ tốt nhất, cho nên mới không ngừng cố gắng, nhưng mà không nghĩ tới vì thế lại không quan tâm đến cô nhiều khiến cô bị tổn thương, mất đi đứa con, cuối cùng lựa chọn rời xa anh.

Điều may mắn với anh lúc đó là cô không trực tiếp đưa ra thỏa thuận ly hôn, định anh tội chết.

“Lập Cương...” Cô than nhẹ một tiếng, gọi tên anh. Thực ra anh cũng là người vô tội, là bọn họ không nói chuyện rõ ràng nên mới có những suy nghĩ trái ngược như vậy.

Khuôn mặt luôn bình tĩnh của anh lúc này xuất hiện vết rách, nhẹ nhàng hôn lên tóc và thái dương cô “Xin lỗi...xin lỗi...”

Là anh không tốt, biết rõ điều cô muốn chỉ là hạnh phúc đơn giản, anh lại dùng sai cách đến nỗi hai người rơi vào tình huống này, anh thiếu chút nữa đã để mất cô rồi.

Tâm trạng buồn phiền vẫn chưa hoàn toàn tan biến, nghe những tiếng xin lỗi đầy hối hận của anh, cô khắc chế không được hai mắt nổi lên sương mù.

Người đàn ông kiêu ngạo như anh, trong thời gian này nói không ít câu xin lỗi rồi đi?

“Thực sự không cần phải nói xin lỗi đâu.” Cô xoay người đối mặt với anh, nhìn khuôn mặt tiêu tụy, đau lòng hôn lên mí mắt, vầng trán, cái mũi của anh.

Nghiêm Lập Cương ôm cô hôn lên môi cô, mặc kệ là để bù đắp khoảng thời gian trước đây hay giống như muốn xác nhận cô ở trong lòng anh là chân thực, ban đầu chỉ là lướt quá, trong nháy mắt trở nên triền miên nhiệt tình.

Râu vẫn chưa cạo trên mặt anh khiến gò má cô đau nhói, cô có chút nhớ nhung cảm giác này. Khi đó mỗi buổi sáng trước khi rời giường anh đều dùng cách đụng chạm này để đánh thức cô dậy.

Theo bản năng cô đưa tay vòng qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, mỗi lưỡi hai người dây dưa còn cảm nhận được cả vị sữa tươi vừa mới uống.

Đầu lưỡi ở trong miệng quấn quýt, tình cảm mãnh liệt lâu lắm rồi mới có mãnh liệt bùng nổ.

Ngay khi Lịch Thư Hòa cảm thấy không thở nổi, thử đẩy anh ra, cũng là nhắc nhở hai người bây giờ đang ở phòng bệnh, liền nghe thấy một tiếng ho khan lúng túng vang lên bên cạnh.

Một y tá trong tay cầm một gói thuốc đang đứng ở cửa toilet, chờ dẫn nhìn hai người.

“Thuốc của bệnh nhân đã đưa tới, nhớ uống trước khi đi ngủ.”

Lịch Thư Hòa và Nghiêm Lập Cương vẫn giữ nguyên dáng vẻ ôm ấp, hai người đều ngây người đến quên cả buông nhau ra.

Y tá nghiêm túc để gói thuốc xuống rồi xoay người rời đi, đúng lúc hai người cho rằng loại cảm giác xấu hổ bị người bắt gặp này đã qua đi thì cô y tá đột nhiên quay người lại, đưa tay đỡ gọng kính rồi nói: “Đúng rồi, trong thời gian nằm viện đề nghị không tiến hành bất cứ loại vận động nào cả, bao gồm cả loại vận động dành cho người lớn.” Nói xong, y tá mặt không đỏ tim không đập nhanh trực tiếp rời khỏi, để hai người còn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn theo bóng lưng cô.

Cho đến khi cửa phòng bệnh lần thứ hai bị đóng lại, Lịch Thư Hòa xấu hổ đỏ mặt, đẩy Nghiêm Lập Cương ra, đi ra khỏi toilet.

Mà Nghiêm Lập Cương vẫn đứng tại chỗ, sau đó mở vòi nước ấm bắt đầu tắm rửa, trên khuôn mặt tái nhợt và vành tai không cách nào che giấu đỏ ửng...

Sau khi hai người thẳng thắn nói rõ lòng mình, dường như họ lại quay trở về khoảng thời gian yêu đương cuồng nhiệt khi mới quen nhau, có lúc chỉ cần một ánh mắt chăm chú của Nghiêm Lập Cương cũng có thể khiến cho Lịch Thư Hòa xấu hổ đỏ mặt.

“À ha, đây chính là nhiệt tình như lửa!” Tiêu Trân Trân bỗng nhiên cảm thán một câu.

Đang chăm chú thêu hàng mẫu Lịch Thư Hòa bị tiếng nói đột ngột của cô ấy làm cho giật mình, kim thêu liền đâm vào ngón tay.

Cô tức giận trợn mắt trừng bạn tốt, lại bị cô ấy tươi cười chế nhạo.

“Lại đang diên cái gì vậy?” Nhìn Tiêu Trân Trân còn chưa dính xong hạt trân châu, cô nhin không được đưa tay chỉ: “Dính nhanh lên một chút. Tối nay tớ còn có lớp, nếu không dính xong thì phiền phức to đấy.”

Tiêu Trân Trân cười hắc hắc như kẻ trộm: ” Tớ diên có một tí thôi, đâu như cậu và Nghiêm chủ tịch, lửa tình ở khắp nơi nha.” Cô nàng đề thấp âm thanh, khuôn mặt tươi cười bỗng chốc biến thành vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thư Hòa, phải chú ý thân thể, buổi tối anh tới đón em cùng ăn cơm.”

Tiếng nói vừa dứt, liền biến thành cô gái nhỏ thanh âm mềm mại, nũng nịu: ” Anh cũng vậy. Mới xuất viện không bao lâu, nhớ ăn cơm, buổi trưa nghỉ ngơi một chút, đừng để quá mệt mỏi. Em...em sẽ đau lòng...”

Sau đó lại lần nữa hạ thấp thanh âm: “Có em quan tâm, anh làm sao có thể mệt mỏi chứ?”

Bắt chước xong, Tiêu Trân Trân nhin không được ôm bụng cười lớn, cười đến nỗi gục cả xuống bàn không bò dậy nổi, “Ồi ời, sao mà buồn nôn thế? Tớ cười đến diên mắt rồi...Không đúng, phải nói là da gà da vịt của tớ nổi hết cả lên rồi.”

Khuôn mặt Lịch Thư Hòa đỏ bừng, bỏ kim thêu trên tay xuống, cầm lấy một hạt trân châu ném về phía cô nàng nào đó, “Chúng tớ có nói như thế đâu? Hơn nữa, tớ cũng chưa nói cái gì mà đau với chả không đau lòng mà...”

Tiêu Trân Trân né thoát hạt trân châu vừa tập kích mình, tiếp tục cười như kẻ trộm nhìn cô: “Không có sao? Vậy thì là tớ đọc được trong mắt các cậu rồi. Lần sau lúc các cậu bịn rịn chia tay, tớ sẽ thay hai người chụp ảnh lại, để các cậu thấy được bộ dạng của mình, thấy được cái gì gọi là “chớp một cái, chớp một cái, con mắt có thể nói chuyện” nha...hahaha...”

“Tiêu Trân Trân, tớ tức giận đó.” Khuôn mặt Lịch Thư Hòa đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn, nhưng sự uy hiếp của cô sao có thể khiến bạn tốt sợ được, ngược lại càng làm cho cô ấy không chút kiêng kị cười to.

Thật vất vả mới dừng cười được, Tiêu Trân Trân nghiêm mặt dò xét, đi đến bên người cô, cười tủm tỉm hỏi: “Hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Ngoại trừ chăm sóc bệnh nhân còn có cái gì mà chúng tớ không biết, chuyện gì có thể khiến ột đôi vợ chồng từ chỗ mặt nặng mày nhẹ trở lên nhiệt tình như lửa a?”

Vừa nhắc tới “nhiệt tình như lửa” Lịch Thư Hòa liền nghĩ ngay đến ngày hôm đó bọn họ ở trong toilet hôn nhau bị người ta bắt gặp, không tự chủ được trong lòng thầm kêu rên một tiếng.

Trời ạ! Sau ngày đó cô làm thế nào mà vẫn dám đến bệnh viện...

Cả ngày hôm đó anh đều nằm trên giường truyền dịch, ngày hôm sau bị bác sĩ lôi đi kiểm tra tổng thể một lượt, xong xuôi liền lập tức làm thủ tục xuất viện vì căn bản là không dám ở lại lâu hơn.

Vốn tưởng rằng cuối cùng có thể thoát khỏi tình huống xấu hổ bị mọi người cười trộm, kết quả không nghĩ tới lúc ở quầy làm thủ tục xuất viện vô tình gặp vị y tá kia, nhìn thấy trên tay bọn họ cầm gói thuốc và hóa đơn liền ném ra một câu.

“Người trẻ tuổi a, ăn nhiều cơm một chút, chăm sóc cơ thể cẩn thận một chút, nếu không sẽ không đủ sức làm đầu...”

Cô y tá cố tình kéo dài âm cuối, nhất thời khiến toàn bộ những người có mặt tại quầy đồng loạt dừng ánh mắt mập mờ nhìn hai vợ chồng bọn họ, khiến Lịch Thư Hòa và Nghiêm Lập Cường một giây cũng không muốn đợi, liền dắt tay nhau chạy như bay đến bãi đỗ xe, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi bệnh viện.

Lịch Thư Hòa nghĩ có lẽ cả đời này hai người cũng không muốn trở lại cái bệnh viện kia nữa, bởi vì bọn họ đại khái là đã bị các y tá trong đó dán cho cái mác “Muốn làm không muốn sống” rồi.

“Được rồi, không trêu cậu nữa.” Tiêu Trân Trân đột nhiên nghĩ đến chuyện chính còn chưa nói, vội vã thu lại tâm tình đùa giỡn, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho bạn tốt: “Này, ngày hôm qua tớ đưa hàng mẫu đến gửi bán có một khách hàng nhờ tớ chuyển cho cậu cái này, nghe nói đối phương đang mở một trung tâm đào tạo, hi vọng có thể liên lạc với cậu, muốn hỏi cậu xem có muốn đứng lớp không, về phần lương và thời gian đều có thể thương lượng.”

Lịch Thư Hòa hơi ngạc nhiên nhận lấy tấm danh thiếp kia “Tại sao muốn tớ đứng lớp nhỉ?” Cô tự nhận tay nghề của mình chỉ ở mức độ bình thường, hơn nữa cũng không có kỹ thuật gì đặc biệt có thể chỉ dạy cả.

Tiêu Trân Trân vừa cúi đầu chăm chú đính hạt trân châu vừa nói: “Điều này nói lên ánh mắt của bọn họ rất tốt nha. Người có tiền, có thời gian rảnh rỗi liền muốn học một vài thứ, nhất là mấy bà nội trợ sẽ càng muốn học mấy thứ tiểu thủ công vừa đơn giản lại không phức tạp như thế này. Cái cậu dạy coi như là kỹ thuật thêu thùa truyền thống, nhưng lại có thể tạo ra những thứ đẹp mắt, còn tự mình vẽ không ít bản vẽ trẻ con đáng yêu, vừa đơn giản lại vừa sáng tạo đương nhiên khiến các bà nội trợ yêu thích không thôi rồi.”

Hiện nay trên thị trường có không ít các sản phẩm thêu thùa nhưng đa phần đều do máy móc làm ra, đẹp thì có đẹp, nhưng luôn cảm thấy chúng rất đơn điệu, không mấy thú vị. Nhưng nếu là tự mình thêu, chỉ cần thêu hoàn chỉnh một thứ gì đó đã cảm thấy rất thành tựu rồi, cho dù là thứ không phức tạp cũng là tự mình một mũi lại một mũi thêu ra, ý nghĩa sẽ hoàn toàn không giống.

Cho nên nói, nếu Thư Hòa thực sự đứng lớp dạy thêu thùa tuyệt đối sẽ không thành vấn đề.

Mặc dù hiện tại cô cũng mở lớp ở cửa hàng, nhưng người học không nhiều, hơn nữa đều là mấy người xung quanh khu vực này, vậy làm sao có thể phát huy hết sở trường của cô đây? Cho nên cho dù sau này sẽ bớt đi một người giúp đỡ mình, nhưng Tiêu Trân Trân vẫn khuyến khích bạn tốt nhận lời.

Lịch Thư Hòa bị lí do của Tiêu Trân Trân thuyết phục, tin tưởng tay nghề của mình cũng coi như chấp nhận được, đứng lớp sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà...”Không biết lên lớp ở đó có mất thời gian không

nữa? Tớ vừa tìm hiểu một chút thấy trung tâm đó cũng không phải chỉ có một hai lớp, sẽ không giống như đứng lớp ở đây. Tớ cảm thấy sau này sẽ rất bận rộn.”

Bởi vì bận rộn mà quên mất chồng, là chuyện hiện tại khiến cô phải lo lắng.

“Ừ, tớ cũng không rõ lắm, người đưa danh thiếp cho tớ nói nếu cậu có hứng thú thì liên lạc lại, cô ấy sẽ đến nói chuyện cụ thể với cậu.” Tiêu Trân Trân thành thật nói.

Lịch Thư Hòa do dự, có thể đem tay nghề của mình truyền dạy cho nhiều người, tìm được mục tiêu để phấn đấu, cô rất vui sướng, nhưng mà còn Nghiêm Lập Cương...không biết anh sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Tiêu Trân Trân vừa nhìn nét mặt của cô liền biết cô lo lắng chuyện gì, chỉ là chuyện tình cảm của hai người thực sự khó xen vào, chỉ có thể đưa ra ý kiến riêng của mình.

“Thư Hòa, tớ nghĩ mặc kệ thế nào cậu cũng nên tìm một việc mà mình cảm thấy hứng thú để làm. Cho dù hiện tại chồng cậu cũng không bận rộn như trước nữa, nhưng vẫn rất bận. Hơn nữa, vợ chồng không phải lúc nào cũng dính vào một chỗ, các cậu cũng cần có không gian riêng của mình đúng không?” Suy nghĩ một chút cô ấy cuối cùng đưa ra kết luận: “Cái này gọi là khoảng cách sinh ra cảm giác yêu đương.”

Lịch Thư Hòa nghe bạn tốt nói cũng lọt tai, nghĩ lại thấy hình như cũng có chút đạo lý, nhưng mà cô còn muốn hỏi ý kiến Nghiêm Lập Cương trước rồi mới quyết định.

Nhưng cô còn chưa lên tiếng đã thấy bạn tốt bắt đầu cười trộm, trong lòng liền dâng lên một dự cảm không tốt.

“Hắc! Người bên ngoài hình như là chồng của cậu thì phải? Mới không quá nửa ngày không gặp mặt, có nhất thiết phải quẩn quýt như thế không hả? Đều đã là vợ chồng già rồi.” Thấy anh xuống xe, Tiêu Trân Trân lại nhịn không được trêu ghẹo.

Lịch Thư Hòa bị nói xong lúng ta lúng túng, nhưng thân thể lại không tự chủ được làm theo mong muốn của nội tâm nhanh chóng đi ra mở cửa cho anh.

“Sao anh lại đến đây?” Cô nhịn không được liếc mắt hờn dỗi nhìn chồng.

Nghiêm Lập Cương cảm nhận được vợ yêu đang xấu hổ, ánh mắt dịu dàng lên tiếng “Chiều này không có việc gì quan trọng, nên tối đây xem em một chút.”

“Không phải anh nói cần thảo luận vài vấn đề với Chu Lợi sao?” Cô hỏi.

Hiện tại, ít nhiều anh sẽ chia sẻ với cô một số chuyện về công việc, không cần phải là vấn đề chuyên ngành, chỉ là một số quy trình công nghệ để cho cô biết gần đây anh đang làm gì mà thôi.

“Cậu ta mới viết xong báo cáo sáng nay, mọi người đều có vẻ mệt mỏi nên anh cho họ nghỉ ngơi một ngày, mai lại tiếp tục.”

“...Em đi nói với Trân Trân một tiếng đã...” Cô vội vàng muốn xin nghỉ về sớm.

Tiêu Trân Trân ở bệnh cạnh nghe lén đã lâu, vừa thấy cô chuẩn bị đi vào lập tức chạy ra, nở nụ cười mập mờ nhìn bọn họ: “Không cần nói đâu, bản cô nương đều biết hết, vợ chồng trong lúc này có rất nhiều chuyện muốn nói, tớ có thể hiểu được, hoàn toàn có thể hiểu được.”

Lịch Thư Hòa nghe cô ấy nói bóng gió đến chỗ mờ ám kia và Nghiêm Lập Cương đồng thời nghĩ đến việc phát sinh trong bệnh viện, cả hai nhất thời đều trở nên lúng túng.

Lịch Thư Hòa tức giận gầm nhẹ “Trân Trân thôi! Chờ cậu kết hôn xong xem tớ cười nhạo cậu thế nào!”

“Hắc hắc, cho dù tớ kết hôn cũng sẽ không giống các cậu bây giờ không có việc gì cũng dính vào một chỗ. Tớ và anh nhà tớ thích nhất là ở nhà làm trạch, cậu muốn có cơ hội cười nhạo bọn tớ, cũng không nhiều đâu.”

Lịch Thư Hòa không nói lại bạn tốt, cuối cùng chỉ có thể thu dọn đồ đạc của mình, nắm tay chồng nhanh chóng rời đi, không cần phải tiếp tục ở lại, nếu không không biết bạn tốt lại muốn nói ra cái gì khoa trương để trêu ghẹo cô nữa.

8. Chương 8

Lịch Thư Hòa ngồi trong xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Nghiêm Lập Cương, ngập ngừng do dự không biết nên nói thế nào.

“Sao vậy? Có chuyện muốn nói?” Nghiêm Lập Cương tuy không quay đầu nhưng vẫn phát hiện từ lúc lên xe đến giờ cô có chút không yên, thỉnh thoảng lại nhìn trộm anh, bộ dáng như muốn nói lại thôi.

“Em...” Nhìn anh một cái, Lịch Thư Hòa thực sự chẳng biết rốt cuộc thì mình đang do dự cái gì, lời đến khóe miệng lại không thốt ra được.

Thấy anh không tiếp tục truy hỏi, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng lại có chút không biết làm sao. Đột nhiên Nghiêm Lập Cương bẻ tay lái, xe tiến vào lề đường.

Anh tắt máy, mở cửa kính xe, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Được rồi, hiện tại em có thể nói rồi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, hơi tức giận nói: “Anh làm cái gì vậy? Hôm nay chúng ta hẹn bố đi ăn cơm, nếu đến muộn, bố sẽ lo lắng.”

Đáy mắt Nghiêm Lập Cương thấp thoáng ý cười, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc nói: “Cho nên có chuyện gì thì mau nói đi. Em cũng biết, hiện tại không phải cái gì bố cũng nghe một mình em đâu.” Từ sau việc cô giấu ông chuyện hai người ở riêng, ông tất nhiên sẽ không chỉ nghe lời từ một phía.

“Anh...” Đối với biểu tình vô lại của anh cô thật hết cách. “Muốn em nói cũng được thôi, nhưng mà chuyện hơi dài.”

“Vậy nói ngắn gọn.” Anh giúp cô nghĩ cách.

“Anh...Được rồi. Thực ra là có một trung tâm đào tạo đề nghị em đứng lớp giảng dạy kỹ thuật thêu, không tính là lớp bổ túc chính quy, chỉ cần dạy theo khung chương trình để có thể làm ra một vài món đồ là được rồi. Chỉ có điều...nếu em nhận lời thì có thể thỉnh thoảng sẽ phải tham gia các hoạt động...” Vừa nói cô vừa nhìn trộm sắc mặt của anh, nhưng mà làm cho người ta thất vọng chính là thần sắc trên mặt anh vẫn bình thản như cũ, giống như một chút ảnh hưởng cũng không có.

Tất nhiên điều này cũng có thể là vì khả năng che giấu của anh quá tốt khiến cô không nhìn ra được cái gì.

“Chính là như vậy?” Nghe xong, Nghiêm Lập Cương khởi động lại xe, liếc cũng chưa từng liếc cô một cái.

“Ừ, chính là như vậy.” Cô chần chừ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Trên đường đi, Nghiêm Lập Cương không có bất kỳ phản ứng nào khiến Lịch Thư Hòa thấp thỏm không yên, cho đến khi hai người vào trong nhà, sau đó lại cùng ăn cơm tối với Lịch Vọng Quốc xong, cảm giác ấy vẫn không giảm bớt.

Sau khi ăn cơm xong, Nghiêm Lập Cương lái xe đưa cô quay lại cửa hàng, hai người người trước người sau lặng lẽ đi lên tầng ba.

Lời muốn nói ngày hôm đó đã nói ra hết cả, nhưng hai người vẫn thủy chung không nhắc tới vấn đề kết thúc cuộc sống ở riêng này.

Nghiêm Lập Cương rất muốn, nhất là mỗi đêm nằm trên chiếc giường của hai người, anh đều vô cùng nhớ cô. Gần đây anh cũng gấp rút điều chỉnh nhân sự trong công ty, muốn nhanh chóng giao quyền cho cấp dưới, cho nên hiện tại anh càng trở nên bận rộn hơn so với trước đây. Chính vì vậy nên anh không dám mở miệng nói chấm dứt cuộc sống ở riêng này.

Mà Lịch Thư Hòa cũng không xác định được bản thân mình rốt cuộc là có muốn chấm dứt tình trạng này hay không, hiện tại cuộc sống “tình nhân chả phải, vợ chồng cũng không” như vậy dường như cũng không tệ, cô sẽ không ngại phải ở trong căn nhà lớn, ngày ngày gần người không biết mình có thể làm cái gì.

Hơn nữa, phần lớn thời gian Trần Trần đều ở đây, hai người thường xuyên nói chuyện trên trời dưới đất, chuyện này chuyện kia khiến cho cô cảm thấy trọng tâm cuộc sống không nên chỉ xoay quanh người đàn ông bận rộn kia.

Nghiêm Lập Cương theo cô vào trong phòng, không giống như lần trước chỉ nhìn lướt qua, lần này anh kiểm tra tỉ mỉ từng góc ngách, nhất là xem cửa sổ đã đóng chặt chưa, sau khi xem xét một lượt cảm thấy buổi tối cô ở chỗ này sẽ an toàn liền thoải mái ra về.

“Anh...cứ thế đi à?” Lịch Thư Hòa ngạc nhiên nhìn anh.

“Không thì sao? Chẳng lẽ anh tự động đi về không tốt hả?” Nghiêm Lập Cương cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt như cười như không trêu chọc cô, khóe miệng hơi nhếch lên “Hay là...em hi vọng anh ở lại làm cái gì?”

Cô nghe ra lời trêu chọc mờ ám của anh, không khỏi bực mình phản bác: “Em mới không có bất kì hi vọng nào đâu.”

“Vậy anh đi đây.” Thấy cô mạnh miệng, anh cũng dứt khoát quay đầu rời đi.

Hiện tại anh đã hiểu rõ lòng của cô, biết bản thân mình sai ở chỗ nào, cũng đang cố gắng thay đổi, tự nhiên sẽ không lại vì thái độ không rõ ràng như lúc trước của cô mà hoảng hốt, bởi vậy khi đối mặt với cô cũng hơi có chút ung dung.

“Chờ một chút!” Cô theo bản năng vội vã bắt lấy tay anh, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt cười đắc ý của anh lại hận không thể hất tay anh ra.

Vì sao người đàn ông này càng ngày càng đáng ghét a.

Trước đây anh rất nuông chiều cô, sau đó lại trở nên bá đạo, hiện tại giống như càng thêm thâm trầm và khó nắm bắt. Hơn nữa từ sau khi anh xuất viện, thích nhất là lấy việc trêu chọc cô làm niềm vui.

“Chuyện vừa rồi, anh vẫn chưa đưa ra ý kiến.” Cô thực sự chịu không nổi anh có chuyện lại không muốn nói ra, hôm nay mà không lấy được câu trả lời của anh, xác định buổi tối cô sẽ mất ngủ.

“Em muốn nói là chuyện có người mời em đi giảng dạy hả?” Anh cười cười nhìn cô, thần sắc hồi hộp của cô khiến anh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cô có thể quan tâm đến ý nghĩ của anh, chứng tỏ trong lòng cô mặc dù đã thay đổi một chút trọng tâm cuộc sống của mình nhưng vẫn không tự chủ được đặt anh ở vị trí đầu tiên.

“Ừ.” Cô đứng trước mặt anh lộ ra chút mất tự nhiên.

Anh đưa hai tay khoanh trước ngực, hỏi cô: “Em có nghĩ đến vì sao lại muốn hỏi anh việc này không? Là muốn anh ủng hộ hay là muốn anh phản đối?”

Cô không hiểu ý của anh, đôi mắt lộ vẻ hoang mang, kinh ngạc nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, tiếng nói trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai cô: “Nếu như em đã quyết định, anh tin tưởng em đã hạ quyết tâm làm chuyện nên làm rồi, cho dù anh có phản đối, em cũng sẽ không thỏa hiệp. Ngược lại, nếu đối với bản thân mình em không có lòng tin, vậy sau khi anh nói phản đối, em nhất định sẽ buông tha, như vậy, trong lòng em hi vọng anh sẽ phản đối, hi vọng anh sẽ đứng ra ngăn cản em.”

Anh nhìn vào mắt cô, tiếp tục bình tĩnh phân tích: “Em từng nói muốn làm một người vợ hiền, còn nói không muốn để anh lo lắng, nhưng mà em ở hiện tại đã nghĩ đến việc phải làm một người vợ như thế nào của anh hay chưa?”

Làm một người vợ như thế nào của anh? Vấn đề này lúc đầu dường như luôn ở vị trí thứ nhất, sau đó vào hai năm trước cô bắt đầu để tâm vào chuyện vun vật liền chưa từng nghĩ qua. Lịch Thư Hòa hơi sững sốt, trực giác ở trong lòng đã cho cô đáp án.

Trước đây, cô luôn luôn ở sau lưng anh yên lặng chờ đợi, bị người ta chế giễu, cười nhạo mà không có cách nào phản bác. Đến khi gặp Trần Trần, cô ấy khích lệ cô tìm lại mục tiêu cuộc sống, xây dựng lại lòng tin, từng chuyện từng chuyện nhanh chóng xoẹt qua trong đầu cô.

Cô nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, bên má xuất hiện một lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Em biết nên làm thế nào rồi. Em sẽ đồng ý, hơn nữa sẽ tận tâm tận sức làm tốt công việc này.” Cô chăm chú nghiêm túc trả lời vấn đề của anh, sau đó có chút ngượng ngùng cười nói tiếp: “Bởi vì em muốn có lại tự tin, muốn trở thành một người phụ nữ tự tin...” đứng ở bên cạnh anh.

Lời sau cô không nói ra, nhưng cô nghĩ cho dù thế nào cô cũng sẽ cố gắng đạt được mục tiêu.

Tương lai khi có những người phụ nữ lại ngấp nghé người đàn ông của cô, không cần dựa vào bất cứ cái gì bảo đảm, cô chờ mong mình có thể tự tin, ôn nhu hào phóng đứng ở bên cạnh anh, ôm cánh tay anh, vươn vai ưỡn ngực tỏ vẻ “Đây là người đàn ông của tôi.”, “Đây là chuyện của vợ chồng tôi, tôi sẽ giải quyết, không liên quan gì đến các người...”

Nghiêm Lập Cương không biết trong vòng có mười giây ngắn ngủi, trong đầu Lịch Thư Hòa xoẹt qua bao nhiêu chuyện, anh chỉ là thật vui vẻ khi cô có suy nghĩ như vậy.

Thành thật mà nói, ngay từ đầu anh cũng không hề nghĩ đến việc cô có đồng ý cùng anh tham gia các cuộc gặp gỡ xã giao hay không, khi đó anh chỉ đơn giản cho rằng bản thân mình chỉ cần bảo vệ cô thật tốt, cho cô một cuộc sống đầy đủ là được rồi.

Thậm chí, anh còn nghĩ cứ như vậy đặt cô dưới đôi cánh của mình cũng tốt, bởi vì tính chiếm hữu trong anh rất mạnh mẽ, anh luôn luôn muốn giấu thật kĩ người phụ nữ của mình, không muốn để cho bất kì ai thấy được vẻ đẹp của cô.

Nhưng mà thỉnh thoảng sau khi xã giao về nhà, nhìn cô vì ngửi thấy mùi thuốc lá, rượu bia hoặc mùi nước hoa lạ trên người anh mà đau lòng nhúu mày, anh cũng sẽ cảm thấy cô có lẽ nên thay đổi một chút, làm cho cuộc sống của bản thân mình trở nên phong phú hơn.

Nhất là lần này sau khi hai người đã nói chuyện rõ ràng với nhau, cuối cùng anh cũng hiểu được, cho dù cánh tay anh có rộng lớn như thế nào, nhưng đối với cô mà nói cũng sẽ luôn luôn không đủ.

Hôm nay nghe được câu trả lời của cô, đáy mắt anh lộ ra ý cười, “Đã như vậy, em cần phải thật cố gắng, anh sẽ ủng hộ quyết định của em.”

“Ừ.”

Lúc này, bầu không khí lại trở nên ngọt ngào, anh không hề nói đến chuyện rời đi, mà cô cũng không nhắc anh nên về nhà rồi.

“Cả buổi làm tài xế cho em rồi, không định mời anh uống chén trà sao?”

“Muốn uống một cốc cà phê xong rồi về không?”

Hai vợ chồng ăn ý đồng thời lên tiếng, sau khi nói xong, Lịch Thư Hòa có chút ngượng ngùng cúi đầu, còn Nghiêm Lập Cương khước miệng nhếch lên, đắc ý nhàn nhạt mỉm cười.

“Cà phê gói cũng được, anh không ngại.” Nói xong, anh thản nhiên một lần nữa đi tới sofa trong phòng khách ngồi xuống, sau đó bộ dáng nhàn nhã đợi cô pha cà phê.

Lịch Thư Hòa yên lặng đi vào bếp, dùng lò vi sóng nấu nước sôi, cô có loại kích động muốn đập đầu vào tường.

Nghiêm Lập Cương ngồi ở sofa nhìn cô bận rộn pha cà phê trong phòng bếp nhỏ hẹp đơn sơ, thỉnh thoảng thấy miệng cô mấp máy không biết đang lẩm bẩm cái gì, anh cuối cùng cũng hơi trầm tĩnh lại sau một ngày buộc chặt tâm tình.

Vừa nghĩ tới hôm nay bố vợ thừa dịp lúc cô không chú ý tới có nói với mình vài lời, đôi lông mày rậm liền nhúu lại, anh không chắc rốt cuộc có nên nói cho cô biết chuyện này hay không.

Có một số việc quan trọng anh vẫn luôn giấu kín trong lòng, nhất là tình hình hiện tại khi cảm tình giữa anh và cô mới ấm lại chưa được bao lâu.

Nghĩ đến chuyện kia, anh nhìn không được cảm thấy đau đầu, tất cả mọi chuyện đến cùng một lúc khiến cho anh trở tay không kịp.

Nhưng mà dù sao “chuyện kia” còn chưa hoàn toàn xác thực, anh trước tiên kéo dài thêm một thời gian nữa cũng không muộn.

Anh chỉ hi vọng, sự việc không nên phát triển theo tình hình xấu đi, nếu không đến lúc đó mặc dù bố vợ là người khởi xướng, nhưng anh vẫn là kẻ đồng lõa giấu giếm, có thể sẽ không được bỏ qua dễ dàng.

Mà nếu cô biết anh giấu chuyện kia lâu như vậy, anh không dám nghĩ đến cô sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Gần đây cuộc sống của Lịch Thư Hòa vô cùng bận rộn, lúc đầu cô chỉ cần đứng giờ lên lớp giảng dạy mấy người ở cửa hàng, thỉnh thoảng giúp đỡ đẩy nhanh tiến độ làm các sản phẩm thủ công, nhân tiện trông coi cửa hàng, mỗi ngày công việc phong phú nhưng lại không quá mức bận rộn. Nhưng bây giờ thì khác, ngoài việc tăng thêm các giờ giảng dạy ở trung tâm đào tạo, còn phải gấp rút chuẩn bị một số sản phẩm làm hàng mẫu và thành phẩm bán ra thị trường.

Nhưng mà cho dù bận rộn thế nào, cô vẫn sẽ tìm thời gian trở về nhà mẹ đẻ, vì gần đây sức khỏe của bố cô không được tốt, không ăn được nhiều, sắc mặt cũng kém khiến cô có chút lo lắng không yên.

Hôm nay, sau khi chọn mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, cô bắt taxi về nhà, ngồi trên xe cô vừa gọi điện cho bố vừa nghĩ không biết buổi tối nên nấu món gì để tắm bổ cho ông.

“Bố, hôm nay thế nào rồi? Có thèm ăn cái gì không?”

Lịch Vọng Quốc cười haha, thanh âm mặc dù có chút mệt mỏi, rã rời, nhưng vẫn lên tinh thần nói chuyện phiếm với con gái: “Không cần lo lắng cho bố, chỉ là mấy ngày nay không đặc biệt muốn ăn cái gì mà thôi. Gần đây không phải là con đang bận rộn với mấy cái lớp đào tạo gì đó hay sao? Chăm sóc tốt anh là được rồi.”

“Bố...” Rõ ràng là đang nói chuyện của ông, tại sao lại đảo ngược vấn đề lên đầu cô rồi.

Hai người đàn ông bên cạnh cô luôn luôn bảo vệ cô quá mức, khiến cô dễ khóc dễ cười không biết làm sao. Cô thực sự đã trưởng thành lâu rồi, không cần bọn họ xem cô như một cô bé không hiểu chuyện đời mà che chở.

Chẳng lẽ bọn họ không biết, cô cũng muốn dùng sức lực của chính mình để quan tâm, che chở cho bọn họ sao? Tuy rằng năng lực của cô có hạn, nhưng chỉ cần là điều cô có thể làm được, cô cũng muốn vì họ mà cố gắng.

“Được rồi, được rồi, không nói nữa, con không cần quá lo lắng, trong nhà vẫn có người giúp việc trông coi ba bữa của bố cơ mà, bố sẽ không để chính mình đói bụng đâu.” Lịch Vọng Quốc nói thì dễ dàng như vậy, nhưng thật ra ông phải cố gắng đem những lo lắng trong lòng mình đè nén lại.

Từ mấy năm trước sau khi làm phẫu thuật, ông liền cảm thấy tình trạng sức khỏe của mình càng ngày càng kém đi, nhưng vì bác sĩ nói chỉ cần sau khi tiếp nhận trị liệu chú ý điều dưỡng thì tỉ lệ sống sót vẫn rất cao, cho nên ông cũng không nghĩ nhiều, chỉ tận sức giữ gìn, chăm sóc cơ thể chính mình.

Nhưng mà không nghĩ đến, gần đây dường như thân thể lại bắt đầu cảm thấy khó chịu khiến ông không khỏi lo lắng.

Ông đã sống đến từng này tuổi, chuyện gì cũng đã trải qua, tất nhiên không có gì nuối tiếc, chỉ trừ cô con gái vẫn khiến ông không an lòng.

Trước đây khi mới phát hiện ra bệnh trạng của mình, ông sợ ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, nên mới vội vàng làm lễ đính hôn cho con gái trước, sớm tìm cho nó một chỗ dựa, miễn cho đến lúc gặp phải khó khăn gì một cô gái cá tính đơn thuần, nhu nhược như con bé ngay cả đến một người cũng không có để dựa vào thì thật hồng bét.

Cho nên khi nghe được chuyện hai vợ chồng con gái đang sống riêng, ông vừa tức giận lại vừa lo lắng. Bởi vì bệnh tình của ông tái phát, ông lo lắng con gái nếu thật sự bị ủy khuất, ông chỉ sợ chính mình cũng không thể chăm sóc con bé được bao lâu nữa, đến lúc đó chỉ còn một mình nó lẻ loi.

“Mỗi lần bố đều nói như vậy.” Cô khẽ cau mày, không tin những lời ông nói, “Tóm lại là con mua một ít thức ăn về nhà, hôm nay thím Chu không tới làm cơm, bố cũng đừng ra ngoài ăn, đợi lát nữa con về nấu.”

“Được rồi, vậy bố ở nhà chờ con...” Lịch Vọng Quốc cười trả lời, lại bắt đầu cảm thấy bụng âm ỉ đau, hơn nữa lần này so với lần trước càng kịch liệt hơn.

Lời còn chưa dứt, trên trán ông bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh, thậm chí ngay cả ống nghe cũng cảm không nổi, nặng nề rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang dội.

Trên taxi, Lịch Thư Hòa không nghe thấy thanh âm của ông nữa, nghĩ thấy có gì đó không đúng, vội vã luống cuống kêu lên: “Bố, sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhưng người bên đầu dây điện thoại vẫn không có một chút phản ứng, ngược lại sau đó truyền đến hai thanh âm đồ gì đồ và vật nặng rơi xuống trên mặt đất, cô gấp đến độ muốn khóc.

“Chú tài xế, chú làm ơn nhanh một chút! Trong nhà hình như xảy ra chuyện!” Cô hốt hoảng yêu cầu.

Tài xế taxi lơ mơ đoán được tình hình, không chút do dự liền đạp chân ga, còn không quên trấn an cô.

“Cháu gái, cháu yên tâm, mấy phút nữa sẽ đến. Tới lúc đó ta ở bên ngoài chờ cháu, nếu như cần đến bệnh viện, ta sẽ chở các người đi.” Ông nhiệt tình nói.

“Cảm ơn chú!” Lịch Thư Hòa hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm con đường phía trước, tâm trạng bất an lo lắng khiến cô không tự chủ được cắn nát môi mình.

Thật vất vả cuối cùng đã tới cửa nhà, cô thậm chí không chờ xe hoàn toàn dừng lại đã nhảy xuống trước, thiếu chút nữa khiến chân mình bị thương. Cô vọt tới cửa chính, tay run run từ trong túi xách móc chìa khóa ra, tra khóa vào ổ không biết bao nhiêu lần cũng không được, cô gấp đến nỗi muốn hét chói tai.

Chờ đến lúc mở được cửa, cô khấn cấp vọt vào phòng khách, khi thấy bố mình té trên mặt đất, cô nhịn không được hút một ngụm khí lớn, liền xông ra ngoài.

“Chú ơi, giúp cháu! Bố cháu ngã xỉu trên mặt đất, giúp cháu đưa ông đến bệnh viện.” Cô thở hồng hộc, thanh âm run rẩy hô lên.

Tài xế vừa nghe liền vội vã xuống xe, hai người lập tức vào nhà, chân tay luống cuống nhanh chóng đưa người lên xe.

Trên đường đến bệnh viện, Lịch Thư Hòa nhìn bố mình bên cạnh đầu đầy mồ hôi lạnh đang rơi vào hôn mê, cô cảm giác có một luồng khí lạnh thấu xương từ lòng bàn chân truyền lên.

Trời ơi! Sẽ không có chuyện gì...phải không?

Khuôn mặt Lịch Thư Hòa tái nhợt, không biểu tình ngồi ở ghế trên hành lang ngoài phòng bệnh, giờ phút này hành lang lặng ngắt gây ra một loại cảm giác tĩnh lặng đến khủng khiếp.

Lúc này vào tới bệnh viện cô theo bản năng liền mang ông tới một phòng bệnh ông đã từng nằm qua khi kiểm tra sức khỏe ở đây, lại không nghĩ rằng bản thân sẽ nhận được tin tức chấn động như vậy...

Bệnh nhân trước đó đã có bệnh sử cắt bỏ ung thu dạ dày, gần đây có phải bệnh lại tái phát hay không?

Cô hoảng hốt, sau đó nghĩ chính mình nên nói như thế nào đây...

Cô không biết...Khi đó, trên mặt cô tràn đầy mồ mị và khiếp sợ.

Bác sĩ nhìn biểu tình ngơ ngác của cô, thanh âm lại lạnh xuống vài phần “Thật không biết thanh niên các cô cậu ngày nay chăm sóc người già như thế nào nữa.” Sau đó liền rời đi.

Cô im lặng không nói gì, chỉ có thể đi theo nhìn y tá đem bố mình đẩy vào phòng kiểm tra, sau đó đẩy trở lại phòng bệnh nghỉ ngơi, rồi chờ kết quả báo cáo.

Từ đó trở đi, cô một mực ngồi bên ngoài phòng bệnh, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, không biết từ lúc nào bố bị ung thư dạ dày.

Hơn nữa quan trọng hơn là tại sao cô lại không biết?

Cô nên biết mới phải, bọn họ không phải là người thân duy nhất của nhau sao? Bố ngã bệnh vì sao không nói cho cô biết? Thậm chí, ông còn từng phẫu thuật một lần rồi, vậy mà cô chẳng hay biết gì?

Điều duy nhất có thể xác định là, bác sĩ nói phẫu thuật cắt bỏ đã là chuyện của mấy năm trước, bởi vì cho đến sau khi cô kết hôn, bố cô mới hơi thay đổi thói quen ăn uống của mình. Tuy rằng lúc đó cô cũng có chút nghi ngờ, nhưng bố luôn luôn nói bác sĩ kiến nghị nên thay đổi đồ ăn thức uống để phòng cao huyết áp để giải thích qua loa với cô.

Trên hành lang truyền tới tiếng bước chân dồn dập, cô chậm rãi quay đầu, liền thấy thân ảnh vội vàng hướng cô đi tới.

Nghiêm Lập Cương vừa nghe cô nói trong điện thoại, lập tức dừng cuộc họp, vội vội vàng vàng chạy tới.

“Hiện tại thế nào? Bệnh của bố có phải...” Lời đến khóe miệng, anh lập tức ngừng lại.

Lịch Thư Hòa đang ngồi trên ghế đột nhiên đứng lên, dáng vẻ mềm mại ngày thường không thấy đâu, lúc này hai tròng mắt tràn đầy dè dặt và lửa giận.

“Bệnh của bố em làm sao?” Cô lạnh lùng hỏi, hai tay nắm chặt thành quyền, dùng sức đến nỗi da thịt trắng nõn mơ hồ hiện lên gân xanh “Nghiêm Lập Cương, có phải anh đã sớm biết bệnh của bố em rồi không?” Cô trực tiếp gọi cả họ lẫn tên anh, đó là dấu hiệu cô sắp sửa nổi giận.

Nhìn thấy biểu tình như muốn phát điên của cô, Nghiêm Lập Cương biết sự tình cuối cùng không thể lừa dối được, trong lòng không khỏi cười khổ: “Đúng.” Anh bình tĩnh nhìn cô, không tìm bất cứ lý do gì để giải thích, thản nhiên thừa nhận.

Lịch Thư Hòa đầu tiên là sững sốt, không thể tin được anh có thể thoải mái thừa nhận như vậy, sau đó liền giận đến tái mặt, cảm giác trong thân thể có một cổ tức giận không ngừng gia tăng.

Trong mắt cô mang theo oán hận, khuôn mặt tái nhợt vì tức giận mà đỏ bừng, chất vấn “Anh biết từ bao giờ?”

Nghiêm Lập Cương không hề giấu giếm, thẳng thắn nói: “Trước khi chúng ta đính hôn.”

Thân thể cô hơi lung lay, nét mặt không thể tin được nhìn anh “Vì sao...vì sao muốn gạt em?” Vì sao cô lại là người biết cuối cùng. Cô muốn hét lên, nhưng cổ họng nghẹn lại, chỉ có thể từng chữ, từng chữ chậm rãi phun ra.

“Bố, ông ấy...ông ấy hi vọng anh không nói cho em biết.” Anh đau lòng nhìn cô vì bị đả kích mà thân thể tựa như lung lay sắp đổ, thở ra một hơi rồi nói tiếp “Ông hi vọng em không phải lo lắng nhiều chuyện như vậy, mong muốn em có thể sống hạnh phúc...”

Đủ rồi! Đây là lần thứ hai! Lần thứ hai, cô nghe được người đàn ông bên cạnh cô nói như vậy.

Lịch Thư Hòa nhắm nghiền hai mắt, ổn định đáy mắt nồng đậm đau đớn, một lúc lâu sau mới mở ra, chậm rãi hỏi: “Đối với các người mà nói, tôi là cái gì? Có phải cho rằng tôi là một người yếu ớt? Có phải cho rằng chỉ cần không có các người, tôi liền sống không nổi có phải không?”

Nghiêm Lập Cương trầm mặc, chau mày, chẳng biết nên nói gì để an ủi cô.

Anh sớm biết bố vợ đem chuyện này giấu kín, lúc trước khi ký vào hiệp nghị kia, anh đã từng hỏi qua tại sao ông lại muốn vội vàng sắp xếp chuyện này, ông cũng đã cho anh biết đáp án.

Anh từng nghĩ tới, bọn họ giấu giếm chuyện này, sau khi cô biết, nhất định sẽ không cách nào tha thứ, anh đoán quả không sai, ít nhất hiện tại anh xác thực lần đầu tiên thấy cô dường như muốn suy sụp, bộ dáng như vậy của cô ngay cả tại buổi tối hôm có nói chia tay anh cũng chưa từng thấy qua.

Cô cần môi, nhìn anh trầm mặc, trong mắt lộ ra thất vọng.

“Mặc kệ là lý do gì, tôi cũng không thể tha thứ cho sự lừa dối của hai người.” Cô lạnh lùng xoay người, hơn nữa sau đó còn nói: “Nhất là tôi đã từng tin tưởng anh như vậy, cứ cho rằng anh hẳn là rõ ràng đối với tôi điều gì là quan trọng nhất, nhưng anh lại lừa dối tôi...Nghiêm Lập Cương, chuyện tái hợp, suy nghĩ một chút nữa đi.”

9. Chương 9

Trong phòng bệnh, Lịch Vọng Quốc suy yếu nằm trên giường, ngồi bên cạnh là con rể của ông, mà người ngồi bên chiếc bàn nhỏ đối diện giường bệnh đang phụng phịu gọt táo là con gái của ông.

Ba người đều không nói tiếng nào, trong phòng bệnh yên tĩnh đến ngay cả âm thanh vỏ táo rơi trên mặt giấy báo cũng nghe được rõ ràng, bầu không khí ngột ngạt khiến người ta nhin không được cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Đúng vậy, là kinh hồn bạt vía, nhất là khi Lịch Vọng Quốc nhìn thấy Lịch Thư Hòa dùng sức lên con dao nhỏ đem quả táo cắt đôi, rồi lại cắt tư, khiến trái tim ông không khống chế được đập nhanh vài cái.

Mặt ông nhăn lại thành một đoàn, đối với loại không khí quỷ dị hiện tại ra sức suy nghĩ, mặc dù như vậy đối với một bệnh nhân cần nghỉ ngơi như ông không tốt chút nào, nhưng ông không còn cách nào khác là phải nghĩ ra biện pháp nào đó để thay đổi bầu không khí bất thường này.

“Khụ...khụ...khụ...”

Bị tiếng ho khan cổ tình của ông cắt ngang, vốn quả táo đã được cắt làm bốn miếng, đột nhiên lại bị dao nhỏ trên tay Lịch Thư Hòa mạnh mẽ đi xuống, từ bốn phần liền biến thành sáu phần, điều này rõ ràng cho thấy người cầm dao đang không vui vẻ gì, khiến Lịch Vọng Quốc thoáng chốc im bật, chỉ có thể im lặng nhìn cô tỉ mỉ gọt từng miếng táo, sau đó xếp vào đĩa, rồi lại tiếp tục cầm đĩa lên.

Lịch Thư Hòa bưng đĩa hoa quả từ trên ghế đứng lên, ngay khi Lịch Vọng Quốc cho là mình ít nhất có thể dùng ít trái cây thăm giọng trước khi đi vào câu chuyện chính thì cô lại xoay người đi ra phía ngoài.

“Thư Hòa, hoa quả kia...”

Lịch Thư Hòa mặt không biểu tình xoay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Đây là gọt cho y tá ăn. Bố, bây giờ bố vẫn không thể ăn được cái gì, con nhớ không sai đi?”

Lịch Vọng Quốc sao mà chịu nổi sự đối xử lãnh đạm của cô, tâm cả kinh, vội vài gật đầu cười khổ một cái, không dám nói thêm gì nữa.

Lịch Thư Hòa nói xong quay đầu lại, tư thế lãnh ngạo đi ra ngoài, để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ ở trong phòng.

Hừ! Lần này cô giận thật, ai bảo bọn họ đem chuyện quan trọng giấu cô lâu như vậy chứ, nếu cô thực sự không biểu lộ chút tức giận vì bị lừa dối thì ai biết lần sau bọn họ còn có thể cấu kết với nhau giấu cô chuyện gì nữa hay không.

Nhìn con gái đi ra ngoài, Lịch Vọng Quốc giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhin không được nhìn về phía gương mặt nghiêm túc của con rể: “Ta nói con nha! Chỉ biết ngồi đây mà ngây người, đó là vợ của con đó.”

Nghiêm Lập Cương ngẩng đầu liếc mắt nhìn bố vợ, nhàn nhạt trả lời: “Đó cũng là con gái của ngài.”

Lịch Vọng Quốc bị anh chặn họng, chỉ biết lẩm bẩm bất mãn: “Nếu không phải tại con làm lộ chuyện, hôm nay chúng ta sẽ phải chịu đối xử như vậy sao?”

“Nếu như lúc đầu ngài không giấu cô ấy chuyện này, còn liều mạng bắt con giúp ngài che giấu, ngày hôm nay chúng ta cũng sẽ không phải chịu loại lạnh nhạt này.” Nghiêm Lập Cương cũng không chịu thua kém mở miệng.

Lịch Vọng Quốc nhe răng trợn mắt nhìn anh chằm chằm: “Tiểu tử thôi, bây giờ công ty to rồi liền không đem ông già này để vào trong mắt đúng không?”

“Việc đó với việc này một tí liên quan cũng không có.” Nghiêm Lập Cương cầm lấy quả táo bên giường, vừa tự tay gọt lấy, vừa nhàn nhạt đáp lại.

“Tóm lại, trước hết nghĩ biện pháp khiến Thư Hòa không tức giận nữa mới được.” Một lát sau Lịch Vọng Quốc thở dài, bắt đầu dĩ nhiên.

“Con nghĩ lần này khả năng không dễ.” Vừa nghĩ tới tình hình ngày hôm trước, Nghiêm Lập Cương liền cảm thấy lớn chuyện rồi, so với lần trước anh nằm viện tuyệt đối chỉ có khó giải quyết hơn chứ không kém.

Sự thất vọng nơi đáy mắt, cùng với khuôn mặt lạnh lùng của cô đều không giống như giả bộ, cô hoàn toàn đau lòng và phẫn nộ...Nghiêm Lập Cương khẽ cau mày, cùng bố vợ thở dài nhìn nhau.

“Aizz, lần này lại không phải là bệnh cũ tái phát, mà là loét dạ dày, sớm biết như vậy ta đã tự mình đi bác sĩ làm kiểm tra, nếu vậy sẽ không bị con bé bắt gặp...” Lịch Vọng Quốc hối hận không thôi.

Nghiêm Lập Cương nhìn ông một cái, xem thường nói: “Cho dù không phải bệnh cũ, cũng nên đi khám bác sĩ, nếu như bố chịu sớm chữa trị, thì chuyện gì cũng không xảy ra. Không đúng, nên nói là, ngay từ đầu nếu như bố không bắt con giấu giếm cô ấy chuyện này thì hôm nay chúng ta đã chẳng phải khổ sở rồi.”

“Điều này...ai mà biết triệu chứng loét dạ dày với ung thư dạ dày lại giống nhau như vậy?” Lịch Vọng Quốc thẹn quá hóa giận phản bác. Đầu là dạ dày đau nhức, còn không muốn ăn uống gì, hơn nữa đi ngoài phân đen, không thể trách ông hoài nghi như vậy được.

“Hôm qua bác sĩ có nói hai bệnh này thật ra vẫn có những điểm khác biệt, giá như ngay từ đầu bố chịu đến bệnh viện sớm cũng không đến mức khiến cho bệnh loét dạ dày trở nên nghiêm trọng như vậy.” Nghiêm Lập Cương cũng không phải là chuyện gì cũng chưa làm, ngày thứ hai sau khi bố vợ nhập viện anh đã đi tìm bác sĩ hỏi rõ ràng.

Trước đó, bố vợ anh căn bản là chưa đi khám bác sĩ mà tự mình suy đoán lung tung, rồi đem tin tức sai lầm đó nói cho anh biết, mới có thể xảy ra chuyện hôm nghe được điện thoại của Thư Hòa anh liền cho rằng bệnh ung thư của bố vợ tái phát, nhất thời không khống chế được mới lộ ra ngoài.

Lịch Vọng Quốc cuối cùng cũng không phản bác nữa, nặng nề thở dài “Lập Cương...con là con rể của ta đúng không? Con rể cũng là con đúng không?”

Nghiêm Lập Cương nhìn ông bĩu môi, chắc là đoán được bố vợ muốn nói gì.

Lúc này, Lịch Vọng Quốc bất chấp cái gì mà phong độ của trưởng bối, tiếp tục vô lại nói: “Nếu là con rể, có một số việc...con có phải là nên thay ta làm một chút đúng không?”

Nghiêm Lập Cương nhìn quả táo đã được gọt sạch sẽ trên tay, lông mày nhện không được cang cau chặt hơn, vứt quả táo sang một bên, rút khăn giấy lau lau tay, sau đó mới quay đầu lại nhìn về phía vị đang nằm trên giường bệnh kia.

“Muốn con làm gì?”

“Đi cầu xin Thư Hòa tha thứ, nói con không phải cố ý.” Lịch Vọng Quốc cười híp mắt cho ý kiến.

Bố vợ thật đúng là dám nói, muốn anh đi cầu xin vợ tha thứ, lại còn nói không phải anh cố ý?

Nghiêm Lập Cương không nói lời nào chỉ lẳng lặng nhìn lão ngoan đồng trước mắt, nhất thời có loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Anh đương nhiên không phải cố ý, bởi vì chủ mưu toàn bộ chuyện này là vị nằm trên giường kia, anh cùng lắm chỉ là bị bắt buộc mà thôi.

Nhưng anh có thể làm gì khác đây? Cũng chỉ biết nghe theo, ai bảo bố vợ không chỉ là quý nhân lúc anh khởi nghiệp mà còn là người thân duy nhất của vợ anh nữa.

Bởi vì công việc của hai vợ chồng đều rất bận rộn cho nên đã sớm có ý định thuê y tá chuyên nghiệp chăm sóc Lịch Vọng Quốc.

Đợi khi y tá đến, hiểu đại khái tình hình của Lịch Vọng Quốc, Lịch Thư Hòa xác định không còn vấn đề gì nữa liền cầm túi xách ra về. Mà Nghiêm Lập Cương tự động bị cô bỏ qua, ngay cả một cái liếc mắt cũng tiếc rẻ cho anh.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi bệnh viện, thấy cô đi đến ven đường bắt xe, anh cau mày, lập tức tiến lên ngăn cản.

Nhưng cô mặc kệ sắc mặt đen thui của anh, vẫn đi đến bên mép đường, tiếp tục gọi xe.

Nghiêm Lập Cương không muốn để cô tiếp tục hờn giận như vậy, nhanh chóng đuổi theo “Đi thôi, anh đưa em về.”

Lịch Thư Hòa không nhìn thẳng vào anh, vòng qua người anh “Không cần, tôi có tiền có thể gọi xe.”

Khi cô đi qua người anh, anh nhanh tay nắm lấy tay cô “Em muốn giận tới khi nào?”

Giữa giữa nửa ngày cũng không tránh thoát được, Lịch Thư Hòa ngẩng đầu nhìn anh, cũng học anh phụng phịu, lãnh đạm nói: “Tôi làm sao dám giận? Tôi có thể tức giận sao? Các người hi vọng khiến tôi tức giận sao? Ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng giấu tôi, tôi không biết mình còn có chuyện gì không cần các người phê chuẩn.”

Nghiêm Lập Cương biết cơn tức của cô chưa nguôi, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn kéo cô đi tới công viên nhỏ cạnh bệnh viện, không muốn để chuyện tranh chấp của bọn họ trở thành tâm điểm cho người đi đường.

“Chuyện này, anh có thể giải thích.” Anh kiên nhẫn nói.

Giải thích? Vừa nghe thấy lời này, bao nhiêu bức bối cùng bất an dồn nén trong lòng hai ngày nay của Lịch Thư Hòa toàn bộ bộc phát. Cô hất mạnh tay anh ra, không tự chủ được gào lên giận dữ “Tôi không cần giải thích! Các người lừa tôi lâu như vậy, nếu như lần này bố bị loét dạ dày không bị tôi bắt gặp, có phải tôi sẽ mãi mãi không bao giờ biết đến chuyện kia hay không?”

Mấy ngày nay chỉ cần nghĩ đến điều này cô liền nhẹn không được muốn khóc, nhưng lại phải cố kiềm nén, khiến bản thân nhìn có vẻ bình tĩnh lãnh đạm, bởi vì cô không muốn dùng nước mắt để biểu đạt tâm tình, không muốn để bọn họ nghĩ rằng ban đầu họ làm như vậy là đúng...bởi vì cô quá mức đơn giản, quá mềm yếu, cho nên bọn họ mới đem chuyện nghiêm trọng như vậy giấu cô, tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho cô.

“Bình tĩnh một chút!” Anh cầm lấy tay cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, cố gắng khiến cô trấn tĩnh lại.

Mắt cô đỏ lên, tóc tai hơi rối loạn, một tay bị anh nắm, tay còn lại nhẹn không được đánh lên người anh, thậm chí ngay cả túi xách trên tay cô cũng “ân cần” thăm hỏi anh.

“Có biết các người rất quá đáng hay không? Có biết lúc tôi nhìn thấy bố ngã trên mặt đất trong lòng có cảm giác gì hay không? Có biết lúc ở trong bệnh viện, lần đầu tiên nghe bác sĩ nói dạ dày của bố từng phải làm phẫu thuật cắt bỏ trong lòng tôi là cảm giác gì hay không? Các người có biết hay không, nếu như...nếu như bố thực sự vì phát bệnh mà ra đi khi tôi không biết gì cả, tôi sẽ như thế nào đây?”

Nói xong lời cuối cùng, rốt cuộc cô cũng không nhẹn được nước mắt rơi đầy mặt, khí lực giây dựa cũng không còn, những lời chất vấn cũng trở nên nghẹn ngào.

Nghiêm Lập Cương mím chặt môi, đem vợ yêu đang khóc lóc ôm vào lòng “Anh biết, anh biết, nhưng anh và bố không muốn khiến em lo lắng. Khi bố nói cho anh biết, cũng nói chỉ cần phẫu thuật sẽ khỏi hẳn. Sau đó mấy năm nay, bố rất chú trọng điều dưỡng cơ thể, chính là sợ em sẽ quá lo lắng cho ông.”

“Nhưng mà hai người sao có thể không nói cho em biết một chút gì?” Cô ngẩng đầu từ trong ngực anh, tức giận hỏi lại “Cho dù lúc đầu không muốn em lo lắng, nhưng sau khi phẫu thuật xong thì sao? Mấy năm nay một câu cũng không nói?”

“Nói cho em biết, sau đó thì sao? Có thể thay đổi được gì?” Anh hỏi lại cô, hai mắt chăm chú quan sát từng biểu tình trên khuôn mặt cô.

Thoáng chốc cô ngây ngẩn cả người, hiển nhiên chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nghiêm Lập Cương thấy cô không cách nào trả lời, vội vã xoa dịu tiếp tục tẩy não cô: “Ngoại trừ thêm một người lo lắng, thêm một người phiền não, việc gì cũng không thể làm, đúng không?”

Lịch Thư Hòa gục đầu xuống không nói một câu, không cách nào phản bác.

Thấy thái độ của cô có dấu hiệu dịu xuống, anh nhẹ giọng nói: “Lúc đầu khi mới phát hiện thì ung thư dạ dày của bố đang ở giai đoạn đầu, bác sĩ nói có thể tiến hành cắt bỏ, chỉ là không xác định được bệnh có thể

nhANH chóng tái phát hay không. Sợ khi thấy bố điều trị sẽ khiến em đau đớn, anh và bố mới quyết định trước không nói cho em biết, sau khi phẫu thuật kết quả lại tốt, anh và bố cảm thấy cũng không cần thiết phải nói cho em biết.”

Lịch Thư Hòa vẫn có chút không cam lòng bị bọn họ lừa dối, nhưng cô không thể không thừa nhận anh nói dường như chết tiệt rất chính xác.

“Đừng giận nữa nha? Hôm nay bố nhìn em không nói lời nào, lúc em về ông rất khó chịu, sắp muốn khóc...” Để đạt được mục đích Nghiêm Lập Cương không tiếc thay người nào đó bịa đặt.

Khổ nhục kể từ trước đến nay dùng trên người cô đều hữu hiệu, chỉ có điều bây giờ anh không thích hợp tự mình ra trận, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất vị trưởng bối kia một chút.

“Thật vậy à?” Nghĩ đến bố mình đến bây giờ còn không thể ăn uống được gì, đáng về suy yếu nằm trên giường, hai ngày nay còn phải nhìn thái độ thật không tốt của mình, trong lòng cô hơi lo lắng.

“Không bằng...chúng ta trở lại xem bố một chút đi?” Cô khẩn cầu nhìn anh, trong lòng càng nghĩ càng áy náy.

Đối với người bố thân sinh ra mình mà dùng loại thái độ đó, quả thực không nên.

Nghiêm Lập Cương cùng Lịch Thư Hòa trở lại phòng bệnh, Lịch Vọng Quốc không nghĩ tới con rể ông tay chân lại nhanh như vậy, mới một lát đã có thể mang con gái khuyen quay lại, thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Không phải là con rể dùng chiêu quỳ xuống tranh thủ xin tha thứ đấy chứ? Ông nghi ngờ nghi.

Từ nụ cười ẩn nhẫn trên mặt bố vợ, Nghiêm Lập Cương đại khái có thể đoán ra ông đang nghĩ cái gì, anh nhú mày, lúc này tốt nhất là không nên giải thích thêm cái gì, dù sao anh dùng phương pháp không tệ, mà anh không cảm thấy bố vợ sẽ muốn biết.

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau trên không trung, sau đó cả hai cùng nở nụ cười.

Nói chung, cần gì biết anh dùng phương pháp gì, chỉ cần đem Lịch Thư Hòa vui vẻ trở lại là tốt rồi. Hai người ở trong lòng đồng thời yên lặng nghĩ.

10. Chương 10

Sự việc trong tiệc rượu đêm hôm đó rất nhanh liền lan truyền trong công ty, nhất là chuyện chủ tịch hát một đoạn cầu xin vợ tha thứ càng khủng bố hơn, không chỉ công nhân viên trong công ty hầu hết đều xem qua, mà ngay cả đến người nằm ở nhà tĩnh dưỡng như Lịch Vọng Quốc cũng may mắn xem được đoạn cắt đã được biên tập này.

“A, thực sự là không nghĩ tới thì ra Lập Cương cũng có mặt lãng mạn như vậy.” Ngồi trên sofa chậm rãi ăn hoa quả, một bên ông xem ti vi ghi lại đoạn cắt kia, một bên buồn cười lên nhìn trộm người nào đó ngồi bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn không nhúc nhích.

Nghiêm Lập Cương ngồi một bên xem tài liệu, đối với sự trêu chọc của bố vợ không chút để ý, ngược lại Lịch Thư Hòa bị bố xem thấy hình ảnh hai người lãng mạn thật sự rất xấu hổ.

“Được rồi, được rồi, đừng xem nữa.” Cô tắt TV đi, tiện thể lấy luôn đĩa CD ra.

“Không xem thì không xem.” Lịch Vọng Quốc nói. Dù sao chờ mấy ngày nữa cùng mấy người bạn già nói chuyện phiếm lại lấy ra xem kĩ càng là được.

“Được rồi, bây giờ hai đứa hòa hợp rồi, vậy khi nào mới chịu sinh cho ông già này một đứa cháu trai đây? Ta vậy mà già rồi, không cách nào chờ thêm một năm lại một năm nữa đâu.” Lịch Vọng Quốc nửa đùa nửa thật hỏi.

“Điều này...con không biết, hỏi anh ấy đi.” Từ lúc kết hôn cho tới giờ, Lịch Thư Hòa cũng rất muốn có một đứa con, nhưng mà công việc của chồng cô bận rộn, hơn nữa trước đây tình trạng của bọn họ không được tốt, cũng không thích hợp mang thai đứa nhỏ, cho dù cô muốn sinh cũng sinh không được.

Dù sao cô cũng không phải là amip có thể tự mình sinh con.

(Amip hay trùng biến hình hoặc trùng chân giả là các dạng sự sống đơn bào có đặc trưng là hình dáng không theo quy luật nhất định, sinh sản bằng cách tự phân chia.)

Nghiêm Lập Cương xem xong tài liệu liền cất đi, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, sau đó dựa sát vào người cô nói: “Còn chưa xuất phát sao? Nếu không đi bây giờ, chúng ta sẽ đến hôn lễ muộn mất.”

“Đúng vậy nha!” Lịch Thư Hòa lúc này mới phát hiện đúng là sắp đến giờ hôn lễ bắt đầu, cô liền vội vàng đứng lên, sửa sang quần áo đầu tóc một chút, sau đó cầm lấy áo choàng vắt trên tay.

“Vây bọn con đi đây.” Sau khi vẫy tay với bố, cô kéo chồng đi ra phía cửa.

Lịch Vọng Quốc nhìn bóng lưng hai người rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Aizz, thật hi vọng bọn trẻ sớm sinh cho ông một đứa cháu trai, như vậy bọn chúng một nhà ba người sẽ thực sự viên mãn.

Tiêu Trân Trân tuy tổ chức hôn lễ vào mùa đông, nhưng hiển nhiên ông trời đối với cô ấy cũng không tệ, hôm nay thời tiết ấm áp, có mặt trời xuất hiện, nhiệt độ cũng tăng lên không ít.

Vốn Tiêu Trân Trân dự định để Lịch Thư Hòa làm phù dâu, nhưng cô kiên quyết từ chối.

Nguyên nhân thứ nhất là bởi vì cô sớm đã là phụ nữ có chồng, phù dâu vẫn nên để cô gái độc thân tới làm thì thích hợp hơn. Thứ hai là vì phù dâu còn lại là Tần Tang.

Có Nghiêm Lập Cương ở đây, Tần Tang cũng sẽ không giống như lần trước phát điên xông lên đánh cô, nhưng cô cũng không dám bảo đảm ngày hôm đó Tần Tang có bày ra khuôn mặt không dễ chịu hay không.

Bởi vì Tần Nguyên Lăng mời không ít đồng nghiệp ở công ty tới tham gia hôn lễ, cho nên khi vợ chồng Nghiêm Lập Cương đến, nhận được không ít tiếng kinh hô từ mọi người.

“Người kia có phải là chủ tịch không vậy? Thực ra nhìn gần cũng không đến nỗi khủng bố mà, hơn nữa anh ấy đối với vợ thật lãng mạn nha, nghe nói hôm tiệc rượu cuối năm, còn hát tình ca cho chủ tịch phu nhân nghe nữa.”

“Đúng vậy, hơn nữa nghe nói bọn họ kết hôn cũng lâu rồi, kết hôn nhiều năm như vậy mà tình cảm vẫn rất tốt đẹp, khiến người khác hâm mộ chết đi được.”

“Lúc đầu cứ tưởng chủ tịch cực kì nghiêm túc, nhưng mà sau khi nghe qua anh ấy hát, đột nhiên cảm thấy chủ tịch rất hấp dẫn nha...”

Một đám phụ nữ tụ tập một chỗ thảo luận sôi nổi, vừa đi vừa trò chuyện còn không nói lại còn chậm rãi đi ra phía xa, giống như muốn tìm một chỗ rộng rãi để các cô có thể nói chuyện một cách thoải mái.

Đúng cách đó không xa Nghiêm Lập Cương và Tần Nguyên Lăng đang nói chuyện trên trời dưới đất, sắc mặt đều không khỏi có chút mất tự nhiên, chỉ có điều Tần Nguyên Lăng là vì chuyện nhần cười dẫn đến gương mặt nhăn nhó, còn Nghiêm Lập Cương sắc mặt lại có chút không vui.

Tuy rằng đã sớm dự liệu sẽ gây ra một ít rắc rối, nhưng Nghiêm Lập Cương chỉ nghĩ cùng lắm làm ọi người ngạc nhiên sợ hãi một chút thôi, ai ngờ không nghĩ đến lại kéo ra một đồng những lời bàn luận mê trai.

Phụ nữ bây giờ ngoài soi mói những chuyện bát quái sẽ không có đề tài khác có thể thảo luận hay sao?

“Chủ tịch, xem ra có ngài ở đây khí thế của người trong công ty chúng ta sẽ rất thịnh.” Tần Nguyên Lăng không sợ chết trên chọc anh.

Thật ra bọn họ là bạn học thời đại học, quen biết đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy anh được hoan nghênh như vậy ở trong đám phụ nữ. Tần Nguyên Lăng có chút cảm khái nghĩ.

Nếu không phải trước đây Nghiêm Lập Cương lúc nào cũng bày ra bộ mặt cá chết, thì dựa vào ngoại hình tuấn tú, năng lực xuất sắc của anh sao lại không có hoa đào? Chỉ có thể trách tính tình anh không tốt cho nên đến ngay cả một cái nụ hoa cũng không có, chính mình lần đầu tiên nghe được tên anh với tên một người con gái dính liền một chỗ chính là cô vợ của anh bây giờ.

Có điều khi đó hai người bọn họ đã đính hôn, tin tức này khiến anh ta và bạn bè quen biết Nghiêm Lập Cương hầu như sợ tới mức lao đảo.

Điều bọn họ không thể tin được chính là thật sự có một người con gái có thể chịu được một người nghiêm túc, không thú vị, đem công việc trở thành “vợ bé” như Nghiêm Lập Cương?

Nghiêm Lập Cương lúc đó nghèo ai cũng biết, quần áo trên người luôn luôn bao ngày như một, cùng một kiểu dáng, cùng một nhãn hiệu (kiểu như mua cả lô về mặc dần chỉ khác màu thôi ý), không có bất cứ cảm xúc thiết kế nào trên trang phục của anh.

Ăn uống càng không cần phải nói, nơi anh thường hay lui tới chần chẫn là những quán ăn nhỏ, chỉ cần hơn mười tệ là có thể ăn no, anh tuyệt đối không lãng phí tiền để mua những thứ đồ ăn khác.

Một người đàn ông đối với mình buồn xỉn như vậy, làm bọn họ nhin không được yên lặng suy đoán người phụ nữ mà anh muốn kết hôn rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại bằng lòng trở thành “người phụ nữ vĩ đại” ở phía sau người đàn ông này?

Bọn họ nghĩ, cô gái này nếu không phải so với Nghiêm Lập Cương còn tiết kiệm hơn, thì chính là một người đã quen chịu khổ rồi.

Nhưng mà không nghĩ tới, khi lần đầu tiên thấy cô dâu trong ngày kết hôn, tất cả đều kinh sợ...

Vợ anh cho người khác cảm giác của một tiểu thư khuê các, tuy rằng không mặc lễ phục cô dâu, nhưng chỉ cần nhìn là biết lễ phục trên người không hề tùy tiện, còn có giọng nói dịu dàng, nụ cười ngọt ngào, thỉnh thoảng đối với chồng bày tỏ e thẹn, tất cả khiến cho bạn bè của Nghiêm Lập Cương có mặt ở đây không ngớt cảm thán anh tốt số, có thể lấy được một người vợ như vậy.

“Nếu cậu đã ăn uống no say rồi, tôi có thể không ngại tại tiệc cưới này vui chơi một trận, điều kiện tiên quyết là hôm nay cậu và vợ cậu phải phân phòng ngủ.” Nghiêm Lập Cương hừ lạnh một tiếng, đối với sự trêu chọc của anh ta không chút lưu tình phản kích.

“Hôm nay tôi là chú rể nha, sao anh có thể nguyên rửa tôi tới nay giường không phòng trống, đây là chuyện bạn bè nên làm sao?”

“Bỏ mặc em gái đánh vợ của tôi không can thiệp, chính là việc bạn bè nên thể hiện sao?” Nghiêm Lập Cương lập tức mang chuyện hôm trước nói ra.

Khi đó, mặc dù anh không hỏi Thư Hòa dấu vết trên mặt là thế nào, nhưng không có nghĩa là anh không quan tâm, sẽ không đi hỏi, đi thăm dò. Mà Tần Tang thân là người gây ra chuyện, sau hôm đánh người cũng tự động tạm thời rời khỏi vị trí công tác, cho dù thiếu một trợ lý giỏi có chút không muốn, nhưng hành động cô ta ra tay đánh Thư Hòa chính là không đúng.

Chỉ có điều, Tần Tang hiện tại không thuộc sự quản lý của anh, nhưng nếu món nợ này tính trên đầu vị anh trai tốt – Tần Nguyên Lăng này cũng không quá đáng đi?

“Đều là chuyện trước đây rồi...” Tần Nguyên Lăng sững sốt, không nghĩ tới anh cũng biết chuyện đó.

Bởi vì Nghiêm Lập Cương vẫn luôn không nói, chính mình liền cho rằng anh không biết chuyện, sau đó bận rộn chuẩn bị lễ cưới liền quên đi chuyện đó, nhưng cẩn thận suy nghĩ kỹ một chút, bản thân mình căn bản là nghĩ quá tốt đẹp rồi, dựa vào việc yêu vợ như mạng của anh làm sao có thể quên được. Quả nhiên...

“Có một số việc không phải thời gian trôi qua là có thể quên được.”

“Đúng là như vậy. Nhưng mà...Tiểu Tang hiện tại đã rời đi rồi, cậu xem như nể mặt tôi, coi như chuyện này không tồn tại, dù sao Tiểu Tang chỉ là quá thích cậu...”

“Thích tôi?” Nghiêm Lập Cương không cho là đúng nhìn anh ta: “Cô ta thích tôi là chuyện của cô ta, liên quan gì đến vợ tôi. Nếu như cậu nói không có cách nào đáp lại tình cảm của cô ta là lỗi của tôi, tôi đây có thể để cho cô ta đánh, không sao cả, chỉ cần cô ta dám, nhưng vợ tôi đã làm sai điều gì, cũng không phải để cô ta tùy tiện đánh.”

Tần Nguyên Lăng sờ sờ cái mũi, sau đó thở dài nói: “Lập Cương, tính cách của cậu cũng quá cực đoan đi, thích thì đem người ta cưng chiều lên tận trời, không thích lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả một chút hi vọng cũng không để cho người ta.”

“Nghiêm Lập Cương dùng loại ánh mắt ngu ngốc nhìn anh ta: “Không thích chính là không thích, vì sao phải mập mờ làm gì? Huống chi, tôi cũng đã sớm kết hôn rồi, nếu còn biết xấu hổ thì cũng sẽ không có ý nghĩ không an phận nào khác. Mà đối với loại người ngay cả tự tôn, đạo đức cũng không có, tôi cần gì phải quá khách khí đối với cô ta?”

Bị anh nói đến cứng mồm cứng miệng, Tần Nguyên Lăng xấu hổ cười cười.

Nghiêm Lập Cương nhìn về phía vợ anh đang đi về bên này, nghĩ không cần phải cùng Tần Nguyên Lăng tốn hơi thừa lời anh liên vọt và cất bước.

Đi được ba bước, anh đột nhiên quay đầu nói: “Tần Nguyên Lăng, vì cậu là bạn tôi nên tôi mới nói cho cậu biết, với tôi mà nói, tình yêu không có mảnh đất màu xám, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, có vài người không phải là không đủ tốt, mà là bởi vì ngoại trừ Thư Hòa tôi căn bản là không thấy ai khác cả. Cậu nghĩ tôi ngay cả một tia hi vọng cũng keo kiệt cho người ta, thực ra tôi chỉ cảm thấy tàn nhẫn một chút mới tốt cho họ.”

Tần Nguyên Lăng ngây ngốc đứng tại chỗ, thật lâu không hoàn hồn, không thể tin được Nghiêm Lập Cương, cái con người kia cũng sẽ nói ra những lời như vậy.

Một hồi lâu sau, anh ta vòng qua chỗ mới vừa rồi hai người đứng, đi tới bên cạnh một bồn hoa, nhìn người đứng ở đằng sau, thật sâu thở dài nói: “Nghe được rồi chứ? Nên chết tâm đi.”

Tần Tang thần sắc quật cường nói: “Tất cả em đều nghe thấy, cùng với suy nghĩ của em cũng không khác biệt mấy.” Cô ta sớm biết chính mình chỉ là ôm giấc mộng không bao giờ trở thành hiện thực.

Cô đã sớm hiểu rõ rồi, Nghiêm Lập Cương người như vậy, xử lý tình cảm cũng có nguyên tắc của anh, đen và trắng hoàn toàn đối lập, không có màu xám mập mờ không rõ.

Lịch Thư Hòa đối với anh mà nói, chính là tình yêu say đắm, mà cô ta cùng lắm chỉ là một trong số những người thích anh mà thôi.

Nhìn chồng từ bên kia hành lang đi tới, Lịch Thư Hòa nhin không được hỏi: “Sao vậy? Ai chọc tới anh? Sắc mặt kém như vậy?”

Nghiêm Lập Cương dừng bước lại nhìn cô, không để ý nói: “Anh tưởng biểu cảm trên mặt anh hẳn là hầu như không thay đổi chứ.” Nói cách khác, cô từ đâu lại có thể nhìn ra tâm trạng anh không tốt?

Cô nở nụ cười, dùng ngón tay đo lông mi, mắt, khóe miệng còn có cái trán, bốn chỗ trên mặt anh.

“Thực ra cũng không rõ lắm, nhưng chỉ cần thời gian quan sát, vẫn nhận ra khác biệt. Ví dụ khi anh nhíu mày biểu thị nghi vấn, lúc vui vẻ thì khóe mắt sẽ hơi giương cao, nếu là rất vui sướng thì ngay cả khóe miệng cũng sẽ cong lên, tuy rằng không quá rõ ràng.

Khi tức giận, trán anh sẽ nhăn lại, nếu như là rất tức giận, ngoài cái trán nhăn ra, khóe miệng cũng sẽ mím lại thành một đường thẳng tắp...Nói chung, cũng chỉ là những biểu hiện nhỏ xíu xíu thôi.” Nói xong, chính cô cũng có chút ngượng ngùng.

Cô tự hào có thể nhận ra tâm tư của anh từ những chi tiết rất nhỏ, nhưng cũng xấu hổ không thôi, giống như cô không có việc gì đều đi quan sát về mặt của anh vậy.

Anh bất ngờ nhìn cô: “Anh còn không biết thì ra đối với anh em bỏ nhiều tâm tư nghiên cứu như vậy?”

Đôi mắt sáng sủa nhìn anh: “Anh đối với em cũng nghiên cứu không ít đi.”

“Có ý gì?” Anh lại nhíu mày.

“Thứ ba, khi pha nước đường đồ, nhớ phải thêm một chút mật táo, chỉ đường đồ tinh khiết không sẽ quá ngấy, cô chủ không thích uống...Thứ nhất, cô chủ thỉnh thoảng không thích ăn bữa sáng, nhớ kĩ ít nhất phải

bắt cô ấy uống một cốc sữa tươi, nếu như có thể bên trong thêm một ít bột yến mạch để bổ sung dinh dưỡng...Còn có, giặt quần áo thì phải dùng nước giặt tinh khiết từ thiên nhiên, không thể dùng nhãn hiệu bột giặt X, da cô chủ sẽ bị dị ứng...Phía sau còn có rất nhiều, cần em nói ra từng việc một không?”

Thực ra, khi cô nói đến câu thứ hai, anh liền biết cô sẽ nói cái gì tiếp theo, vì đó là tất cả những gì anh đã ghi lại trong quyển sổ nhỏ đưa cho thím Lâm.

Bỗng nhiên anh cảm thấy lúng túng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trầm mặc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cô.

Giờ phút này, hai người đứng ở ngoài phòng nghỉ của khách sạn, giống như là bỗng nhiên đều phát hiện bí mật của nhau.

“Em chưa bao giờ nghĩ, thì ra đối với những chi tiết nhỏ trong cuộc sống sinh hoạt của em anh lại rõ ràng đến như vậy?” Cô trêu ghẹo nhìn người đàn ông vẻ mặt lúng túng kia, trong lòng tràn ngập cảm động.

Quyển sổ nhỏ kia khiến trái tim cô đều muốn hòa tan, cảm động còn hơn so với lần anh hát tình ca trước đó.

Một người phụ nữ một đời muốn có bao nhiêu? Chỉ cần một người đàn ông hiểu mình, một người đàn ông có thể cưng chiều mình, một người đàn ông yêu mình nhiều hơn so với mình yêu anh ấy.

Mà cô sao có thể may mắn đến vậy, ông trời để cho cô gặp một người đàn ông như vậy, lại còn để bọn họ có duyên phận dặt tay nhau đi hết cuộc đời.

Nếu như không phải sau khi về nhà cô kiên trì muốn phụ trách việc bếp núc, khả năng cô sẽ mãi mãi không bao giờ nhìn thấy quyển sổ kia bị thím Lâm để quên trong phòng bếp. Mãi mãi sẽ không biết, thì ra người bên gối nhìn như vô tâm kia lại có thể đem từng lời từng lời trước đây cô thường thì thầm bên tai anh đều ghi nhớ dưới đáy lòng.

Anh nhớ rõ thỉnh thoảng cô bị dị ứng da, cũng nhớ rõ cô từng nói chỉ cần dùng sản phẩm nào là có thể tránh được.

Anh nhớ rõ cô từng nói không thích đường đỏ quá ngọt, cho nên mới có thói quen thêm vào trong nước đường đỏ một ít mật táo. Anh nhớ rõ cô không thích ăn bữa sáng, ngoài việc nhắc nhở thêm bột yến mạch vào trong sữa tươi, thậm chí ngay cả việc cô thích ăn trứng luộc bằng nước trà, thích ăn bánh bao nhân thập cẩm bao gồm những gia vị gì,...anh đều ghi lại một cách rõ ràng.

Khi cô nhìn thấy quyển sổ đó đã rất ngạc nhiên, thì ra trên đời này thực sự sẽ có một người còn hiểu chính mình hơn cả bản thân mình.

Nghiêm Lập Cương không phải là người bị động, nhất là đối mặt với người mình thích, thấy cô ngọt ngào pha trò trêu chọc anh, anh dứt khoát đưa tay ôm lấy hông cô, cúi đầu gặm cắn cánh môi cô, sau đó trong lúc cô kinh hô há miệng liền làm cho nụ hôn trở nên sâu hơn, đem đôi môi cô càng thêm đỏ bừng kiều diễm.

Cho đến khi hai người thở hổn hển tách ra, Lịch Thư Hòa mới đỏ mặt nũng nịu: “Anh đây là dùng phương thức không văn minh.”

“Đối với vợ mình, anh cần gì phải dùng phương thức văn minh?” Anh dùng ngón tay xoa xoa khóe miệng đỏ bừng của mình, biểu lộ vẻ mặt “vốn nên như vậy”.

Cô không cam lòng tỏ ra yếu thế trả lời: “Có lẽ, em nên viết thêm vào quyển sổ kia rằng bởi vì lúc bình thường vợ chồng không hề sử dụng phương thức văn minh, cho nên lúc nói chuyện ít nhất phải cách xa nhau một mét?” Một mét không chừng còn quá gần, cô nghĩ.

“Vậy anh liền chuẩn bị cho em một quyển sổ nhỏ khác để em viết nhật ký đối với việc quan sát của anh là được rồi. Anh nghĩ đối với độ dày của quyển sổ kia so với quyển của anh cũng không mỏng hơn đâu.”

“Hừ, trước em cần phải đem quyển “gia quy” mới biên soạn của em cho anh xem mới được.” Cô đột nhiên nghĩ tới mình đã sớm chuẩn bị một cái “kinh ngạc” cho anh rồi.

“Gia quy gì?”

Cô tỏ vẻ thông minh ngó nhìn anh, bắt đầu vận ngón tay nói: “Đầu tiên, một tuần ít nhất phải có ba lần nghỉ ngơi, thời gian dài ngắn không giới hạn, nhưng phải đủ để có thể cùng nhau ăn một bữa cơm thật ngon, đó là mức độ thấp nhất. Thứ hai, ai cũng không thể bởi vì bận rộn công việc mà quên người kia. Thứ ba, hai ngày ít nhất phải có một lần giao lưu. Đã nói đến đơn giản như vậy, nhưng với con người có cuộc sống quá bận rộn mà nói hẳn là vừa vặn có thể miễn cưỡng đạt được mà thôi.”

“Đây là gia quy của em?”

Cô lắc lắc ngón tay “Không, là gia quy của chúng ta.”

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên mắt cô rồi nói: “Như vậy anh cũng muốn bổ sung gia quy.”

“Thứ nhất, lúc giao lưu không thể cách anh quá xa, anh muốn khoảng cách mà chúng ta có thể hôn môi được. Thứ hai, không bao giờ được nói xa nhau nữa. Thứ ba, tuyệt đối không được chiến tranh lạnh.” Mấy tháng này cuộc sống trôi qua anh đã chịu đủ rồi, cho nên nhất định phải nói ra vài cái quy định vô cùng cần thiết này.

Đối với mấy điều này, cô không có nghi ngờ gì quá lớn, chỉ có điều thứ hai, cô có lòng tin bọn họ sẽ không phải dùng đến điều quy định này.

“Như vậy, hai bên đã thỏa thuận xong, chúng ta về nhà viết lại rồi đóng dấu?” Cô đề nghị.

“Anh nghĩ không cần phiền phức như vậy, anh có một biện pháp tốt hơn.”

“Biện pháp gì?”

Rất nhanh, cô lập tức biết anh nói “phương pháp hay” là cái gì, chỉ là cô cũng không có cách nào phát biểu ý kiến gì, bởi vì hai cánh môi lần thứ hai ngọt ngào dây dưa cùng một chỗ.

Hôn lễ của Tiêu Trân Trân tuy rằng không tổ chức ở giáo đường, nhưng toàn bộ quá trình và hội trường không khác kiểu hôn lễ phương Tây là mấy.

Không gian tiệc rượu thật lớn trên nền thảm đỏ, khắp nơi đều có bóng bay và hoa tươi, mỗi một vị khách tiến vào đều có thể cảm nhận được mùi vị nhẹ nhàng thanh thoát.

Hội trường bố trí hàng chục bàn tròn, mỗi bàn đều kín chỗ bạn bè thân thích của cô dâu, chú rể. Lịch Thư Hòa và Nghiêm Lập Cương lại ngồi gần với vị trí chủ nhà nhưng cũng không quá bắt mắt, tầm nhìn không tệ, có thể bao quát hết toàn bộ mọi người từ cửa lớn đi vào.

Trên bục cao, một vị mục sư cầm kinh thánh, trang nghiêm nhìn cô dâu, chú rể, theo thói quen đọc lời thề nguyện.

Hai người làm theo thứ tự, sau khi trả lời, trao đổi nhẫn cưới, kết thúc buổi lễ.

Lịch Thư Hòa chăm chú nhìn cả quá trình, mà ngồi bên cạnh cô – Nghiêm Lập Cương chú ý tới đáy mắt cô lấp lánh lệ quang cảm động.

Cửa lớn lễ đường mở ra, trên thảm đỏ rải thật nhiều cánh hoa tươi, khi tất cả khách khứa đều theo cô dâu, chú rể đi ra ngoài để thực hiện nghi thức tung hoa cưới, chỉ có hai người bọn họ chậm rãi tụt lại phía sau, giống như một đôi cô dâu, chú rể khác.

Anh nắm tay cô, ở phía trước tiếng hoan hô vui sướng của mọi người vang lên, anh cúi đầu ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Tôi cũng nguyện ý. Tôi – Nghiêm Lập Cương đối với Lịch Thư Hòa tiểu thư, nguyện làm bạn suốt cuộc đời không rời không xa, chỉ dốc lòng yêu cô ấy, không làm chuyện khiến cô ấy đau lòng, dùng yêu thương lấp đầy cuộc sống của cô ấy.”

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, thấy vẻ nghiêm túc trên mặt anh, sau khi mỉm cười, cũng dựa theo lời anh nhẹ giọng hứa hẹn.

“Tôi cũng nguyện ý hứa hẹn. Tôi – Lịch Thư Hòa đối với Nghiêm Lập Cương tiên sinh, nguyện làm bạn suốt cuộc đời không rời không xa, chỉ dốc lòng yêu anh ấy, không làm chuyện khiến anh ấy đau lòng, có thể tự tin đứng bên cạnh anh ấy, dùng ấm áp chiếu sáng ngôi nhà của chúng tôi.”

Trong giây phút này, ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt của bọn họ, nhìn dáng vẻ tươi cười của nhau, cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân, bọn họ dường như trở về ngày đó nhiều năm trước khi kết hôn.

Ngày đó, ánh nắng ban mai cũng rực rỡ như vậy, cho dù trên người không phải lễ phục kết hôn, nhưng có tình yêu bọn họ dành cho nhau. Ngày nào đó, bọn họ hứa hẹn nguyện dãi tay nhau, hi vọng có thể làm bạn suốt đời.

Tiêu Trân Trân và Tần Nguyên Lăng đã ở bên ngoài hội trường thực hiện nghi thức tung hoa, nhìn trong đám người không thấy vợ chồng Nghiêm Lập Cương, vì vậy ánh mắt đồng thời quay lại tìm kiếm phía trong hội trường.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của cô dâu, chú rể, sau khi thấy hình ảnh bên trong Tần Nguyên Lăng nhìn không được ôm trán thở dài “Trời ạ! Hôm nay cuối cùng là ai kết hôn đây? Vì sao tôi cảm thấy bọn họ hấp dẫn càng nhiều ánh mắt hơn?”

Thì ra trong hội trường hôn lễ không có bóng người, Nghiêm Lập Cương bế bổng Lịch Thư Hòa lên, cô đưa tay ôm cổ anh, môi lưỡi hai người dây dưa nóng bỏng, một chút cũng không để ý tới những người đang ở một bên nhìn họ.

Tiêu Trân Trân rất đồng cảm gật đầu, nhưng vẫn không quên tiện thể đả kích anh chồng mới cưới của mình một chút: “Đều tại anh, không có sức lực, cũng không có khí thế của nhân vật chính. Nhìn nhà người ta đi, ôm kiểu công chúa nha, hơn nữa còn vừa ôm vừa hôn môi, anh thì chắc là làm không được rồi.”

Tần Nguyên Lăng đã quen với việc bị miệng lưỡi độc ác của cô ấy đả kích, ngược lại không cảm thấy sao cả, chỉ là tân hôn bị vợ ngại “không được” thật sự quá mất mặt.

Anh ta vỗ vỗ bộ ngực, nghĩ muốn biểu đạt một chút khả năng của mình “Em muốn thử một chút cũng có thể, anh tin tưởng anh có thể làm được cái hành động không tính là có độ khó cao kia.”

Tiêu Trân Trân thô lỗ thở hổn hển đá anh ta một cước, sau đó kéo cà vạt của anh ta nói: “Ngu ngốc! Trọng điểm không phải là hành động, trọng điểm là cái này!” Nói xong, cô chủ động dâng lên môi thơm.

Vợ yêu chủ động dâng lên nụ hôn, Tần Nguyên Lăng tự nhiên sẽ không để vụt mất cơ hội, lập tức phối hợp động tác.

Ánh nắng ấm áp của mùa đông chiếu trên người bọn họ, khiến bọn họ không còn cảm giác lạnh lẽo, ngược lại khiến bọn họ trở nên ấm áp, không chỉ có ánh nắng rực rỡ, mà còn có tình nhân đang nhiệt tình triền miên...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay-de-niu-keo>